

Bibliatanulmányok tanítói melléklettel • 2023. október, november, december

Isten küldetése – a mi küldetésünk

Írták: A Globális Missziós Központok igazgatói

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednapi Adventista Egyház

evs
editura viață și sănătate
PANTELIMON 2023

©2023 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Minden jog fenntartva.

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írták: A Globális Missziós Központok igazgatói

Fordította: Dr. Gyetvai Gellért

Korrektor: Fűrjné Simon Edina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói mellékletet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
A GLOBÁLIS MISSZIÓS KÖZPONTOK IGAZGATÓI

Isten küldetése – a mi küldetésünk: Bibliatanulmányok tanítói melléklettel – 2023. október, november, december: Szombatiskola és Személyes Szolgálatok - Hetednap Adventista Egyház / Írták:

A Globális Missziós Központok igazgatói. – Pantelimon: Viața și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-401-0

Tartalom

<i>Ne csak beszélj, inkább tegyél valamit!</i>	4
<i>Általános javaslatok a Szombatiskola színvonalának javítása érdekében</i>	7
1. Isten missziója, 1. rész.....	11
2. Isten missziója, 2. rész	22
3. Isten misszióra hív	33
4. Osztolni Isten missziójában	45
5. Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót	56
6. Motiváció és felkészülés a misszióra.....	68
7. Misszió a szomszédságban.....	80
8. A szükségben lévőkért végzett misszió	92
9. A hatalmon lévőkért végzett misszió	103
10. Misszió az el nem értékért, 1. rész.....	115
11. Misszió az el nem értékért, 2. rész.....	127
12. Eszter és Márdokeus	138
13. Isten missziójának célba érkezése	149

Ne csak beszélj, inkább tegyél valamit!

Évekkel ezelőtt az egyik adventista magazinban közöltek egy történetet egy félelmetes mocsárról. Az emberek közül, akik megpróbálták átkelni a rajta átvezető ösvényen, sokan beleestek. A haldoklók kiáltása elhallatszott a közeli faluig. Szörnyű volt.

A falu lakói tanácskozást tartottak. Nem is egyet, hanem sokat. Többféle elmélet és terv született: elemezték a helyzetet, ill. megoldási javaslatokat állítottak össze. Azonban egyebet nem tettek, csak folytatták a találkozókat és a megbeszéléseket. A témáról többen disszertációt írtak, még vendégelőadókat is hívtak az ügyben. Garázsvásárokat tartottak, hogy legyen elég pénz azoknak az ellátására, akik oly sok órát áldoztak a megbeszéléseken való részvételre. Végül annyi pénz gyűlt össze, hogy abból már építhettek egy hangszigetelt termet, hogy a megbeszéléseket ne zavarhassa meg a haldoklók segélykiáltása, de senki nem segített azokon, akik bajba kerültek. Ahogy senki nem tett semmit azért sem, hogy megakadályozzák az áldozatok számának növekedését. Csak beszéltek az ügyről.

Feltételezhető, hogy sem a gyülekezet, sem a szombatiskolai csoport nem akar olyan lenni, mint ebben a faluban az emberek. Szeretünk együtt lenni, együtt imádkozni, gondolkodni, megosztani dolgokat és beszélgetni. Azonban vágyunk kell valami többre: tenni valamit azokért, akik körülöttünk élnek. Változást akarunk a közösségeinkben és a körülöttünk lévő világban, hiszen szeretnénk, hogy a munka befejeződjön és Jézus visszatérjen. A negyedévi Bibliatanulmány célja, hogy kimozduljunk és tegyünk valamit.

Sok megkapó bibliai történetet vizsgálunk majd meg. Olvasunk lelkesítő tapasztalatokat és illusztrációkat. Tanulunk olyan anyagokból, amelyek segítenek, hogy elérjük a szomszédainkat (különösen azokat, akiknek nincs keresztény háttér). Ám mindezek csupán a szemléltetés és a motiválás eszközei lehetnek számunkra. Az igazi

fókusz, minden tanulmány lényege a hetek csütörtöki napjához kapcsolódik: a kihívás, hogy indulj el, és tegyél valamit!

Teológiai szemlélettel, eszközökkel látunk el és ötleteket adunk a munkához. A csütörtöki részek által egyre nagyobb kihívásokban lehet részed. Könnyebb dolgokkal kezdünk, aztán a negyedév előrehaladtával fokozatosan (vagy kevésbé fokozatosan) a kihívás nehézsége is nő. A cél mindannyiunk számára: részt venni a kihívásban, imádkozni a Szentlélek vezetéséért, alkalmazni a megtanultakat, majd a következő héten néhány percet szánni arra, hogy megbeszéljük, hogyan is ment a dolog. Ez ne a dicsekvés ideje, hanem annak megbeszélése legyen, hogy mi ment jól, és mi kevésbé. Az elmondottak alapján a csoport tanácsokat adhat. A személyes és a közös imalisták pedig egyre hosszabbak lesznek.

Azt akarjuk, hogy emlékezzetek erre a negyedévre, és ne csupán a megőrzött gondolatok, a lebilincselő történetek vagy a mély teológiai tartalmak miatt. A vágyunk az, hogy úgy tekintsünk vissza majd erre az időszakra, mint amikor alázatos erőfeszítéseinket felhasználva a Szentlélek missziós csodákat tett Isten nevének tiszteletére és dicsőségére.

A Bibliatanulmány megírásának idején a Globális Missziós Központok igazgatói a következők voltak: Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Gonçalves, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Greg Whitsett. Az ő munkájukat segítette Gary Krause, az Adventista Misszió igazgatója, Homer Trecartin, a Globális Missziós Központok nyugalmazott igazgatója, valamint Jeff Scoggins, globális missziós tervező igazgató. Ők közösen írták ezt a tanulmányt. További információ a www.GlobalMissionCenters.org honlapon található.

”

Kérlek azonban titeket, atyámfiai,
a mi Urunk Jézus Krisztus nevére,
hogy mindnyájan egyképpen szóljatok,
és ne legyenek köztetek szakadások,
de legyetek teljesen egyek ugyanazon
értelemben és ugyanazon véleményben.

(1Korinthus 1:10)

”

**A beszélgetés és a csoportos tevékenység
iránti érdeklődés hiánya arra enged követ-
keztetni, hogy a kis csoportok tagjai között
nincs igazi kapcsolat.**

**Szakítsunk időt minden héten arra, hogy
javítsuk a köztünk – a Szentírást rendszere-
sen tanulmányozók közt – lévő kapcsolatot!**

Általános javaslatok a Szombatiskola színvonalának javítása érdekében 2023-as év utolsó negyedévére vonatkozóan:

- Minden gyülekezetben indítsátok újra a tanítók óráját, heti rendszerességgel!
- Készítsetek tervet arra vonatkozóan, hogy minden héten felkeressetek valakit azok közül, akik ritkán látogatják a szombatiskolát!
- SzenteljeteK figyelmet a leckék végén található kérdések megválaszolására, mind az otthoni tanulmányozás, mind a szombatiskolai csoportos megbeszélések alatt!
- A lelkészek és a presbiterek legyenek jelen a tanítók óráján, és szolgáljanak a szombatiskolában tanítókként!
- A szombatiskola-vezetők látogassák meg a gyermek- és ifjúsági csoportokat!
- Válasszatok egy olyan települést vagy lakónegyedet, ahol gyér az adventista jelenlét, és tartsatok ott két-három bibliatanulmányt az érdeklődőkkel!

*Daniel Brânzan,
Szombatiskola és Személyes
Szolgálatok Osztály*

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk értettük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal érjen véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreit a következő weboldalról tölthetjük le: www.resurse.adventist.pro. A videoállományban értékes, gyakorlatba átültethető missziós ötleteket találhatunk.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Adventista jelenlét nélküli település lakója _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Október

- 1 Zsoltárok 142
- 2 Zsoltárok 143
- 3 Zsoltárok 144
- 4 Zsoltárok 145
- 5 Zsoltárok 146
- 6 Zsoltárok 147
- 7 Zsoltárok 148
- 8 Zsoltárok 149
- 9 Zsoltárok 150
- 10 Példabeszédek 1
- 11 Példabeszédek 2
- 12 Példabeszédek 3
- 13 Példabeszédek 4
- 14 Példabeszédek 5
- 15 Példabeszédek 6
- 16 Példabeszédek 7
- 17 Példabeszédek 8
- 18 Példabeszédek 9
- 19 Példabeszédek 10
- 20 Példabeszédek 11
- 21 Példabeszédek 12
- 22 Példabeszédek 13
- 23 Példabeszédek 14
- 24 Példabeszédek 15
- 25 Példabeszédek 16
- 26 Példabeszédek 17
- 27 Példabeszédek 18
- 28 Példabeszédek 19
- 29 Példabeszédek 20
- 30 Példabeszédek 21
- 31 Példabeszédek 22

November

- 1 Példabeszédek 23
- 2 Példabeszédek 24
- 3 Példabeszédek 25
- 4 Példabeszédek 26
- 5 Példabeszédek 27
- 6 Példabeszédek 28
- 7 Példabeszédek 29
- 8 Példabeszédek 30
- 9 Példabeszédek 31
- 10 Prédikátor 1
- 11 Prédikátor 2
- 12 Prédikátor 3
- 13 Prédikátor 4
- 14 Prédikátor 5
- 15 Prédikátor 6
- 16 Prédikátor 7
- 17 Prédikátor 8
- 18 Prédikátor 9
- 19 Prédikátor 10
- 20 Prédikátor 11
- 21 Prédikátor 12
- 22 Énekek Éneke 1
- 23 Énekek Éneke 2
- 24 Énekek Éneke 3
- 25 Énekek Éneke 4
- 26 Énekek Éneke 5
- 27 Énekek Éneke 6
- 28 Énekek Éneke 7
- 29 Énekek Éneke 8
- 30 Ézsaiás 1

December

- 1 Ézsaiás 2
- 2 Ézsaiás 3
- 3 Ézsaiás 4
- 4 Ézsaiás 5
- 5 Ézsaiás 6
- 6 Ézsaiás 7
- 7 Ézsaiás 8
- 8 Ézsaiás 9
- 9 Ézsaiás 10
- 10 Ézsaiás 11
- 11 Ézsaiás 12
- 12 Ézsaiás 13
- 13 Ézsaiás 14
- 14 Ézsaiás 15
- 15 Ézsaiás 16
- 16 Ézsaiás 17
- 17 Ézsaiás 18
- 18 Ézsaiás 19
- 19 Ézsaiás 20
- 20 Ézsaiás 21
- 21 Ézsaiás 22
- 22 Ézsaiás 23
- 23 Ézsaiás 24
- 24 Ézsaiás 25
- 25 Ézsaiás 26
- 26 Ézsaiás 27
- 27 Ézsaiás 28
- 28 Ézsaiás 29
- 29 Ézsaiás 30
- 30 Ézsaiás 31
- 31 Ézsaiás 32

1.

tanulmány

szeptember 30 – október 6.

Isten missziója, 1. rész

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 3:9-15; 28:15; 2Mózes 29:43, 45;

Máté 1:18-23; János 1:14-18; 3:16; 14:1-3

Alapige: „Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy?”
(1Móz 3:9)

Isten a forrása és a célja a misszióknak, ami nem Ábrám elhívásával vette kezdetét (1Móz 12:1-4) és nem a kivonulással (2Móz 12:31-42), de még csak nem is Jézus földre jövetelével (Mt 1:18-25), sem Pál missziós útjaival (ApCsel 13:4-14:26). A misszió Istennel kezdődött, amikor megteremtette a világegyetemet, ill. amikor később embert alkotott (1Móz 1:26-27).

A Szentírásban látjuk Istent, aki tudatosan felénk nyújtja kezét és vágyik rá, hogy a gyermekeivel legyen. A kezdet kezdetén kapcsolatot épített ki Ádámmal és Évával. Még a bűn után is folytatta küldetését, de akkor már azért, hogy újraépítse a kapcsolatot az emberiséggel. Az idők végén Isten küldetése eléri célját (Jelenések 21-22. fejezet), ez motiváljon bennünket is az örökkévaló üzenet hirdetésében (Jel 14:6-7)! Minden missziós törekvés alapja a Teremtővel való kapcsolat, miközben helyesen értjük Isten missziójának valódi természetét és jellemzőit. Mielőtt azonban felmérhetnénk Isten küldetését, életbevágó, hogy jobban értjük a misszió Istenét.

Október 7-14. – A személyes odaszentelődés hete

Isten a saját képére és hasonlatosságára alkotott minket, majd egy tökéletes világot adott nekünk. Azt szeretete volna, ha tökéletes kapcsolatban élünk vele, olyanban, aminek középpontjában az Ő legértékesebb tulajdonsága, a szeretet található. Mivel a szeretetnek valódinak kell lennie, egy másik értékes ajándékot is adott: a szabad akaratot, hogy szabadon választhassuk meg az utat, amelyen járunk. Egyértelmű tanácsokkal is ellátta Ádámot és Évát annak veszélyéről és halálos következményéről, ami az engedetlenséggel jár (1Móz 2:16). Sátán azonban megtévesztéssel győzte meg Évát, amikor elhitette vele, hogy minden rossz következmény nélkül lehet a jó és a gonosz tudásának a fájáról. Istennek ellentmondva azt állította, hogy *„olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói”* (1Móz 3:5, ÚRK).

Sajnos Éva úgy döntött, hogy eszik a gyümölcsből és ad Ádámnak is. A tökéletes teremtés ekkortól bűnnel szennyeződött. Ez a pillanat megváltoztatta Isten eredeti tervét és szándékát az újonnan teremtett földre vonatkozóan. A megváltás missziója, amelyet *„a világ teremtése előtt”* (Ef 1:4) elhatározott, életbe lépett.

1 Olvassuk el **1Móz 3:9-15** verseit! Mik voltak Isten első szavai Ádámmal a bukás után, és miért olyan jelentőségteljes ez a kijelentés teológiailag még ma is?

Isten természetesen pontosan tudta, hol van az emberpár. A félelem hatása alá került Ádámnak és Évának látnia kellett, hogy mi is történik. Szükségük volt a szembesítésre, hogy megértsék bűnük szörnyű következményeit. Sátánt is le kellett győzni. Ennek érdekében Isten elkezdte bemutatni nekik a misszióját: a megváltás tervét (lásd 1Móz 3:14-15), az egyetlen reményt, amivel végül *„megbékéltette magával a világot”* (2Kor 5:19).

Nem kerülheti el a figyelmünket, hogy Isten, mielőtt szembesíti az elbukott embereket a következményekkel és a békéltetés ígérését adja, keresi őket. Ádámnak feltett kérdése a nyilvánvalóan reménytelen helyzetük ellenére két dolgot mutat: az ember bukott állapotát és Isten missziós természetét. Elvesztettek vagyunk, végletesen Isten megváltására szorulva. Ő az, aki megtalál, hogy megmentsen bennünket és velünk legyen. **Isten mindig felteszi a kérdést: „Merre vagy?” Mit jelent ez a személyes életedben, és hogyan válaszolsz?**

- 2 Olvassuk el **1Móz 17:7, 26:3 és 28:15** verseit! Mi volt az Ábrahámnak és leszármazottainak tett ígéret középpontjában ezekben a versekben?

Az ótestamentumi beszámolókból Isten folyamatosan cselekszik, hogy elérje missziós céljait. Az özönvíz után Babel népe elhatározta: egy helyre gyűlnek össze, hogy építsenek egy várost és tornyot, ami majd felér az egekig. Isten azonban közbelépett, összezavarta a nyelvüket és szétszórta őket az egész földön (1Móz 11:1-9). Később kibővítette misszióját, elhívta Ábrámot (aki aztán Ábrahám lett), hogy áldásainak csatornája legyen az egész föld számára (1Móz 12:1-3). A neki és leszármazottainak tett ígéretekből egy kiemelkedik. Isten többször is hangsúlyozta: „*Istened legyek neked*”; „*Istenük leszek*”; „*én veled leszek*”; „*én veled vagyok*” (lásd 1Móz 17:7-8; 26:3; 28:15, ÚRK).

Azután a történelem haladt tovább, József Egyiptomba került mint eszköz Isten népének megváltására. Minden tapasztalatában – még a legnehezebb élethelyzetekben is – megerősít minket a Biblia, hogy „*az ÚR Józseffel volt*” (1Móz 39:2, 21, 23, ÚRK).

Generációkkal később, missziójának betöltéseként, Isten elküldte Mózeset a fáraóhoz, hogy szabadítsa ki népét az egyiptomi rabszolgaságból. Előtte azt mondta neki: „*Én veled leszek*” (2Móz 3:12, ÚRK)!

Jahve időről időre kifejezte mély vágyakozását, hogy népével legyen. Olvassuk el 2Móz 29:43, 45 verseit! Mi volt az egyik fő célja az ószövetségi szentélynek? Isten elhatározta, hogy másféleképpen is a népével lesz. Megerősítette Mózesnek, hogy Izrael népe között akar lakni a szent sátorban. Az abban folyó, nagyon is céltudatosan megalkotott rendszer missziójának végső megoldására mutat: Jézus Krisztusra. „Az áldozati ajándékok és a zsidó papi rendszer célja az volt, hogy bemutassa Krisztus közbenjáró munkáját és halálát. Mindezeknek a ceremóniális cselekményeknek nincs értelmük, jelentésük, csak akkor, ha Krisztushoz kapcsolódnak” (Ellen G. White: *The Advent Review and Herald of the Sabbath*. 1872. december 17.).

Hogyan tapasztaltad már Isten jelenlétét az életedben?

Az Ótestamentum elénk tárja, hogyan kezdte el a Teremtő megvalósítani a tervét egy népen keresztül, amelynek az volt a feladata, hogy bemutassa a világnak Ura természetét és célját. Isten mindent a missziós stratégiája alapján cselekedett. Ézsaiás által elmondta: *„...én vagyok az Isten, nincsen más; Isten vagyok, nincs hozzám hasonló! Kezdetől fogva közöltem, hogy mi lesz a jövőendő... Tanácsom megáll, és véghezviszem minden szándékomat”* (Ézs 46:9-10, ÚRK).

Az Újszövetségben új dimenzióba lép Isten vágya, hogy az emberiség legyen. Jézus emberré válása, ami az Édenben még csak ígéret volt (1Móz 3:15), akkor valósággá vált.

- 3** Olvassuk el Jézus születésének történetét **Mt 1:18-23** szakaszában! Milyen alapvető dolgokról számol be a történet Istennel kapcsolatban?

„Velünk az Isten” – Immánuel. Isten a népe között élt a szentély által, ekkor pedig közöttük lakozott a Názáreti Jézus fizikai valóságában. Jézus születésével Isten igen konkrét módon mutatta be vágyát, hogy velünk legyen természetében és küldetésében: Isten Fia teljesen emberi és teljesen isteni volt. Ő erősítette meg: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam”* (Jn 14:6, ÚRK).

- 4** Olvassuk el **Jn 1:14-18** verseit! Mit tanulhatunk meg Krisztus testteléléből Isten köztünk végzett missziójáról?

Isten haladt előre a missziójában, majd Jézus által megjelent testben a népe között. Amikor látták *„...az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal”* (Jn 1:14, ÚRK), beteljesedett az Ószövetség próféciaja az isteni tervvel összhangban: eggyé vált velünk, mégpedig emberi testben. A misszió Istene folyamatosan véghez vitte céljait.

Gondold végig, milyen nagy Isten szeretete, ha képes volt emberi testben eljönni hozzánk! Milyen választ váltson ez ki belőlünk, különösen a mások felé irányuló küldetésünk terén?

Jézus élete és szolgálata Isten legfőbb kinyilatkoztatása. Három év alatt képes volt többet megmutatni magából, hogy ki is Ő valójában és miről szól a küldetése, mint korábban bármikor. Krisztus volt a tökéletes „képe a láthatatlan Istennek”, hogy „benne lakozzék az egész teljesség”, és „általa békéltessen meg mindent magával... vére által” (Kol 1:15, 19-20, ÚRK). Krisztusban feltárult Isten missziós természete. Maga Jézus jelentette ki: „Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10, ÚRK).

- 5** Olvassuk el és alaposan gondoljuk végig **Jn 3:16** versét! Hogyan lép kölcsönhatásba Isten szeretete és küldetése ebben a kijelentésben?

Jézus szolgálatának későbbi részében, amikor közeledett életének utolsó hete, az emberiség végső sorsa volt a tét. A napok eseményei a múltban kijelentett reményteljes jövő elvárásaihoz kapcsolódtak. A húsvét ünnepe alatt – ami az egyiptomi elnyomásból való szabadulásra mutatott – Krisztus, a testté lett Isten feladta az életét, hogy megszabadítson bennünket a bűn rabságából. Pál ezt írja: „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21, ÚRK).

- 6** Olvassuk el **Mt 28:18-20** verseit! Milyen ígéretet találunk a nagy misszióparancsban? Miként ad ez bizonyosságot számunkra, amikor bekapcsolódunk Isten missziójába?

Krisztus halála része, de nem a vége volt a békéltetés folyamatának. Feltámadása által Jézus legyőzte a halált, és neki „adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18). Ennek alapján bízta meg minden követőjét, hogy tegyenek tanítványokká másokat is: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20, ÚRK).

Hogyan tapasztaltad eddigi missziós törekvéseidben Jézus ígéretét, hogy „veletek vagyok minden napon”?

7 Olvassuk el **Jn 14:1-3** verseit! Hogyan kapcsolódnak az olvasottak a Szentírás végidei üzenetéhez?

Jézus egyik legfontosabb ígérete az az áldott remény, amelyben tükröződik a Teremtő vágya, hogy velünk szeretne lenni az örökkévalóságban is. Ezt mondta: „...ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3). János apostol szerint ez az ígéret biztosan megvalósul: „Hallottam, amint a trón felől egy hatalmas hang ezt mondta: *Íme, az Isten sátra az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük*” (Jel 21:3, ÚRK).

„A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyelme még bőségebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti... Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt – amikor mindent megújít –, itt lesz »*Isten sátora az emberekkel... és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük*« (Jel 21:3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 18. o.).

Itt rajzolódik ki a megváltás legszebb képe. A misszió Istenének végül teljesül a vágya, hogy örökké együtt legyen a gyermekeivel. Milyen hatalmas kiváltság, hogy részesei lehetünk ennek!

Heti kihívás: Ebben a negyedévben folyamatosan arra hívunk, hogy lépj be Isten missziójába. Ez lehetőséget kínál, hogy lásd és tapasztald a misszió Istenét, amint az életedben munkálkodik. Élj a pillanat lehetőségével, állj a vártán, légy kész arra, hogy hetente megoszd mindazt, amit tanultál az osztályodban! **Kihívásra fel!** – ez a rész arra bátorít, hogy még jobban elkötelezd magad Isten missziójában.

Kihívás: A következő hét minden napján imádkozz azért, hogy Isten tegyen kesszé bekapcsolódni missziójába!

Kihívásra fel! Gondolj valakire, akit nem igazán ismersz – egy szomszédra, munkatársra, üzletvezetőre, buszsofőrre, gondnokra stb. Kezdj el naponta imádkozni érte!

„Megváltásunk terve nem Ádám bukása után született. »*Ama titoknak kijelentése*« volt, »*amely örök időtől fogva el volt hallgatva*« (Róm 16:25). Azok az elvek tárulkoztak fel általa, melyek öröktől fogva Isten trónjának alapzatát alkották. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, elpártolásáról, és arról, hogy az ember is elbukik a hitehagyó megtévesztő befolyása miatt. Nem Isten rendelkezett úgy, hogy legyen bűn. De létrejöttét előre látta, és gondoskodott e rettenetes veszély fogadtatásáról és leküzdéséről. Végtelen volt a világ iránti szeretete, ezért kötelezettséget vállalt arra, hogy odaadja egyszülött Fiát: »*Ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*« (Jn 3:16)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 13–14. o.).

„Krisztus nem mondta tanítványainak, hogy munkájuk könnyű lesz. Megmutatta a gonosz szövetségeseinek felvonulását ellenük... Ebben a harcban azonban nem lesznek egyedül. Biztosította őket, hogy velük lesz; és ha hittel mennek előre, a Mindenható pajzsa alatt haladnak... Amíg szavának engedelmeskednek és vele egyetértésben dolgoznak, nem vallanak kudarcot. *Menjetek el minden néphez!* – hagyta meg nekik. Menjetek a föld legtávolabbi lakott részeibe, és legyetek biztosak, ott is veletek leszek! Hittel és bizalommal dolgozzatok, mert sosem hagylak el benneteket! Mindenkor veletek leszek, segíték kötelességeitek teljesítésében, vezetlek, vigasztallak, megszentellek, támogatlak benneteket: eredményessé teszem beszédeteket, mely az emberek figyelmét a menny felé irányítja» (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 19. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Zsoltárok 141–147; Ellen G. White: A nagy Orvos lábnymán, az Előszó és a „Példaképünk” c. fejezet

1. Mit tud az Úr az utamról, amikor elcsügged bennem a lélek?

2. Milyen arányban sokasodnak a juhaink a legelőinken? _____
3. Kihez van közel az Úr? _____
4. Milyen havat ad az Úr? _____
5. **Mihez igazította Jézus a tanítását, bármilyen embercsoportban találta magát?** _____

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

A Biblia Istene a misszió Istene. Misszionárius természete és jelleme elsősorban abban a kezdeményezésében gyökerezik, hogy az emberiséget a saját képére alkossa meg, és kapcsolatban legyen vele. Isten Ádám-mal és Évával való, bűnbeesés előtti kapcsolatát az édenkerti naponkénti közösség jellemezte (1Móz 3:8). Ellen G. White írja erről: „Ameddig híven követték Isten törvényét, egyre jobban tudtak ismeretet szerezni, örülni és szeretni. Tudásuk állandóan új kincsekkel gazdagodott, a boldogság új forrásait fedezték fel, és egyre tisztább fogalmakat kaptak Isten felmérhetetlen, kiapadhatatlan szeretetéről” (*Pátriárkák és próféták*, 51. o.). Sajnos, a bűn megszakította ezt a közvetlen, szemtől szembeni kapcsolatot.

A bűn azonban nem vetett véget Isten emberiségért kidolgozott küldetésének, mindössze egy másik dimenzióba irányította át. A bukás után Isten küldetése a bűnbeesett emberiség megváltásának kezdeményezésében gyökerezett. 1Móz 3:15 verse megörökíti Isten ígétét, amelyben kinyilvánítja, hogy megváltja az emberiséget, és visszaállítja kezdeti állapotába; a teljes Szentírás Isten különböző, az emberiség megmentéséért tett missziós erőfeszítéseinek a leírása. Mivel a misszió Isten sajátsága (mélyen gyökerezik a természetében és a jellemében), egyszerűen nem mondhat le rólunk.

Magyarázat

A misszió mint Isten sajátsága

A Teremtés könyvétől a Jelenések könyvéig a Bibliának egységes az üzenete: Isten eltökélt szándéka teljesen eltörölni a bűnbeesés következményeit. Ha a Szentírás mint egész Isten emberiségért végzett szüntelen munkájáról beszél, 1Móz 3:9 versének kérdése az, amely ezt a küldetést meghatározza. 1Mózes 3. fejezete Ádám és Éva tragikus, az önérvényesítés és az elszántság szellemében tett ama kísérletének leírása, hogy függetlenítsé magát Istentől. Ez a bibliai fejezet ugyanakkor emlékeztető a bűn és következményei valóságára. Ádám és Éva választásának következménye az lett, hogy úgy döntöttek, elbújnak Isten elől. Isten, látva az ember nehéz helyzetét, kérdést szegez Ádámnak: „Hol vagy?” Lényeges megérteni ennek a kérdésnek a célját, enélkül a teljes Szentírás üzenetét tévesztjük szem elől.

„Hol vagy?” A kérdés mindenekelőtt missziológiai, nem pedig teológiai. Rávilágít a valóságra, miszerint téves döntésük ellenére Isten nem hagyta el Ádámot és Évát. Lázadásuk nem töri meg Isten vágyát, hogy mély kapcsolatot ápoljon az emberrel, továbbra is szereti és keresi tévelygő gyermekeit. A „Hol vagy?” kérdés – Isten első kérdése, amelyet a Biblia feljegyez – inkább Ádám állapotát, mint pontos helyét tudakolja. Isten sosem információszerzés céljával tesz fel kérdéseket. Mindentudása kimeríthetetlen ismeretforrás, amely a még nem létező dolgokra is kiterjed. Isten pontosan tudta, hová rejtőzött el, mit tett és milyen állapotban volt Ádám és Éva.

Ádám nem ment el az Istennel való találkozás helyére, ami egyértelmű bizonyítéka volt annak, hogy valami nincs rendben. Következésképpen Isten kérdése nem Ádám földrajzi helyzetére, hanem a vele való kapcsolatban elfoglalt helyére vonatkozott: „Hol vagy ebben a kapcsolatban?” Figyelembe véve a bűn első következményeit, amelyeket az előző ígések említenek, Isten kérdése elsősorban arra próbálja rávenni Ádámot és Évát, hogy elgondolkodjanak az Istennel való kapcsolatukon és engedetlenségük következményein. Ádámnak és Évának megadatott a lehetőség, hogy önvizsgálatot tartson, és beismerje bűnösségét. Isten kérdése felér a következő három kérdéssel: „Miért nem vagytok a megszokott találkozóhelyünkön?” „Mi változott meg a kapcsolatunkban, hogy megpróbáltok távol maradni tőlem?” „Mi a jelentőségük ezeknek a függőleveleknek, amelyekkel eltakartátok a testeteket?” Sátán hamis ígéretet tett Ádámnak és Évának, miszerint engedetlenségük folytán olyanok lesznek, mint Isten. Új állapotukra a megoldásuk az volt, hogy függőlevelekkel fedezzék mezítelenségüket. Ha ez a próbálkozás megoldotta volna a helyzetüket, nem rejtőztek volna el Isten jelenléte elől, sőt, szembeszálltak volna Istennel, mivel nem kívánta a jólétüket.

A „Hol vagy?” kérdés a misszionárius Isten fájdalmas, forró kiáltása volt, amelyből kiderül: tudta, mekkora szakadék keletkezett közte és az ember között. Ez a kérdés Isten meghívása volt elveszett gyermekei számára, hogy térjenek vissza hozzá, bízzanak benne, szeressék Őt, hozták helyre eredeti kapcsolatukat. Az 1Móz 3:15 versében megfogalmazott ígéret fényében Isten kérdése a reménység ígérete. Habár a bűn rávetette árnyékát Isten megváltási tervére, tönkretenni, megsemmisíteni nem tudta. Ítélete közepén Megváltót ígér nekünk Isten.

1Mózes 3. fejezete nemcsak a bűnről és annak következményeiről szól. A leírásban Isten megmentő küldetése is kirajzolódik. Legkevesebb három lehetőség létezett, amely Isten rendelkezésére állt, amikor Ádám és

Éva szánt szándékkal figyelmen kívül hagyta a rendelkezéseit. Először is egyszerűen lemondhatott volna róluk; magukra hagyhatta volna őket, hogy meghaljanak a bűnük következményei miatt, majd teremthetett volna új embert. A második lehetőség: Isten megengedhette volna, hogy Ádám és Éva folyamatosan szenvedjen a téves választás miatt. A harmadik lehetőség a megváltás volt, és emellett döntött Isten: áldozata által áthidalta az ember engedetlensége miatt keletkezett szakadékot. Habár szenvedniük kellett a bűnük következményei miatt, nem kellett örökké elesett állapotukban maradniuk. Az emberiség üdvössége nemcsak szavak általi ígéret volt, hanem cselekedetekben is megnyilvánult: „Csináld az Úr Isten Ádámnak és az Ó feleségének bőr ruhákat, és felöltöztetted őket” (1Móz 3:21). Ez a felöltöztetés Isten igazságosságának és kegyelmének a megnyilvánulása. Habár a bűn – és annak minden formája – sértés Istennel szemben, jóságában felajánlja nekünk, hogy megtisztít testünk minden tisztátalanságától, és feddhetetlenségével befedi mezítelenségünket.

A testet öltés mint küldetés

Krisztus testet öltése központi szerepet játszott Isten küldetésének beteljesedésében. 1Mózes 3:21 versében a megígért Megváltó eljöveteletét Ádámnak és Évának a feláldozott állatok bőrébe való felöltöztetése szemléltette, majd az Újszövetség bemutatja, hogy az ígéret Jézus születésekor vált valóra. A testet öltés által a transzcendens Teremtő Isten immanensé vált, hogy a lehető legteljesebben kinyilatkoztassa önmagát.

Jézus személyében Isten teljesen azonosult az emberiséggel azzal a kifejezett céllal, hogy Isten szeretetén kívül az Ó megváltási szándékát is kinyilatkoztassa az embernek. Isten nem tartott távolságot közte és az elbukott emberiség között, ellenkezőleg, erőfeszítéseket tett, hogy megmentse az embert: hidat épített a bűn okozta szakadék felett azáltal, hogy magára vette az emberi természetet, és megismerte, átélte az emberi szenvedések és kísértések tapasztalatát. Munkája különböző aspektusai által nemcsak hogy bejelentette Isten uralmát, prófétai szigorúsággal nyomatékosítva, hanem testet is öltött, alakot, hangot, cselekvő kezét biztosítva Isten megváltó küldetéséhez. A betegek meggyógyításával, a belpoklosok megtisztításával, a vakok látásának visszaadásával és a halottak feltámasztásával Krisztus bizonyosságot tett Isten hatalmáról, amellyel teljesen semlegesítheti a bűnbeesés átkát.

Ekképpen Krisztus újraalkotta Isten szeretetének fogalmát, hogy az emberek megérthessék és megtapasztalhassák, és ebből adódóan von-

zódjanak Istenhez. Krisztus helyettes halála volt Isten legjobb módszere arra, hogy a tőle eltávolodott emberiséggel megbékéljen (Jn 3:16). Krisztus munkája és áldozata maga a misszió!

A második eljövétel: Isten teljesített küldetése

Jézus utolsó szavai a Bibliában: „Bizony hamar eljövök” (Jel 22:20). Jézus második eljövetele véget vet Isten bűnbeesés utáni munkájának, és ezzel kezdetét veszi az Új Földön végzendő szolgálata. Jézus eljövetelel magának igényli a Földet mint saját királyságát, amivel teljesíti az Üdvözítő 1Móz 3:15 versében tett ígérését.

Isten küldetésének új-földi szakasza a bűnbeesés következményeinek teljes eltörlését jelöli: Isten újból az Ő népe körében lesz, szenvedés és halál nem lesz többé (Jel 21:3–4), és az embereknek hozzáférésük lesz az élet fájához (Jel 22:2).

Alkalmazás

„Hol vagy?” Isten e kérdése mindenikünkhöz szól ma. A Bibliában olvassuk: „Mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm 3:23). Ahelyett hogy elmenekülnénk Isten elől a bűneink miatt – ahogy Ádám és Éva tette, sikertelenül –, figyelmesen meg kell vizsgálnunk, hogy hol vagyunk, és milyen a viszonyunk Istennel, majd pedig meg kell vallanunk a bűneinket, amelyeket elkövettünk. Isten biztosít minket: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:9). E nélkül a biztosítás nélkül sosem lennénk képesek megváltoztatni lelki életünk menetét. Minden próbálkozás mezítelenségünk eltakarására Isten előtt ugyanolyan oktalan, mint amikor Ádám és Éva fügefalevelekkel próbálta meg takargatni mezítelenségét. Bármely emberi kísérlet a bűn problémájára elégtelen és teljességgel értéktelen. Jó cselekedeteink, hírnevünk, gyülekezeti tisztségünk „fügefalevei” nem elégségesek ahhoz, hogy lelki értelemben felöltözzünk. Egyedül Isten adhatja meg nekünk – Jézus által – a megfelelő, örökké tartó lelki ruhát. Isten nem fedezi a bűnünket; előbb eltávolítja, majd Krisztus feddhetetlenségével fedez be minket.

Isten elindult és megkereste Ádámot és Évát, és ugyanezt teszi velünk is. Nem azért, hogy megbüntessen, hanem hogy felajánlja megbékélését, és megmentsen attól az ítélettől, amelyet a bűneink miatt megérdemlünk.

2.

tanulmány

október 7–13.

Isten missziója, 2. rész

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 7:6, 11-12; Máté 28:16-20; János 20:21-22;
Jelenések 7:9-10; 14:6-7

Alapige: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében”
(Mt 28:19).

A téma, amely szerint Isten a misszió Istene, végigvonul az egész Szentíráson. Végighalad az emberiség történelmén, és bemutatja, milyen céljai vannak Istennek a teremtéssel kapcsolatban. Továbbá ez szilárdítja meg a legfontosabb üzenetet: az istenkép helyreállítását a bűnössé lett emberiségben (vö. Kol 3:9-10; 1Jn 3:2). Isten missziójának hátterén kell látnunk és értenünk a kinyilatkoztatott Igét. Annak ellenére, hogy a bűn elválasztott bennünket tőle (Ézs 59:2), missziójával Isten folyamatosan újjáépíti a megszakadt kapcsolatot az emberiséggel, egészen addig a ragyogó pillanatig, amikor végül mindent újjátesz (Jel 21:5). Úgy nyilatkozta ki magát, hogy megérthessük a természetét, a szándékait, és valóságos, el nem múló kapcsolatban lehessünk vele. Így nem egyszerűen azért megyünk hozzá, hogy megismerjük Őt, hanem beszélhetünk is másoknak a vele szerzett tapasztalatainkról és megmentő szeretetéről. A Bibliában tehát Isten megadja azokat az alapvető elemeket, amelyek bemutatják, miről szól az Ő küldetése.

Október 7–14. – **A személyes odaszentalódás hete**

Október 14. – **Az Egyházterületekben folyó építkezések támogatása** (adományok)

Október 14. – **A keresztény sáfárság napja**

A három személyű egy Isten: az eredet és a misszió

A Bibliában Isten missziójának frontvonalában és középpontjában is Jézus áll – Ő a megváltás egyetlen lehetősége. Krisztus maga tette egyértelművé: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam*” (Jn 14:6, ÚRK). Segít megértenünk a Szentháromság helyzetét is a misszióban.

Krisztus bármit tett, az mindig vagy a mennyei Atyától származott, vagy Őerte történt (lásd Jn 4:34; 5:30; 12:45). Azonban emlékeznünk kell rá, hogy missziója nem akkor kezdődött, amikor eljött a világunkba. Az Atyjától kapta, még a világ megalapítása előtt (vö. Ef 1:4; 1Pt 1:20). Isten már akkor elhatározta, hogy kinyújtja a kezét az emberiség felé, mielőtt a világ alapjait lefektette. Amikor Jézus belépett az emberi történelembe, azt azért tette, hogy végrehajtsa korábbi terveit.

A Fiú teremtette a világot (Jn 1:3), és amikor „*eljött az időnek teljessége*” (Gal 4:4), Isten azzal nyilvánította ki a szeretetét, hogy elküldte közénk a Fiát (Jn 3:16-17). A Fiú eljött, meghalt a kereszten és legyőzte a halált. Ekkor az Atya a Szentlelket küldte el hozzánk (Jn 14:26; 16:7), hogy meggyőzze a világot (Jn 16:8-11), ma pedig azzal folytatódik az Atya és a Fiú missziója, hogy a népét küldi és erősíti meg ugyanerre a feladatra (Jn 14:26; 16:13-14).

1 Olvassuk el Jn 20:21-22 verseit! Miként formálja a *mi* missziókat annak tudata, hogy a küldetés az Atyától, a Fiútól és a Lélektől ered?

Habár a Szentháromság szó nem található meg a Bibliában, a missziócentrikus isteni hármasság bizonyítékairól számos helyen olvashatunk. Például feltámadása után Krisztus megjelent a tanítványoknak és megígérte nekik: „*Azért én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel*” (Lk 24:49, ÚRK). Az Istenség által vezetett misszió valóságát találjuk meg ebben az egy mondatban: Az Atya ígérete, a Fiú a biztosíték, hogy az ígéret beteljesedik, az eljövő Szentlélek pedig az ígéret tárgya (lásd Lk 3:16; ApCsel 1:4-5, 8). Megtanulhatjuk ebből, hogy a misszió nem a mienk, hanem a három személyű egy Istené. Ezért nem fog kudarcot vallani.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyaránt részt vesz a megváltásban. Miért jelenthet megnyugvást számunkra ennek a tudata?

2 Olvassuk el Mt 28:16-20 verseit! A tanítványság mely elemeit azonosíthatjuk a szakaszban?

Mt 28:16-20 jelenti ki a bibliai megbízást, ezt a szakaszt általában a nagy misszióparancsnak nevezzük (Mt 28:18-20), amelyben Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy induljanak el és tegyenek tanítvánnyá másokat, tanítsák meg őket a hit elemeire, elindítva őket a tanítványság útján (lásd még Mk 16:15-16; Lk 24:44-49; Jn 20:21-23; ApCsel 1:8). Mt 28:16-20 négy egyszerű kijelentése: **1)** Jézus utasítja a tanítványait: menjenek Galileába, hogy ott találkozzanak (Mt 28:16-17); **2)** Jézus hozzájuk megy, kijelenti hatalmát és uralmát (Mt 28:18); **3)** ezek után megbízást ad egy konkrét feladatra: a tanítvánnyá tevésre (Mt 28:19-20); **4)** majd megígéri tanítványainak, hogy végig velük lesz (Mt 28:20).

A nagy misszióparancs központi gondolata a tanítvánnyá tevés, ami a misszió legfontosabb feladata. Az eredeti görögben Mt 28:19 elején szó szerint ezt olvassuk: *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká...”* Az *„azért”* szó adja meg a kiküldés alapját – ami Jézus hatalma, tekintélye és korlátlan uralma. Mindezek a feltámadásával aratott győzelméből származnak. Fontos kiemelni, hogy az egyetlen cselekvésre felszólító ige a *„tegyetek tanítványokká”* kifejezés. A tanítványság legfontosabb jellemzője az emberek tanítása, alámerítése, Jézus tanításainak hirdetése az egész világon. Jézus itt félreérthetetlenül egy bizonyos cél felé irányítja a hívőket: a tanítvánnyá tevés irányába. Ez a rész az egész Szentírás legfontosabb missziós szakasza. Azzal fejeződik be, hogy Jézus megígéri: folyamatosan a követőivel lesz.

Nyilvánvaló, hogy a nagy misszióparancsot nem csupán az első tanítványok kapták, akik arra a bizonyos alkalomra összegyűltek. Ők maguk nem is tudtak volna elmenni „minden néphez”, hogy betöltsék az újonnan kapott megbízást. A misszióparancs univerzális: Jézus minden igaz tanítványának be kell állnia a feladat végzésébe. Továbbá az átadandó üzenet – Jézus örök evangéliuma – az egész világnak szól, földrajzi, szociális és etnikai korlátozás nélkül.

A misszió tehát a tanítvánnyá tevés. Hogyan hat ez a megbízás az életmódra és az emberek közötti szolgálatodra? Mit tehetsz, hogy még jobban bekapcsolódj a küldetésbe, amire Isten elhívott?

3 Olvassuk el **Jel 14:6-7** verseit! Isten missziójának mely elemeit tudod azonosítani az örökkévaló evangéliumban, ahogy az a három angyal közül az elsőnél megjelenik?

Az egész Szentírásban ez az egyetlen hely, ahol az „örökkévaló” és az „evangélium” szó összekapcsolódik. Az evangélium a kegyelem jó híre, amit Jézus mindenki számára felajánlott. Eljött a világba, hogy bemutassa Isten kegyelmét és igazságát (Jn 1:14). Büntetlen életet élt, büntetlenül halt meg a kereszten, mint helyettes áldozat, viselve a mi bűneink büntetését (Ézs 53:4-5; 1Pt 3:18). Ezután feltámadt, visszatért a mennyekbe, az Atya felmagasztalta, ma pedig közbenjár értünk a mennyei szentélyben (ApCsel 2:33; Zsid 7:25; Jel 1:18). Nemsokára visszatér, hogy beváltsa legnagyobb ígérését: megjelenik hatalomban és dicsőséggel, majd a millennium után megalapítja Isten országát a földön (Jn 14:1-4; ApCsel 1:11; Jel 21:1-4). Ezek az örökkévaló evangélium alapvető tartalmi elemei.

Figyelemre méltó, hogy az üzenet örökkévaló. Egyetlen evangélium menthet csak meg bennünket, ami ugyanaz marad, míg Isten missziója be nem teljesedik. Sosem lesz másik evangélium. Hamis tanítások és tévhitek jönnek és mennek (Ef 4:14), de a megváltás üzenete, az örökkévaló evangélium nem változik soha. Aki hisz benne és engedelmisséggel megéli azt, jutalmat nyer (lásd 5Móz 5:33; Róm 2:6).

Ugyanazt a megbízást kapjuk mi is, mint az első tanítványok. Folytatnunk kell a tanítvánnyá tevés munkáját Krisztusért. Csakhogy milyen tanítványokról van itt szó? Jó, őszinte, teljesen odaszentelt életű, szerető emberekről? Ezek a tulajdonságok alapvetőek, de nem elég csak ezt hangsúlyozni. A tanítvánnyá tevés minden bibliai elemére figyelemmel kell lennünk (**Lk 9:23; Jn 13:34-35; 2Kor 5:17**), a végső célt tartva szemünk előtt: hogy készen álljunk és másokat is felkészítsünk Mesterünk, Jézus Krisztus második eljövetelére. „Az ítélet hirdetése (Jel 14:6-7) olyan üzenet, amely Krisztus visszajövetelének közelségét jelenti be. Ez az örökkévaló evangélium. Így Krisztus második adventjének hirdetése, a közelségének bejelentése láthatóan lényeges része az evangélium üzenetének” (Ellen G. White: *Christ Object Lessons*. 227–228. o.).

Hogyan kapcsolódik az ítélet fogalma az örökkévaló evangélium üzenetéhez az első angyalnál? Miért szükségszerű, hogy az evangéliumot az ítélet központi elemeként kezeljük?

A történelem folyamán mindig voltak olyanok, akik hűséggel képviselték Isten jellemét, és engedelmesen követték célkitűzéseit. Ezek az emberek azok, akiket elhívott és akik elfogadták az elhívást, hogy részeseüljenek kegyelmében, eszközök Isten missziójának betöltésében.

4 Olvassuk el **1Móz 12:1-3; 5Móz 7:6, 11-12; Ám 9:4 és Ézs 19:24-25** verseit! **Mi volt Isten eredeti célja népével az ótestamentumi időkben?**

Isten Ábrahámval és leszármazottaival kötött szövetségének konkrét célja volt. Arra hívta el, teremtette és bízta meg őket az Úr, hogy Őt képviseljék a misszióban – az áldás csatornái legyenek minden nép felé (vö. 5Móz 28:10; Ézs 49:6). Az Istennel való szövetségi kapcsolatra választotta ki őket, a hit és az engedelmség feltételei alapján (1Móz 22:16-18; 2Móz 19:5-6; 5Móz 28:1-2; 2Kor 7:14). Az ószövetségi időben arra épült Isten „missziós stratégiája”, hogy Izraelhez vonzza a környező népeket.

Az újszövetségi időben folytatódik Isten missziója. A feltámadt Úr és Megváltó ebben az időben megújítja „missziós stratégiáját” (lásd Mt 28:18-20; ApCsel 1:8), most Krisztus tanítványai (akikből áll az egyház) mennek ki missziójukkal a világ népeihez, ellentétben azzal, ahogy az az ókori Izraelben történt, amikor a világ népei tértek hozzájuk. A misszió nem az egyházzal kezdődik. Ellenkezőleg! Az egyház tulajdonképpen azért létezik, mert Istennek még mindig van küldetése, amelyet be akar tölteni, ennek az eszköze az egyház.

Maradt még egy kérdés: Mi tehát az egyház küldetése? Ugyanaz, mint Istené, aki életre hívta: „*Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett*” (Lk 19:10). Bár az egyház képtelen akár csak egy embert is megmenteni, rámutathatunk, sőt kötelességünk rámutatni arra, aki megmenti őket: Jézus Krisztusra. „Krisztus egyházának küldetése, hogy mentse a pusztulásba tartó bűnösöket, ismertté tegye az emberek előtt Isten szeretetét, megnyerve őket Krisztusnak a szeretet hathatós bemutatásával” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 381. o.). Micsoda kiváltság és hatalmas felelősség mindez!

A misszió az az egyháznak, ami a levegő az életünknek. Levegő nélkül meghalnánk. Misszió nélkül viszont az egyház hal meg. Mit tehetsz személyesen te az egyház életének megőrzéséért?

5 Olvassuk el **Jel 7:9-10** verseit! Mire utal az Ige Isten missziójának földrajzilag igencsak kiterjedt voltával kapcsolatban?

Az e heti tanulmány szándékosan két létfontosságú igét tárgyal, amely a tanítvánnyá tevés központi szerepét hangsúlyozza a nagy misszióparancsban és az örökkévaló evangélium üzenetében. Érdekes módon mindkét szövegben van legalább egy közös pont: a misszió helye. Így olvassuk: „*Menjete el azért, és tegyetek tanítvánnyá **minden népet***” (Mt 28:19, ÚRK); ill. „*és azt hirdette **a föld lakosainak, minden nemzetségeknek, törzsnek, nyelvnek és népnek***” (Jel 14:6, ÚRK). Más szóval, Krisztus evangéliumának célja minden osztály, nemzet, nyelv, vagyis minden ember elérése. Az evangélium egy nagy testvériséggé egyesíti a megváltottakat. Egyetlen modellt kell követnünk, Krisztust. Amennyiben elfogadjuk az igazságot, amint az Jézusban van, leomlanak a nemzeti előítéletek és a féltékenység, az igazság Lelke egybeforrasztja a szívünket.

Jézus azt mondta: „*és tanúim lesztek*” (ApCsel 1:8, ÚRK), majd három földrajzi területre utalt.

1. terület: „*és tanúim lesztek Jeruzsálemben.*” A tanítványok ekkor nagyon közel voltak Jeruzsálemhez. Alapvetően azt mondta ezzel Jézus, hogy „*először azoknak kezdjete beszélni az Istennel szerzett tapasztalataitokról, akik közel vannak hozzátok!*” A misszió otthon kezdődik, a szomszédokkal és a barátokkal. Ez a misszió alapvető helye.

2. terület: azzal folytatta, hogy „*egész Júdeában és Samáriában.*” A misszió fókuszában azok is ott vannak, akik bizonyos szempontból elég közel vannak hozzánk, más szempontból mégis távoliak. Ide tartoznak azok, akikkel egy nyelvet beszélünk, akik hasonló kultúrában élnek, de mégsem élünk együtt velük. Ők a missziónk következő területe.

3. terület: ezek után Krisztus azt mondta, hogy „*és a föld legvégső határáig.*” Isten missziója arra hív, hogy elérjünk mindenhol minden népet, csoportot, nyelvet és etnikumot. Ez a missziónk legvégső területe.

Kihívás: Ezen a héten mindennap imádkozz azért a közösségért, amelyben élsz! Isten nem véletlenül helyezett közéjük.

Kihívásra fel! Nézz utána lakhelyed demográfiai összetételének! Nézd meg, milyen a vallási, etnikai hátterük, az anyagi helyzetük, milyen korcsoportba tartoznak stb.! Kérd Istent, hogy mutassa meg neked, miként lehetnél szeretetének közvetítője feléjük!

Bizonyosságul minden nép között. „A megváltó szavai – »*ti vagytok a világ világossága*« – rámutatnak arra, hogy követőit világszéles misszióra hívta el. Isten terve, hogy az evangélium világossága is eljusson mindenkire a földön, ahogy a nap sugarai beragyogják a bolygó legtávolabbi pontjait. Ha Krisztus egyháza betöltené az Isten által kitűzött célokat, a világosság mindenkire kiáradna, aki a sötétség területein, a halál árnyékában él. Amennyiben ahelyett, hogy összegyűlnének, kerülnék a felelősséget és a kereszthordozást, az egyház tagjai szétszóródnának minden országba, és hagynák, hogy Krisztus világossága ragyogjon általuk, és úgy dolgoznának mások üdvösségéért, ahogy Ő tette, akkor az »*Isten országának ez az evangéliuma*« gyorsan eljutna az egész világra. Minden országból hangzik a macedón hívás: »*Gyertek hozzánk, és segítsetek nekünk!*« Isten megnyitotta előttünk a területeket. Mennyei lények működnek együtt az emberekkel. A gondviselés előttünk jár, Isten hatalma munkálkodik együtt az emberi igyekezettel. Vaknak kell lennie a szemnek, amely nem látja az Úr munkáját és süketnek a fülnek, amely nem hallja az igaz Pásztor hívását a juhaihoz! Egyesek meghallották a hívást, és válaszoltak rá. Most feleljen minden megszentelt szív és igyekezzen hirdetni az életadó üzenetet! Férfiak és nők ha alázattal és hűséggel vállalják az Istentől kapott, kijelölt munkájukat, az isteni hatalom sokak megtérésében fog megnyilvánulni. Igyekezetüknek csodálatos eredménye lesz” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1912. november 14.).

**Naponkénti tanulmányozásra: Zsoltárok 148 – Példabeszédek 4;
Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „A szolgálat napjai” c. fejezet**

1. Kiket kellett láncra fűzni és vasbilincsbe verni? _____
2. Hányféle hangszer van megemlítve a 150. zsoltárban? _____
3. Mit jelképez az aranylánc a nyakon, Salamon szerint?

4. Mi az élet fája azoknak, akik megragadják?

5. Mi volt a galileai halászok mindennapi eledele?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Mennybemenetele előtti búcsúbeszédében Jézus megbízatást adott a tanítványainak, mondván: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok a világ végezetéig” (Mt 28:18–20).

Ez a parancs a Nagy Megbízatás néven vált ismertté, amely által Jézus meghatározta az egyház számára a munkatervet, melyet minden korban és kontextusban tiszteletben kell tartani. A feladatok és felelősségek világos kijelölése mellett – hirdetni kell az evangéliumot a világ minden népének! – Jézus biztosította tanítványait, hogy ez az ijesztő feladat teljesíthető Isten mindenható erejének és mindenütt jelenvalóságának köszönhetően.

Magyarázat

Habár kezdetben voltak nézeteltérések a Nagy Megbízatás bizonyos szempontjait illetően (ApCsel 15:1–29; Gal 2:11–14), általánosságban véve az ősegyház a saját azonosságát és küldetését Krisztus parancsa köré építette fel: „Tegyetek tanítványokká minden népeket!” Lévén, hogy mind a négy evangélium a Nagy Megbízatás egy-egy változatával ér véget, erős bizonyítéka központi jelentőségének (Mt 28:18–20; Mk 16:15–20; Lk 24:45–49; Jn 20:21–23). Azóta azonban a Nagy Megbízatást sokféleképpen értelmezték és alkalmazták.

A tanítványság összetevői

A hatékony tanítványság kérdésével foglalkozó irodalom vizsgálata során három lényeges folyamatot azonosíthatunk: a racionális, a kapcsolati és a misszionárius dimenziót.

A tanítványság racionális dimenziója (a tanulás) az a folyamat, amely által egy hívő szántszándékkal tanul Jézustól. Az eredeti kontextusban a „tanítvány” szó (*mathetes*) olyasvalakire utal, aki tanítótól, mestertől tanult: az illető személy csatlakozott egy tanítóhoz, hogy mind elméleti, mind gyakorlati ismereteket sajátítson el. A racionális dimenzió a folyamatos átalakulás, növekedés szükségességét hangsúlyozza, a Máté 28:19 versében említett tanulási-tanítási-növekedési processzus tehát folyamatos. Mindezek ellenére ennek a folyamatos tanításnak-tanulásnak

a célja nemcsak az ismeretek átadása, hanem az is, hogy a tanítványban megszülessen az elköteleződés Jézus iránt.

A tanítványság kapcsolati (közösségi) dimenziója a támogató közösség kontextusában fejlődhet, amelyben megtörténhet a felelősségtudat kialakulása. Az Újtestamentum leírásai alapján egy rendkívül dinamikus közösségi kultúrát fedezünk fel az ősegyház keretében, ami annak köszönhető, hogy az első keresztény közösségek kapcsolati folyamatként értelmezték a tanítványképzést. Az Ószövetségben gyökerező ősegyház alapértékként kezelte a rokoni kapcsolatokat. Ebben a közösségben azonban a rokoni kapcsolat fogalmát nem a vér vagy etnikum szerinti szálak, hanem a közös hit és a Krisztusban kiteljesedő közösség határozta meg. Az egyház a be- és az elfogadás helye lett (Gal 3:28). Bárki csatlakozhatott a közösséghez, aki keresztség által, nyilvánosan megvallotta a hitét az Üdvözítő Krisztusban, teljesen alávetve magát Jézusnak (ApCsel 2:37–38).

Az anyaszentegyház motívumok által fogalmazta meg a közösségi és rokoni összetartozás értékeit. Ilyen motívum a Krisztus és Isten családjának teste, amivel a tagok közötti kölcsönös egymáshoz tartozást és szoros kapcsolatot hangsúlyozta; a közösség tagjai családtagokként visonyultak egymáshoz (Róm 12; 1Kor 12; Ef 2:19; Ef 4; Gal 6:10; 1Tim 3:15; 1Pt 4:17). Ez a mértékű gondoskodás hozzájárult az egyház tagjai közötti tartós és kölcsönös egymásra utaltság, szolidaritás és felelősségtudat kialakulásához: az egyház minden egyes tagja egyedi feladatokat látott el, noha és annak dacára, hogy az összes többi tagtól függött.

Az új életmód sokakra vonzó hatást gyakorolt, ezért csatlakoztak az új hitközösséghez (ApCsel 2:47–47). Egy ilyen közösségi keretben a tanítványság nem egyenlő a Jézusról szóló igazságok egyszerű elfogadásával. Krisztus tanítványának lenni azt jelenti, hogy tanulni tőle, és a gyakorlatban alkalmazni a tőle szerzett ismereteket. A tanítványságnak ez a jele megnyilatkozott abban, amit az ősegyház a Krisztus nevében tett, amint abban is, ahogy Krisztust a világban képviselte. Az Újszövetség e közös kultúrája, amelyben a hívők támogató csoportok tagjai voltak, termőtalajjává vált az evangélium magvának befogadására és a belőle sarjadó növény gondozására.

A tanítványság misszionárius dimenziója (a hit másokkal való megosztása) a Máté 28:19 versében megfogalmazott Nagy Megbízatus – a tanítványképzés feladatának – megértésére összpontosít, ami lényeges parancs a misszióban és a lelki gyümölcstermésben való részvételre. Ez a feladat a Nagy Megbízatus legelső parancsa, és bármely korban és helyzetben az egyház legfontosabb felelőssége. Az újtestamentumi hí-

vők a közösséghez tartozás fogalmát összekapcsolták azzal a felelősséggel, amely kötelezte őket, hogy másoknak is elmondják, mit képvisel számukra a közösségük. A misszió a Nagy Megbízatus kontextusában több mint parancs az evangélium hirdetésére azok számára, akik még nem ismerik Krisztust. A misszió: elhívás a hitünk másokkal történő megosztására, továbbá elhívás mindazon személyek tanítására, akik bizonyágot akarnak tenni a hitükről, hogy ily módon megszabaduljanak Sátán rabláncaitól, és teljesen elköteleződjenek Jézus Krisztus uralmának.

Az Újtestamentum tehát a „tanítvány” szóval a hívő Krisztussal való kapcsolatára és iránta való elköteleződésére utal, ami annak az eredménye, hogy elsajátította a Mester tanításait, éli azokat, s ennek nyomán változás állt be az életébe. Folyamatosan növekszik Jézus Krisztus ismeretében (2Pt 3:18), a Szentlélek ereje révén teljesen aláveti magát Krisztus uralmának (Fil 3:8), és segít másoknak is, hogy kezdjék el megtapasztalni a Jézussal élt életet, bízzanak benne és kövessék Őt (2Tim 2:2). Ebből a perspektívából a tanítványság nem egyházi programként értelmezhető, mert nem egy időbeni, alkalmi esemény. A tanítványság sokkal inkább egy állandó folyamat, a Krisztusban növekedés szüntelen folyamata, mely megváltoztatja a hívők kognitív, affektív és értékkelő perspektíváit az életről.

Néhány perspektíva a tanítványság jelenlegi állapotáról

A mai tanítványság kérdésével foglalkozó keresztény kutatók egyetértenek abban, hogy az Újtestamentum szemléletvilágához viszonyítva a jelenlegi gyakorlat azt sugallja, hogy a tanítványság elveszítette központi jellegét a keresztények körében. A tanítványképzés kimerül abban, hogy az újonnan megtérteket hozzáadják az egyház tagállományához. A jelenkor egyházának növekedését nagyrészt a számbeli és statisztikai gyarapodással azonosítják, amely megközelítésből, sajnos, hiányzik a mély lelkeség. Más szavakkal, a keresztények sokkal jobbak abban, hogy megtérítsék az embereket, mint hogy segítsenek a megtérteknek Krisztus tanítványává válni. Sajnos, ez a jelenség arra enged következtetni, hogy a mai ember lehet úgy keresztény, hogy nem feltétlenül Krisztus tanítványa is.

A tanítványképzés: minden hívő feladata

Jézus tanítványképzésre szólító parancsa nemcsak az első keresztényeknek szólt, hanem ránk is vonatkozik, minden keresztény felelőssége. Péter szerint ez minden hívő létértelme: „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdesétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9). De lássuk, mit ír a Prófétaság Lelke:

– „Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejevé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüldítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 195. o.).

– „Nemcsak a felszentelt prédikátor kötelessége ennek a megbízatásnak a teljesítése, hanem minden egyes léleké is, aki elfogadta Krisztust mint Megváltóját. Hivatott tehát arra, hogy felebarátai érdekében munkálkodjék” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 110. o.).

– „Ha gyülekezet alakul valahol, minden tag tevékenyen vegyen részt a lélekmentésben. Látogassák meg a környékükön élő összes családot, és tájékozódjanak lelkiállapotukról” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt. 296. o.).

A Nagy Megbízásban való cselekvő részvétel állandó és kötelező feltetele annak, hogy valaki Krisztus tanítványa legyen.

Alkalmazás

Az evangéliumi megbízás alapján minden keresztény el van hívva, hogy képességei szerint megossza másokkal a hitét. Az alábbiakban felvázolunk három módszert, amely által a hívők – életük bármely területén, beleértve a szakmai területet is – teljesíthetik misszionárius küldetésüket.

- 1** Az erős szakmai etika minden keresztény bizonyságtételének részét kell, hogy képezze. A Szentírás megparancsolja a keresztényeknek, hogy olyan erkölccsel rendelkezzenek, amellyel megtisztelik Istent szakmai életük terén, miközben úgy élnek és dolgoznak, mintha közvetlenül Istennek tartoznának számadással (Kol 3:23–24). Amikor a hívők úgy tekintenek a munkájukra és a hivatásukra, mint ami része Isten elhívásának, mindez új értelemmel gazdagítja keresztény bizonyságtévésüket. Az erkölcsi integritás megőrzése, a kiválóságra való törekvés, a bizalom, a tisztesség, mások megbecsülése a munkahelyen olyan tulajdonságok, amelyek teret biztosíthatnak a bizonyságtévéshez.
- 2** Misszió felé orientált mentorok által a gyülekezetek irányíthatják az ifjabb tagokat, hogy szakmai törekvéseiket összegeyztessék Krisztusba vetett hitükkel és misszionárius megbízatásukkal.
- 3** A tanítványság kérdéséhez való helyes viszonyulás és az állandó lelki támogatás által a szülők gazdagíthatják gyermekeik misszionárius lehetőségeit. Következésképpen a gyülekezeteknek – a szülők segítségével – be kellene fektetniük a tanítvány-utánpótlásba, segítve ezáltal a szülőket újraértelmezni a gyermeknevelés felelősségét.

3.

tanulmány

október 14–20.

Isten misszióra hív

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 11:1-9; 12:1-3; 12:10–13:1; Dániel 9:24-27;
Máté 1:21; Apostolok cselekedetei 1:8; 8:1-4

Alapige: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig” (ApCsel 1:8).

Isten időnként kimozdít bennünket a komfortzónánkból és elküld a missziójába. Van, amikor olyan változás kell ahhoz, hogy elérje a céljait, mint az emberek szétszórása Babel tornyánál. „Ez a szétszóródás volt a föld benépesítésének eszköze. Így valósult meg az Úr szándéka” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 90. o.). Ábrahám elköltözése egy másik országba szintén Isten eszköze volt (1Mózes 12. fejezet). Jézus tanítványai a saját népük közül (*Az apostolok cselekedetei* 3. fejezet) mentek el más népekhez, hogy értük is dolgozzanak (ApCsel 8:1-4). ApCsel 1:8 versében Krisztus lefekteti az evangéliumhirdetés alapelveit: kezdjünk helyben, Jeruzsálemben és Júdeában, majd menjünk el Samáriába, végül a világ végső határaitra.

Még ha nem is hagyjuk el az országunkat, Isten akkor is azt szeretné, ha minden embert elérnénk magunk körül. Amikor a jeruzsálemi gyülekezet öncélúvá vált, Isten szétszórta őket. Üldözés jött, az emberek szenvedtek, de ez a sajnálatos esemény lett az eszköze annak, hogy az örömhír az egész világon elterjedjen.

Október 21. – A Prófétaság Lelkének szombatja

Isten ki akar mozdítani bennünket a komfortzónánkból, hogy el tudjunk érni másokat. A vágyunk, hogy saját népünk vagy hasonló szociális helyzetben élők között maradjunk önzéshez, akár még gonosz dolgokhoz is vezethet. Ez Babel történetének egyik megtanulandó leckéje.

- 1** Olvassuk el 1Móz 11:1-9 verseit! Mi volt az emberek szándéka? Mit akartak tenni, és miért hiúsította meg Isten a tervüket?

Babel története megmutatja, micsoda törekvései voltak az embereknek. Egy monumentális építményt akartak felhúzni, egy várost és egy tornyot, amilyen nem volt sehol a világon: *„várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet”* (1Móz 11:4, ÚRK).

Hányszor és hányszor akarják ugyanezt az emberek ma is, legyenek akár politikusok, művészek, üzletemberek vagy vallások képviselői. Mindenki feledhetetlen nevet akar szerezni magának. Mennyire értelmetlen és hiábavaló az erőlködésük (lásd még Préd 2:1-11)!

1Móz 11:4 szerint az emberek azért akartak tornyot építeni, hogy elkerüljék a szétszóródást a földön. Együtt akartak maradni, hogy saját önző céljaik szerint éljenek. Istennek azonban más volt a terve.

Az emberek a munkában is összefogtak. Csakhogy *„ezt mondta az ÚR: Íme, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, de munkájának ez csak a kezdete. Bizony semmi sem gátolja, hogy véghez vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban”* (1Móz 11:6, ÚRK). Ez az ambiciózus terv bűnös szándékot takart. Bár a Biblia nem mondja ki egyértelműen, Ellen White szerint az emberek nem hittek Isten ígéréteiben, miszerint soha többé nem pusztítja el a földet özönvíz által (1Móz 9:14-15). Azért tervezték a munkát, mert úgy érezték volna magukat biztonságban, nem bíztak Isten kijelentésében. Bármi is vezette őket, Isten pontosan tudta, hogy a szándékaik nem tiszták, tele voltak önző ambíciókkal, ezért megakadályozta őket azok megvalósításában.

Része vagy esetleg olyan csoportnak, amelyben kényelmesen érezd magad? Hogyan lehetséges összefogni olyanokkal, akik nem azonos etnikai csoporthoz vagy nemzetiséghez tartoznak?

- 2** Olvassuk el **1Móz 12:1-3** verseit! Isten Ábrámnak adott utasítása milyen szempontból volt a misszióra való hívás is?

Isten arra kérte Ábrámot (akit később Ábrahámnak nevezett el), hogy hagyja el a földjét és a népét, és menjen el egy másik országba. Ez is részét képezte annak, hogy általa valósítsa meg a terveit. Ábrám pedig ment, amint Isten Igéjében látható.

Ha Istennek terve van veled, talán neked is el kell hagynod a szélesebb értelemben vett családot, népedet, hogy arra a helyre menj, amit Isten nyit meg számodra szolgálati területként, így mások számára áldás lehetsz.

- 3** Olvassuk el a következő ígéket! Mit mondanak ezek Isten szövetségéről és ígéretéről?

1Móz 3:15 _____

1Móz 17:19 _____

4Móz 24:17 _____

Ézs 9:6 _____

Dán 9:24-27 _____

Mt 1:21 _____

Mindegyik ígében egyértelmű, hogy Isten be akarta váltani az Édenben tett ígéretét: jön majd valaki, aki megoldást hoz a bűn problémájára. Ő volt Jézus Krisztus, a Messiás, aki Ábrahám és Izsák vonalából származott (Sára által). Zsid 11:9 kijelenti, hogy Izsák és Jákob az Ábrahámnak tett ígéret örökösei voltak.

Nem világos, mennyit tudott vagy értett meg Ábrahám abból, hogyan érkezik majd el általa a Mag, de hittel engedelmeskedett Isten parancsának. *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy”* (Zsid 11:8, ÚRK). Milyen jó példa ez a mi számunkra!

Tegyük fel, hogy Isten elhív, de nem tudod, hova! Hogy reagálnál? Indokold meg a válaszodat!

Isten hívását követve Ábrahám elment arra a vidékre, amit Isten megmutatott neki. Azonban már a kezdetektől úgy tűnt, hogy a dolgok nem a legjobban alakulnak. A Biblia szerint megérkezett a kijelölt helyre, de „kánaániak voltak azon a földön” (1Móz 12:6, ÚRK), az erőszakosságuk és kegyetlenségük miatt hírhedt pogányok. Nem véletlen, hogy rögtön az érkezése után megjelent neki az Úr, és ezt mondta: „*A te utódaidnak adom ezt a földet*” (1Móz 12:7, ÚRK). Kétség sem fér hozzá, hogy Ábrahámnak megerősítésre volt szüksége. Ám még ezek után sem alakultak a legjobban a dolgok, legalábbis eleinte nem.

4 Olvassuk el **1Móz 12:10–13:1** verseit! **Mi minden történt veled, és milyen hibát követett el Isten embere?**

Kiábrándító lehetett számára, hogy miután elhagyta a kényelmes és minden valószínűség szerint jól menő életkörülményeit hazájában, csak ment, „*nem tudván, hová megy*” (Zsid 11:8). Ráadásul az első nehézségek egyike, amivel szembesült, az éhínség volt. Olyan nagy volt a szükség, hogy el kellett hagynia a földet, amiről Isten azt mondta, hogy ott telepedjen le. Azután a dolgok még rosszabbra fordultak.

„Ábrahámról egyiptomi tartózkodásakor kiderült, hogy nem mentes az emberi gyengeségtől és tökéletlenségtől. Eltitkolta, hogy Sára a felesége. Ezzel azt tanúsította, hogy nem bízik Isten gondviselésében, és nincs olyan erős hite és bátorsága, amiről eddig életével már sokszor bizonyosságot tett... Ábrahám hitetlensége miatt Sára nagy veszélybe került. Egyiptom királya, aki hallott Sára szépségéről, palotájába hozatta az aszszonyt, hogy feleségül vegye. De a végtelenül irgalmas Isten megbüntette a királyi családot, hogy megoltalmazza Sárát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 98. o.).

Sosem mondta senki, hogy a missziómunka könnyű, és azzal, hogy Ábrahám hazudott és megtévesztett másokat, csak még nehezebbé vált. Szerencsére Isten türelmes, nem vetette el szolgálját ezért a hibáért, amely sajnos nem az egyetlen volt, amit a pátriárka elkövetett.

Jó tudni, hogy ha alázattal és hittel ragaszkodunk Istenhez, ahogy Ábrahám tette, nemcsak a hibáinkra, bűneinkre és tévedéseinkre nyerünk bocsánatot, hanem Isten a misszióban is fel tud bennünket használni.

Mit tanulhatunk Ábrahám egyiptomi tartózkodásának történetéből?

5 Olvassuk el ApCsel 8:1-4 verseit! Mi idézte elő a komfortzónából való kilépést a korai egyházban?

Egészen addig a korai egyház főleg Jeruzsálemben működött (illetve zsidó területeken, a zsidó nép között). Amikor az üldözés elkezdődött, amiben Saul, a buzgó farizeus is aktívan részt vállalt, a jeruzsálemi gyülekezet elszéledt Júdea és Samária vidékeire. Jézus megmondta ApCsel 1:8 versében, hogy *„tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában”* (ÚRK). Mindez teljesedett, ahogy ApCsel 8:4 versében látható: *„Akik pedig szétszórattak, elmentek, és hirdették az Igét”* (ÚRK).

A tanítványok ezután is főleg zsidó területeken és a közvetlenül szomszédos városokban hirdették az Igét. ApCsel 11:19 arra utal, hogy bár a gyülekezet tagjai Fönícia (Libanon) és Ciprus vidékén szóródtak szét, ekkor még csak Izrael népe között prédikálták az üzenetet. Krisztus tanítványai és a korai egyház ebben az időszakban nem igazán akarták Istenhez vonzani a pogányokat. Még nagyon szűk fogalmaik voltak a küldetésükről.

Péter, az egyik tanítvány és a gyülekezet egyik vezetője vonakodott a pogánymissziótól, még azután is, hogy Pál belekezdett. A körülmétekedés apostolaként (utalás a zsidókra) ismerték, míg Pál volt a pogányok apostola (Gal 2:8). A korai időkben Péter nem is akart pogányokkal mutatkozni (Gal 2:11-12). Azonban Isten őt is kimozdította a komfortzónájából, átformálta a gondolkodását. Ekkor kezdte megtanulni, mivel is jár igazán a missziós megbízás, és hogy Jézus halálának az egész világ számára van jelentősége.

Olvassuk el ApCsel 10:9-15, 28-29 verseit! Milyen üzenetet küldött Péternek az Úr, és miként alkalmazhatjuk ezt az elvet ma, korunk missziójában?

6 Olvassuk el ApCsel 1:8 versét! Milyen elveket mutat be Jézus az evangélizálás, a bizonyágtevés munkájával kapcsolatban?

Ez a Jézus által meghatározott elv mutat rá, hogyan kell fellépniük az Ő tanítványaiként, akik be akarják mutatni a jó hírt. Az üzenet hirdetése nem mások meggyőzése arról, hogy mit csinálnak rosszul, hanem Jézus megismertetése, amint megjelenik a hármassági üzenetben (Jel 14:6-12).

Van azonban még néhány alapelv Jézus szavaiban:

Először is: „*Tanúim lesztek Jeruzsálemben*” (ApCsel 1:8). Ahogy korábban láttuk, de érdemes megismételni: ott kell tanúskodnunk, ahol fizikailag tartózkodunk. Ebbe beleértendő az otthonunk, a gyülekezetünk, a szomszédságunk és a közösség. Elsőként ott kell tanúskodnunk, ahol vagyunk, azon a területen, ahova Isten eredetileg helyezett bennünket – az otthonunk és a munkánk világában, azok között, akik a legközelebb vannak hozzánk – a szűk vagy a tágabb családjunk, a gyülekezetünkbe járók, a kollégák, a szomszédok és a környezetünkben élők között.

Egyeseket csak a távoli országokban, idegen kultúrákban történő misszió érdekel, nem tanúskodnak a körülöttük élőknek. Csakhogy ott kell kezdenünk, ahol élünk, és csak akkor továbbmenni, ha az Úr vezet erre.

Másodszor: „*Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig*” (ApCsel 1:8, ÚRK). Jézus megerősíti, hogy a misszió magában foglalja a kulturális határok átlépését is. Kaphatunk elhívást arra, hogy elköltözzünk idegen területekre, más társadalmak, etnikumok, vallási csoportok közé. A helybeliek között könnyebb az Ige hirdetése, mivel minimális kulturális különbséget kell áthidalni. A világ bizonyos területein mindössze egy klán vagy törzs tagjai teszik ki a gyülekezetet. Jézus azonban kimondja a nagy misszióparancsban, hogy tanúként ki kell mozdulnunk a komfortzónánkból, és a forrásainkat mások érdekében kell mozgósítanunk.

Kihívás:

Keress és készíts listát speciális szükségletű emberek olyan csoportjairól, akik a környezetedben élnek, de az elérésükért a gyülekezet még nem tett semmit!

Kihívásra fel!

Kezdj el imádkozni a lehetőségért, hogy a közeljövőben a gyülekezet missziót kezdhessen a környékbéli speciális szükségletű emberek között!

„Mennybemenetele előtt Krisztus megbízta tanítványait. Megmondta nekik, hogy ők a végrehajtói akaratának, amelyben örökségül hagyta a világnak az örök élet kincseit. Tanúim voltatok – mondta nekik –, hogy életemet feláldoztam a világért. Láttátok fáradozásomat Izraelért. Bár népem nem akart hozzám jönni, hogy élete legyen, a papok és a főemberek pedig kedvük szerint bántak velem, elutasítottak, még egy alkalmat kaptak Isten Fia elfogadására. Láttátok, hogy mindazokat, akik bűneiket megvallva jöttek hozzám, szívesen fogadtam. Aki hozzám tér, azt semmiképpen nem taszítom el. Reátok, tanítványaimra bízom e kegyelmi üzenetet. Tovább kell ezt adnotok a zsidónak, valamint a pogányoknak; Izraelnek először, azután minden nemzetnek, nyelvnek és népnek. Mindazok, akik hisznek, egy egyházba lesznek összegyűjtve” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 18. o.).

„Napjainkban is sokan vannak, akik közelebb állnak Isten országához, mint ahogy azt feltételezzük. A bűn e sötét világában az Úrnak sok olyan becses drágaköve van, akihez szeretné hírnökeiket elküldeni. Mindenütt vannak, akik hajlandók Krisztus mellé állni. Sokan többre fogják értékelni Isten bölcsességét minden földi előnynél, és a világosság hűséges hordozóivá válnak... Meggyőződtek arról, hogy Péter eljárása Isten tervének közvetlen beteljesülése volt, és előítéletük, valamint elzárkózásuk teljesen ellentétes az evangélium szellemével. Dicsőítették Istent, mondván: *»Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten a megtérést az életre.*« Így vita nélkül lerombolták az előítéletet, elhagyták az évszázadok szokásai által meghonosodott elzárkózást, és megnyílt a pogányok számára az evangélium hirdetésének útja” (i. m. 94–95. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Példabeszédek 5–11; Ellen G. White:

A nagy Orvos lányomán, „A természetben Istennel” c. fejezet

1. Hogyan (mennyi ideig) légy szerelmes? _____
2. Mi történik azzal a férfival, aki felebarátja feleségéhez megy?

3. Kinek a gyümölcse jobb a tiszta aranynál és színaranynál?

4. Mi történik a bolond ajkúval?

5. **Mire van szükségük azoknak, akik Istentől tanulnak?**

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

A két előző tanulmányban láthattuk, hogy a misszió elsősorban Isten munkájában gyökerezik. Isten missziója az összes többi misszió dinamikus ereje, aminek köszönhetően ez utóbbiak sikeresek lehetnek. Ezen a héten a hangsúlyt Isten küldetéséről áthelyezzük az emberiség elhívására, melynek nyomán egyesülnie kell Istennel szeretete világszéles hirdetésében. Habár a hangsúlyt a misszió emberi szempontjaira helyezzük, az előttünk álló leckeanyagot az előző két hét anyagának fényében kell olvasnunk, amely Isten missziológiai kezdeményezésével és szándékával foglalkozik.

A Szentírásban számos olyan történetet vagy leíró szakaszt találunk, amely rávilágít Isten elhívására, amely felszólítja az embert – az Ő partnerét –, hogy terjessze áldásait az egész emberiség számára. Ezen a héten megvizsgálunk néhányat ezek közül. Az összes példához a teremtés eredeti tervének fényében kell közelítenünk, amelyet 1Mózes 1–2 szakaszában olvashatunk el, különleges figyelmet szentelve 1Mózes 1:26–28 verseinek. Isten eredeti szándéka az emberiséggel a bűnbeesés után is változatlan maradt, mindössze szándékai megvalósításainak módszerei változtak, mivel Ádám és Éva rossz választása miatt megromlott a kapcsolat a Teremtő és az ember között. Isten eredeti vágya mellett most már szükségessé vált egy megváltási terv kidolgozása is. Ez a terv az Ószövetségben kezdődik, Jézus életében, halálában és feltámadásában teljesedik be, az Újszövetségben pedig Jézus követői hirdetik azt az egész világ számára.

Magyarázat

Amikor Jézus megteremtette a földet, és az embert belehelyezte ebbe az újonnan alkotott világba, Isten megosztotta Ádámmal és Évával eredeti szándékát. Felszólította őket, hogy vigyázzanak a földre és a rajta élő összes élőlényre, és növekedjenek, sokasodjanak (1Móz 1:26–28). Ez a megbízás magába foglalja a tényt, hogy Isten az emberiséget egy csodálatos dolgokkal körülvett világba helyezte el, amit az is igazol, hogy a teremtés hete folyamán az Úr többször is megállapítja, hogy „jó”, amit alkotott. Az első emberpár tanult ezekről a csodálatos dolgokról, köztük élt, virágzó, jóléti életet biztosítottak neki ezek a körülmények. Isten

elmélyült a földi élet történéseiben, időnként sétált is az Éden-kertben (1Móz 3:8). Az embernek megadatott a szabadság, hogy kreatív módon gyakorlatba ültesse azokat a képességeket, amelyeket Istentől kapott. Ez volt Isten eredeti misszióra hívása, amelyet az emberiséghez intézett.

Az emberiség bukása és a bűn világunkba történő behatolása után megváltoztak a dolgok, a változások azonban nem tagadták Isten emberiségnek címzett eredeti elhívását. Isten ismételten emlékezteti engedelmes híveit, hogy növekedniük és szaporodniuk kell, a földről pedig gondot viselniük (1Móz 9:1; 15:4–5; 22:17–18; 35:11). A Bibliában többször is feltűnik ez a téma, melynek csúcspontja a Jelenések 21–22. fejezetében leírt új föld.

A bűn azonban szükségessé tette a megváltási tervet, amely lehetővé teszi az emberiség számára, hogy az Isten által eltervezett életet élje. Az üdvösséget az áldozati szertartás szemléltette. Ádám és Éva megosztotta ezt a tervet a következő nemzedékekkel. Az átadott ismeret által az ifjabb nemzedék megérthette, hogy az áldozati aktus része Isten céljai kinyilatkoztatásának, megérthette Istennek az elbukott emberiség megmentése érdekében végrehajtott cselekedeteinek motivációját. Habár valószínűleg sok ember számára nem volt világos, hogyan fog működni a megváltás, voltak, akik előtt egyértelművé vált, hogy Istennek terve van, amely reménységet szül a szívben. Ez a terv része lett Isten emberiségnek címzett elhívásának, amely által megbízta teremtményét, hogy hirdesse a világnak a megváltás jó hírét. Isten terve lehetővé tette, hogy az ember megélje a valóságot, amelyet eredetileg eltervezett számára az Éden-kertben.

Ábrahám elhívása (1Móz 12:1–3)

E heti tanulmányunk Isten Ábrahámhoz intézett felhívásával foglalkozik, amelyet 1Mózes 12:1–3 szakaszában találunk leírva. A megbízásnak van néhány lényeges eleme, amelyet meg kell értenünk ahhoz, hogy világos legyen előttünk, miben áll Isten misszióra történő elhívása. Elsősorban, az elhívás alapja 1Mózes 26–28 szakaszának narrációja. Ezt a kapcsolatot Ézsaiás 51:1–3 versei fogalmazzák meg a legvilágosabban: a próféta utal Isten Ábrahámnak és Sárának adott megbízására, melylyel felszólította őket Éden örömének hirdetésére a világ számára. Amikor Isten elhívta Ábrahámot, hogy áldás legyen a környező népek számára, az isteni megbízásban benne volt az is, hogy az áldás a szabadság és a kreativitás által kifejezett életmód hirdetését feltételezte. Ez volt Isten kezdeti szándéka. 1Mózes 12:1–3 szakaszának gyors olvasata nyo-

mán nehéz teljességgel megérteni az áldás mibenlétét, ehhez szükséges a Szentírás tágabb kontextusának ismerete. A Teremtés könyve 22. fejezete további részleteket tesz hozzá ahhoz, amit Ábrahámnak az elhívás nyomán hirdetni kellett, és pedig: Isten tervében szerepelt egy He lyettes, aki életét áldozza, majd feltámad az emberiség üdvösségéért. Ez a terv megadta az ember számára a reménységet, hogy a bűn és a halál következményei legyőzhetőek, és az 1Mózes 1:26–28 verseiben megörökített ígéretek teljesezhetnek a jövőben.

Ábrahám elhívásának egy másik eleme, amelyet gyakran szem elől tévesztünk, 1Mózes 12:1–3 verseiben található. Ábrahámot elhívta az Úr, hogy áldás legyen a pogányok számára. Minket is ezzel bízott meg Isten. Gyakran észre sem vesszük, hogy a pogányok is áldották Ábrahámot (1Móz 12:3). Isten misszióra való elhívása mindig kettős áldást feltételez. Az Istent követőknek fel kell készülniük arra, hogy elfogadják a körülöttük élőkől jövő áldást. A misszióra hívás mindig áldásra hívás: áldani és áldást kapni. Ennek a dinamikának a megértése megváltoztatja az elhívott személy másokkal szembeni magatartását és a jó hír terjesztésére vonatkozó meglátását. Ezzel a témával részletesebben a jövő héten foglalkozunk.

A Szentírás olvasásakor mindkét Testamentumban egy jól körülhatárolt trenddel találkozunk, és pedig: Istennek időnként emlékeztetnie kell az emberiséget Istennek a Teremtés könyvében lejegyzett eredeti elhívására. Az emlékeztetés szükségessége két dologból származik: (1) Isten követői gyakran elfelejtették, hogy mire hívta el őket Isten; (2) a változó idők szükségessé tették elhívásuk megerősítését. Más szóval: Isten elhívásának általános gondolatát időnként kontextualizálni kell (körülményekhez igazítani), miközben maga az elhívás lényegében ugyanaz marad.

Helyszűke miatt nem áll módunkban aprólékosan megvizsgálni minden olyan emlékeztetőt, amely Isten misszióra hívását ismétli meg a Bibliában, viszont néhányat ezek közül példaként használhatunk. Amikor kivezette Egyiptomból és a pusztába vitte az izraelitákat, Isten kifejezetten emlékeztette a népet: nemzetként elhívta őket, hogy a környező népeket papokként szolgálják (2Móz 19:4–6). Más szavakkal: Isten elhívta Izraelt, hogy áldás legyen a környező népek számára, és a maguk során elfogadják ezeknek a népeknek az áldásait. Salamon az újonnan megépült templomot felszentelő imájában megismételte Isten megbízását (1Kir 8:41–43). Mind Izrael, mind pedig Júda prófétái különböző módon megismételték a felhívást, ahogy azt Ézsaiás 19:23–25 és Mikeás

4:2–5 szakaszában olvashatjuk. Miután Izrael visszatért a száműzetésből, Isten Zakariás próféta által újfent megismételte ezen felhívását (Zak 8:20–23).

Jézus az életével erősítette meg ezt a megbízást, élete, halála és feltámadása által vitte véghez a megváltási tervet. Miután néhány évet együtt töltöttek Jézussal, és tanúi voltak a feltámadásának, a tanítványok ugyanolyan meghívást kaptak Istentől, mint egykoron Ábrahám, majd pedig Izrael (Mt 28:18–20). Pál apostol szintén elismerte, hogy megbízatása alapjául ugyanaz az elhívás szolgált, mint amelyet Ábrahám is kapott; ezt a Galáciabelieknek címzett levelében említi. Az utolsó felhívás a Szentírásban Jelenések könyve 14:6 versében hangzik el, amely ezúttal sem egy új megbízás, hanem az eredeti, 1Mózes 1:26–28 szakaszában lejegyzett és a történelem során továbbított elhívás ismétlése. Hisszük, hogy ez a végső megbízás azoknak szól, akik a föld történelmének ezen utolsó napjaiban élnek.

Éljünk úgy, ahogy Isten eredeti szándékában jónak látta, virágozzon az életünk úgy, mint egykoron az Éden-kert lakóinak élete. Nekünk is szól Isten felhívása. Hisszük, hogy Jézus egykori földi és jelenlegi menyeyei szolgálatának köszönhetően képesek vagyunk megbízatásunkhoz méltóan élni. Előjogunk, hogy társai lehetünk Istennek ebben a megbízatásban, és elmehetünk széles e világra hirdetni ezt az áldást, ugyanakor elfogadhatjuk azok áldásait, akikkel találkozunk.

Alkalmazás

Gyakran, amikor az emberek a misszióra való elhívásról prédikálnak, a megbízatás lényegét leredukálják az evangélium jó hírének megosztására. Kétségtelen, hogy az először az Éden-kertben bemutatott, majd a történelem folyamán különböző csatornákon keresztül közvetített áldás átadása egyben információ továbbítás is. A misszióra való elhívás azonban több ennél.

Amikor elismerjük, hogy Isten nekünk címzett elhívása 1Mózes 1:26–28 szakaszán alapszik, ez az értelmezés meggyőz bennünket, hogy különböző képességeink és tehetségeink által Isten áldásához vonzzuk az embereket, hogy mindannyian virágzó életet élhessünk. Ez Isten szándéka minden ember számára. Bizonyoságtevésünk során beszélnünk kell az embereknek a megváltási tervről, de végső soron az üdvösség által lehetővé tett élet ad értelmet az elhívásnak, amelyet Isten intézett hozzánk. Következésképpen elhívásunk arra vonatkozik, hogy úgy éljünk

Isten áldásait, hogy az emberek lássák, mit kaptunk Istentől, és ők is vágyakozzanak úgy élni, mint mi. Ez azt jelenti, hogy az otthonod, a munkahelyed, a baráti köröd az a hely, ahol át kell ültetned a gyakorlatba Isten elhívását.

Habár az irodalomterjesztésnek is megvan a maga szerepe, az Ábrahámnak és neked adott megbízás teljesítése azt is magába foglalja, hogy hogyan éled a mindennapi életedet azok körében, akik még nem adták át az életüket Jézusnak, vagy nem volt még részük abban az előjogban, hogy találkozzanak a Megváltóval. Ne feledd azonban, hogy Isten eme elhívása kettős áldás. Miközben a mindennapi életben megéled az Istentől kapott áldásokat, számíts arra, hogy áldások fognak visszaszállni rád olyan emberek részéről, akikre nem is gondoltál volna.

4.

tanulmány

október 21–27.

Osztozni Isten missziójában

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 12:1-9; 18; 19:1-29; Róma 8:34;
Zsidókhoz 7:25; Jakab 5:16

Alapige: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek: amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13:34-35).

Ábrahám kezdettől fogva akarta, hogy Isten felhasználja a misszióban. Mindez világosan látható például 1Mózes 18. fejezetében, amikor Isten arra figyelmeztette, amit Sodomával és Gomorával készült tenni. „Az én Istenem, az ÚR, semmit sem cselekszik addig, míg meg nem jelenti titkát szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7, ÚRK). Sodoma és Gomora történetében Isten prófétája Ábrahám volt.

A pátriárka egy forró napon éppen sziesztázott, amikor meglátott három vándort: „Ábrahám először csak három fáradt vándort látott vendégeiben. Nem is sejtette, hogy közöttük van az, akinek imádatával nem vétkezik” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 106. o.). Nem sokkal később azonban személyesen is része lett Isten missziójának. Az volt a szerepe, hogy imádkozzon és közbenjárjon Sodoma és Gomora népéért. Látni szeretne volna, hogy annak ellenére, milyenek, mégis meg lehet menteni őket. Bizonyos értelemben ha nem ez a misszió lényege, akkor mi?

A fejezetben Ábrahám három fontos lelki tulajdonsága mutatkozik meg: a vendégszeretet, a szeretet és az imádság. Ezek a jellemzők nagyban erősítik a missziót is.

Oktober 28. – A Sola Scriptura napja

1 Olvassuk el **1Móz 18:1-15** verseit! A vendégszeretet mely elemeit fedezzük fel abban, ahogyan Ábrahám a vendégeit fogadta?

Ábrahám a sátra bejáratában ült a nap heve miatt. Ez szokatlan. Nyáron, amikor a nap magasan járt, mindenki árnyékba húzódott és friss szellőt keresett. Ábrahám viszont kitartott a hőség ellenére is, hátha valaki arra halad és segítségre van szüksége. Ekkor vette észre a három utazót. Minden valószínűség szerint szokása volt vendégül látni idegeneket is. Ő kezdeményezett: a szöveg szerint ő fut a sátor bejáratából az utazókhoz. Ez fontos momentum: Ábrahám magához ragadta a kezdeményezést, még mielőtt az idegenek odaértek volna. „*Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, mossátok meg a lábatokat, és dőljetek le a fa alatt. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy fölfrissüljete, mert azért tértetek be szolgátokhoz, azután továbbmehettek*” (1Móz 18:4-5, ÚRK).

Ábrahám tisztában volt a küldetésével: az a dolga, hogy a pogánysággal, a bálványimádással és a sokistenhittel elárasztott világban továbbadja az Istenről szerzett ismereteit az embereknek. Látjuk ebben az esetben, hogy feladata elvégzésének legkézenfekvőbb módja az éppen megjelenő idegeneknek felkínált vendéglátás volt.

„Nagy háztartása több mint ezer emberből állt, akik közül sokan családfők voltak, és nem kevesen csak nemrég tértek meg a pogányságból. Egy ilyen közösségnek határozott vezetésre volt szüksége. Gyenge, ingadozó módszerek nem feleltek volna meg... Ábrahám befolyása túlterjedt saját háza népén. Bárhol ütötte fel sátorát, mellette oltárt is állított áldozat és istentisztelet céljára. Amikor sátorát felszedte, az oltárt otthagya, és így sok vándorló kánaánita, aki Ábrahámnak, az Úr szolgájának életéből megismerte Istent, ott maradt az oltárnál, hogy áldozatot mutasson be az Úrnak” (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 186. o.).

Ábrahám az elejétől fogva értette, hogy Isten egy bizonyos küldetésre hívta el, és nem nyaralni megy az ígért földjére, hanem áldássá kell lennie mindazoknak, akik között él, majd pedig utódja által az egész világnak.

Ábrahám vendégszeretetének példájából milyen elveket tudsz beilleszteni a saját életedbe?

- 2** Olvassuk el **1Móz 18:16-33** verseit! Miként tanúsított Ábrahám szeretetet mindenki irányában, anélkül, hogy különbséget tett volna törzsi, faji vagy nemzeti alapon?

1Mózes 18. fejezetében kiviláglik Ábrahám e második tulajdonsága még azok iránt is, akiket személyesen nem ismert. Ez mindannyiunk számra fontos tanulság. Sodoma és Gomora népe bűnös volt, messze eltávolodtak az Ábrahám által vallott értékektől. Szívében mégis szeretet volt mindenki iránt, nem tett különbséget faji, nemi, nyelvi vagy vallási alapon.

Isten ekkor bejelentette a szándékát neki, miszerint elpusztítja Sodomát és Gomorát. *„Azután azt mondta az ÚR: Mivel Sodoma és Gomora kiáltása megsokasodott, és mivel bűnük fölöttébb súlyossá vált, lemegyek, és megnézem, hogy vajon teljesen a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e, vagy sem, mert tudni akarom”* (1Móz 18:20-21, ÚRK). Ekkor Ábrahám a legnagyobb alázattal és tisztelettel fordult Istenhez: *„Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal együtt, és úgy járjon az igaz, mint a gonosz; távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírója nem szolgáltatta-e igazságot”* (1Móz 18:25)?

Szeretettől készletve abban reménykedett, hogy mindenkit megment azokban a városokban, nem csak az igazakat. Eközben tisztában volt vele, mennyire gonoszok és bűnösök az ott élők. Ki tudja, milyen történeteket hallhatott dolgaikról, tetteikről? Amint a Lót háza előtt összeverődött csőcselék jelenetéből (lásd **1Móz 19:1-11**) tudható, az itt élők tényleg nagyon gonoszok lehettek.

Ábrahám mégis az Úrhoz fordult az érdekükben, ismerve Isten szeretetét. Tudta, hogy az ember mindig visszatérhet Istenhez, ha bűnbánatot gyakorol. Amennyiben a városok lakói megmenekülnének, lenne lehetőségük a megtérésre. Végeredményben arra alapozta kérését, amit személyesen tudott Istenről: különös szeretetet érez a bűnösök iránt. Ábrahám tudta, hogy amíg csak tart az élet, van remény a megváltásra.

Miért olyan fontos az imaéletünkben a közbenjárói ima? Hogyan segítheti a szükségben lévőkért mondott ima a lelki fejlődésünket és azt, hogy még több tapasztalatot szerezzünk Isten bűnösök iránti szeretetével?

3 Mit tanítanak 1Móz 18:23-32 és Jak 5:16 versei a közbenjárói imával kapcsolatban?

Isten és Ábrahám párbeszéde a közbenjárói ima egy fajtája, bemutatása. Ebben a fejezetben látjuk, hogy Ábrahám közbenjárt Isten előtt Sodoma és Gomora népéért. Értük könyörgött, az ő érdekükben: bizonyos értelemben Jézus előképeként cselekedett, aki az Atya előtt értünk jár közben. Csak akkor lehet sikeres ma a missziónk, ha ezzel a fajta imádsággal megyünk előre.

Ábrahám megtanulta szeretni Sodoma, Gomora és a környező városok lakóit. Ettől volt őszinte és komoly az imája. Már megküzdött néhány királlyal, akik megverték Sodoma és Gomora népét. A győzelme után Bera, Sodoma királya ment hozzá Melkisédek kíséretében. Ezt kérte: *„Add nekem a népet, a jószágot pedig tartsd meg magadnak”* (1Móz 14:21, ÚRK). Ez a kérés jelzi a király szeretetét népe iránt. Mivel Ábrahám egyik legfontosabb tulajdonsága éppen a szeretet volt, szerette Sodoma és Gomora királyait is, imádkozott értük és a népükért. „A pusztuló lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját” (Ellen G. White: *Pátáriárkák és próféták*. Budapest 1993, Advent Kiadó, 108. o.).

Ábrahám alázatot és kitartást tanúsított imáiban. Miután Isten beleegyezett az első kérésbe, miszerint nem vész el a város, ha ötven igaz ember él ott, folytatta a közbenjárást.

A mi missziónk sem lehet eredményes ima, közbenjárói ima nélkül. Amikor találkozunk valakivel, prédikálunk vagy bibliatanulmányt folytatunk vele, imádkozni is kell érte. Isten figyel ezekre az imákra, megérinti azoknak a szívét, akikkel kapcsolatot építünk. Nem a mi szavainkra, ékesszólásunkra térnek meg a barátaink vagy az ismerőseink, hanem a Szentlélek hatására. Ez az oka, hogy minden misszióban, amire az Úr hívott, személyesen imádkoznunk kell mindenkiért.

Olvassuk el Róm 8:34 és Zsid 7:25 verseit! Mit mondanak ezek a versek arról, amit Jézus tesz értünk? Miként segíthet mindez jobban megérteni a saját közbenjáró szerepünket?

- 4 Olvassuk el **1Móz 19:1-29** verseit! Mit eredményezett Ábrahám vendégszerete, kedvessége és imádkozó lelkülete?

A szöveg érdekes dolgot mutat meg Lóttal kapcsolatban: Lót „*Sodoma kapujában ült*” (1Móz 19:1, ÚRK). Ez arra utal, hogy fontos szerepe volt a városban, minden bizonnyal közigazgatási feladattal bízták meg. A kapuban ülni hivatalnokok, bírák és királyok privilégiuma volt (2Sám 19:8; Ruth 4:1; Jer 38:7).

1Mózes 19. fejezete szinte párhuzamos a 18. fejezettel, az angyalok és Ábrahám történetével. Ábrahám és Lót egyaránt kapuban, bejáratban ül (1Móz 18:1; 19:1); mindketten meghívják az idegeneket, hogy pihenjenek meg náluk (1Móz 18:3-4; 19:2); mindketten ételt készítenek a látogatóknak (1Móz 18:4-8; 19:3). Bármennyi hibája volt Lótnak, láthatólag jó tulajdonságokkal is rendelkezett.

„*Az ÚR pedig kénköves és tüzes esőt bocsátott az égből Sodomára és Gomorára. Elsüllyesztette azokat a városokat és azt az egész vidéket; és a városok minden lakosát és a föld növényeit is*” (1Móz 19:24-25, ÚRK).

Nem tudjuk, hány ember lakott ebben az időben Sodomában és Gomorában, de a sok ezer közül csak négy hagyta el a várost, és mindössze három menekült meg. Ez hasonló az özönvíz történetéhez. Nem tudni, hány ember élhetett akkor a földön, de az biztos, hogy a legtöbben *nem* menekültek meg.

A sodomai túlélők alacsony száma célzás a mi misszióinkkal kapcsolatban is: nem mindenki menekül meg. Szeretnénk, ha mindenki elfogadná Jézust és megváltási tervét, de mindenki szabadon dönt. A mi dolgunk, hogy annyi embert hívjunk döntésre Jézussal kapcsolatban, amennyit csak lehet. Eközben Isten segíti a küldetésünket Szentlelke által, de senkinek az akaratát nem fogja letörni. A szabad akarat azt jelenti, hogy az üdvösség minden ember saját döntésén múlik – nem számít, mit teszünk, vagy mennyit imádkozunk.

Hogy tanulhatjuk meg, hogy akkor se veszítsük el a kedvünket a misszióban, ha semmilyen eredményt nem látunk?

5 Olvassuk el **1Móz 12:1-9** verseit! Mit jelent elfogadni Isten akaratát akkor is, amikor nem tűnik világosnak előttünk az út?

Ábrahám egyik legfőbb tulajdonsága az Isten akaratára előtt való meghajlás volt. Minden tapasztalatát ez jellemezte.

Az elhívása: Ábrahám számára a mennyei hang elfogadása kihívást is jelenthetett: *„Ezt mondta az ÚR Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet én mutatok neked”* (1Móz 12:1, ÚRK). Amikor hallotta a mennyei hangot, az első reakciója akár az is lehetett volna, hogy figyelmen kívül hagyja, mintha csak hallucinált volna. Vagy akár ellenkezhetett volna, valahogy így: *Nem akarok menni, szeretek itt élni.* Elég furcsa meghatározás volt az úticél leírása: *„arra a földre, amelyet én mutatok neked”,* ő mégis elfogadta a hívást. Alávetette akaratát Istenének, elhagyta atyja házát és országát: *„Elment Ábrám, ahogy az ÚR mondta neki”* (1Móz 12:4, ÚRK).

A kijelölt föld: Vita támadt Ábrahám és Lót szolgái között, de a pátriárka nem akart megküzdeni „saját vérével” ebben a helyzetben. Alávetette magát Isten akaratának, aki ismét megáldotta őt: *„Az ÚR pedig azt mondta Ábrámnak, miután Lót elvált tőle: Emeld fel szemedet, és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Mert az egész földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak adom örökre”* (1Móz 13:14-15, ÚRK).

Sodoma és Gomora pusztulása: Amikor Isten megjelentette Ábrahámnak, hogy elpusztítja a két várost, ő szeretettel menteni próbálta a településeket. Mivel még tíz igaz ember sem élt ott, a városok elpusztultak. Ábrahám alávetette magát Isten akaratának, elfogadta kimondott ítéletét. Az Úr azért tudta felhasználni, mert minden körülmények között elfogadta az Ő akaratát. Nekünk is hasonlóan kell tennünk.

Kihívás: Városainkban akadályokba ütközünk az evangélium megfelelő és eredményes hirdetésében. Könyörödjünk Isten közbenjárásáért!

Kihívásra fel! Lépj kapcsolatba valakivel, aki hasonló nehézségekkel küzd, mint te! Mondd el neki: imádkozol érte és kéred Istent, hogy mutassa meg neked, miként segíthetnéd őt!

„A pusztuló lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját. Gyűlölte a romlott város bűneit, de arra vágyott, hogy a bűnösök megmeneküljenek. Sodomáért való mélységes aggodalma mutatja, hogyan kellene aggodnunk a megrögzött bűnösökért. Gyűlölünk kell a bűnt, de szánunk és szeretnünk kell a bűnöst. Körülöttünk emberek rohannak a reménytelen és félelmetes pusztulásba, mint egykor Sodomában. Mindennap lezárul valakinek a kegyelmi ideje. Minden órában vannak, akik átlépik a kegyelem határát. Ki inti és kérleli a bűnöst, hogy hárítsa el ezt a félelmes végzetet? Hol vannak azok a kezek, amelyek kinyúlnak érte, hogy visszatartsák a haláltól? Hol vannak azok, akik alázatosan és rendületlen hittel könyörögnek értük Istenhez?

Ábrahám lelkülete Krisztus lelkülete volt. Isten Fia a nagy Közbenjáró, aki közbenjár a bűnös érdekében. Ó, aki lefizette a bűnös megváltásának árát, tudja, milyen értékes az emberi lélek. Krisztus úgy gyűlöli a bűnt, ahogy csak egy makulátlanul tiszta lény gyűlölheti, de úgy szereti a bűnöst, ahogy csak a végtelen jószág tud szeretni. A kereszthalál gyötrelmeiben, amikor reá nehezedett az egész világ bűneinek szörnyű terhe, szidalmazóiért és gyilkosaiért imádkozott: »*Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek*« (Lk 23:34)” (Ellen G. White: *Pátáriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 108. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Példabeszédek 12–18;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „A hit érintése” c. fejezet

1. Mi történik azzal, aki elvonja magát a fenyítéktől?

2. Mi a bölcsék ékessége?

3. Mivel erősítetik meg a királyi szék?

4. Mit szeret az, ki szereti a háborúságot?

5. Mi a megmentő hit?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Múlt heti tanulmányunk Isten elhívására összpontosít, amelyet az emberhez intézett, s amellyel arra szólította fel teremtményeit, hogy vele egyesülve hirdessék szeretetét a világnak. Ez a küldetés a teremtésben gyökerezik, és a Szentírás többször is említi.

E heti tanulmányunk Isten küldetésének hirdetésére fókuszál. A történet tehát egy elhívással kezdődik, majd a küldetés megosztásával folytatódik. Enélkül semmi értelme nem lenne az elhívásnak.

1János 4:8 verse Isten szeretetéről szól. János leveléből tudjuk meg, hogy akik Isten szeretetének tanúi voltak, azok hirdetni is fogják a világnak ezt a szeretetet. Ha nem Isten szeretetét hirdetik, akkor bizonyosságtévésük nem része Isten küldetésének. Az alábbiakban bemutatunk néhány példát, amely útmutatóként szolgálhat arra vonatkozóan, hogy mit jelent ma Isten szeretetét hirdetni mindazok számára, akik még nem tapasztalták meg igazán a Teremtő szeretetét.

Magyarázat

Az evangéliumok elemzése a legjobb módszer Isten szeretete megosztásának tanulmányozására. Isten Jézusban megvalósult testet öltése az isteni szeretet legszebb példája. Az ember nyilván képtelen a testet öltés pontos megértésére, Isten mégis arra hívja el az embert, hogy kövesse a Jézus példáját, legfőképpen abban, ahogyan embertársaihoz viszonyult, s ahogy kifejezésre juttatta a szeretetét. Még az evangéliumok felületes olvasata is felszínre hozza a Jézust leíró ismétlődő témákat, amelyek feltárják előttünk, hogy miként oszthatjuk meg embertársainkkal Isten szeretetét.

Jézus együttérzésről tett bizonyosságot, függetlenül attól, hogy szükségben levő egyénnel, vagy széles tömegekkel lépett kapcsolatba. Együttérzése néha gyógyításra ösztönözte (Lk 5:12–14), máskor nagy ember-tömeg innovatív módon történő táplálására (Jn 6:1–14), vagy mindössze egy jó szó, vagy lelket tápláló történet elmondására (Mt 19:14). Az együttérzés és Isten küldetésének megosztása elválaszthatatlan egymástól. Gondolkodjunk el ezen, és ha arra a következtetésre jutunk, hogy a személyes vagy a gyülekezeti életünkben, tevékenységünkben kevés az együttérzés, meg kell vizsgálnunk, hogy miként veszünk részt Isten küldetésében, ha egyáltalán részt veszünk-e benne.

Jézus megkereste az áldásaira nyitott embereket. Ha részt veszünk Isten küldetésében, követnünk kell a példáját. Előjogunk, hogy megkereshetjük gyülekezeteinkben a figyelmen kívül hagyottakat, és innovatív módon megoszthatjuk velük Isten szeretetét. Ezzel a szolgálattal Jézus nyomdokaiban járunk, és teljesítjük az Ő kívánságát, ahogy azt Máté 25:31–46 szakaszában olvassuk. Jézus mindig is a tönkrement kapcsolatok helyreállítására törekedett, földi küldetése idejének nagyrésztét ezzel töltötte. Habár mindannyian bűnösök vagyunk, a Jézus szeretetét és megbocsátását megtapasztalók tartoznak azzal a világnak, hogy bizonyosságot tesznek neki erről a szeretetről és megbocsátásról. Ez a bizonyosság-tétel részét képezi Isten missziójának.

A teológusok gyakran foglalkoztak azzal a kérdéssel, hogy Jézus mit tartott fontosabbnak: a zsidók, vagy az egész világ számára nyújtott szolgálatot? Egyesek azzal érvelnek, hogy mivel Jézus az ideje legjavát a zsidók körében töltötte – és a tanítványoknak is azt mondta, hogy így tegyenek, legalábbis addig, amíg velük volt –, egyértelmű, hogy a zsidók képezték szolgálatának legfőbb célját (Mt 15:24). Van némi igazság ebben a kijelentésben, de ne feledjük, hogy Jézus számos alkalommal bebizonyította, hogy nemcsak a zsidókat szereti. Többször idézett az Ószövetségből, nem zsidó személyek hitére utalva (a sareptai özvegy, Naámán és Séba királynőjének története – Lk 4:24–27; Mt 12:42). Jézus nem zsidó személyekkel is időt töltött Júdea területén kívül, például néhány éjszakát egy samáriai városban (Jn 4:40), Tírus és Sídón határában (Mk 7:24), Tízvárosról nem is beszélve, ahol pogányok éltek (Mk 7:24).

Jézus küldetése és szeretete próbára tette sok nemzettársa szűk gondolkodását. Bizonyosságot téve szeretetéről és küldetéséről, előkészítette a színteret a halálát, feltámadását és mennybemenetelét követő időszakra. Jézus számított arra, hogy a földi pályafutása alatti követői oly módon tapasztalják meg szeretetét, hogy ezt a tapasztalatot továbbadják majd a világnak. Az isteni szeretet megtapasztalásának kontextusában intézte tanítványaihoz a Máté 28:18–20 szakaszában lejegyzett nagy megbízását, hogy menjenek ki a világba, és „tegyenek tanítványokká minden népeket”. Nem egyszerű misszióra hívás volt ez, hanem felkérés a tanításra, tanítványképzésre és Isten szeretetének hirdetésére, hiszen tanítványként mindezt személyesen is megtapasztalhatták. Isten nem hív el missziója hirdetésére mindaddig, míg nem tapasztaltuk meg személyesen a szeretetét. Csak akkor lehet hiteles a bizonyosságtevésünk.

A Cselekedetek könyve szintén egy olyan fejezete a Szentírásnak, amelyet hasznos olvasni a szeretet Istenének megosztásával kapcsolatosan.

Habár a Bibliáinkban az Apostolok cselekedetei címen találjuk meg, helyénvalóbb lenne a Szentlélek cselekedetei címet használni. Ez a könyv a Szentlélek és emberi ügynökei kapcsolatáról szól. Akárcsak az evangéliumokban, a Cselekedetek könyvében is olyan emberekről olvashatunk, akik csodálatos tapasztalatokat szereztek Jézussal, és e lelki élményeiket nem akarják megtartani önmaguknak, hanem a Szentlélektől kapott erő segítségével mindenkivel megosztják.

Amint azt egy előző leckénkben már említettük, a misszió mindig egy kétirányú út, amelyen egymástól tanulhatunk. A Cselekedetek könyve emlékeztet, hogy mi, emberek nem foglalhatjuk el az Isten helyét. Isten, a Szentlélek által mindenütt előttünk jár. Ennek a bibliai igazságnak van néhány implikációja, amelyen érdemes elgondolkodnunk.

Először is, ha a Szentlélek megy előttünk, számítanunk kell arra, hogy szembesülünk a megnyilatkozásaival. Péter megtapasztalta ezt a valóságot, amikor Kornéliussal találkozott (ApCsel 10–11). A találkozás eredményeként az apostol rájött, hogy Isten már ott volt előtte, és tanulhatott Kornéliustól Isten szeretetéről. Péter és Kornélius története több szempontból is Péter Isten-ismeretben való folyamatos növekedéséről, valamint Kornéliusról és családjáról szól. Amikor elindulunk, hogy részt vállaljunk Isten küldetésében, ne legyünk felfuvalkodottak, mint akiknek nincs mit tanulniuk azoktól, akik hozzánk jönnek, hogy a világosság felől érdeklődjenek. Inkább készüljünk fel arra, hogy a Szentlélek már dolgozik az ügyünk érdekében, és partnerként csatlakozhatunk hozzá.

Másodsorban: jóllehet a Szentlélek már megelőzött bennünket a szolgálásban, Ő mindig is a partnerünként dolgozik. Mindenünknek megvan a saját története a Jézussal való járásról, amiről egyedi módon tehetünk bizonyosságot. Tapasztalatainkat meg kell osztanunk másokkal. Isten szeretetéről szóló történeteinknek – szavainknak és cselekedeteinknek – köszönhetően az emberek új megvilágításban láthatják Istent és az Ő igazságát, és új, erősebb vágy születhet meg a szívükben az Üdvözítő követésére. Isten vágya, hogy egészséges kapcsolataink legyenek, ezért gyakran kivár a kinyilatkoztatásaival – néha korlátozva azokat – mindaddig, míg valamely követője meg nem jelenik, hogy továbbadja másoknak a jó hírt. Következésképpen kötelességünk elismerni ezt az előjogot, imában egy hullámhosszra kerülni azokkal, akikkel Isten dolgozik, hogy minden adódó alkalommal megoszthassuk velük az evangélium jó hírét.

Alkalmazás

Habár az egyház és a gyülekezet vezetői megpróbálják az embereket a misszióra ösztönözni, fontos elismernünk, hogy van néhány egyszerű dolog, amit mindannyian megtehetünk a saját és a gyülekezetünk képességeinek felmérésére, amikor az Isten küldetésében való részvételről van szó. Ezek az egyszerű dolgok – ha tudatosan végezzük – gyökeresen megváltoztathatnak bennünket, hogy alázatosak legyünk, és olyan változásokat eszközöljünk a gyülekezetünkben, amelyek segítenek jobban összpontosítanunk a világ szükségleteire.

Egyéni szinten nap mint nap időt kell szakítanunk a személyes elmélkedésre. Ez a lelki gyakorlat megköveteli az őszinteséget magunkkal szemben, ami nem kis feladat a mindennapi életben. Fel kell tennünk a kérdést: Tapasztaltuk-e az utóbbi időben Isten szeretetét? Ha nem, miért nem? Ha igen, jöjjön a következő kérdés: Megosztom-e a világgal a szeretetet, amit Istentől kapok? Ezek az egyszerű kérdések, amennyiben őszinték, sok mindent feltárnak előttünk.

Közösségi szinten a gyülekezet is felteheti ezeket a kérdéseket. Az a hely a gyülekezet, ahol a közösség megtapasztalja Isten jelenlétét? Ha igen, megosztja a társadalommal ezt a tapasztalatát? Amint felméri a valós helyzetét, terveket szőhet a jövőre nézve, hogy miként szerezhethet újabb tapasztalatokat Istennel, illetve hogyan oszthatja meg a tanultakat a szélesebb társadalmi közösséggel.

Lényeges, hogy időnként emlékeztessenek minket – prédikációk, gyermekeknek szóló történetek, könyvek és tanulmányok által – a világ szükségleteire. Ahogy Jézus cselekedett a tanítványaival, úgy cselekszik Isten is velünk. Azt akarja, hogy saját szükségleteinken túl mások szükségleteit is meglássuk. Hirdessük a szeretet Istent az egész emberiségnek, keressük a lehetőségeket, hogy megtegyük ezt. Ez egyesek számára azt jelenti, hogy anyagi jövedelmük egy részét egy bizonyos munkára kell áldozniuk, mások számára viszont azt, hogy megnyílnak Isten felhívása előtt, és vállalják a költözéssel járó áldozatokat, és készek akár új országban, új földrészeken folytatni a missziót. Miért? Azért, mert Isten megparancsolta mindannyiunknak, hogy osszuk meg történetünket, tapasztalatainkat és talentumainkat azokkal az emberekkel, akiknek kétségbeesett szükségük van saját maguknak megtapasztalni Isten szeretetét. Függetlenül attól, hogy mire hívott el Isten, ne feledd, hogy mindig nyitottnak kell lenned elfogadni áldásait, miközben másokkal is megosztod ezeket. És tudd: Ő már előtted ott van, ahová elhívott téged.

5. tanulmány

október 28 – november 3.

Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Királyok 17:5-6; Zsoltárok 24:1; Ézsaiás 6:1-8;
Jónás 1-4; Náhum 1:1; Jakab 1:27

Alapige: „És hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megy el nekünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” (Ézs 6:8)

Nem mindenki volt olyan elkötelezett, mint Ábrahám. Vegyük például Jónás esetét (lásd **Jónás 1-4. fejezet**). Isten arra szólította, hogy kiáltson Ninive, AsszírIA fővárosa ellen, ami a mai Irak területén feküdt, mintegy 900 kilométerre Jeruzsálemtől. Úgy egyhavi út lehetett ez akkoriban. Jónás nemcsak megtagadta, hogy oda menjen, hanem pont ellenkező irányba indult. Ahogy megérkezett Joppéba, felszállt egy Tarsisba tartó hajóra. Ez a város a mai Spanyolország déli részén volt található. A mintegy 3 200 km-es út legalább egy hónapot vett volna igénybe, az időjárástól függően. Mivel nem akart összetűzésbe keveredni AsszírIA királyával, azt a hónapot, ami az odavezető út lett volna, arra használta, hogy távol kerüljön Ninivétől. Mégis miért tett ilyet az Isten embere? A niniveiek javíthatatlanul rossz emberek hírében álltak, népüket gonoszságáról és kegyetlenségéről ismerték, hadakoztak már Izrael és Júda ellen. Mégis arra hívja el Jónást Isten, hogy menjen oda és kiáltson Ninive égbekiáltó gonoszsága ellen (Jón 1:2).

Az itt található szövegek hasonlóak ahhoz, ahogy Isten fogalmaz, amikor 1Móz 18:20-21 verseiben Ábráhámmal beszél Sodomáról és Gomoráról. Amint azonban látni fogjuk, Jónás nem Ábrahám.

Mit tanulhatunk Jónás viselkedéséből azzal kapcsolatban, ahogy mi keresünk kifogásokat, ha nem végezzük a küldetésünket?

November 4. – **Az ösvénykeresők szombatja**

- 1** Olvassuk el **2Kir 17:5-6, 19:32-37** és **Náh 1:1, 3:1-4** verseit! Mit mondanak Ninivéről, valamint Asszíria és Izrael kapcsolatáról? Miként befolyásolhatta ez a kapcsolat Jónás döntését, hogy Ninive helyett inkább Tarsisba induljon?

A félelem volt az egyik oka annak, hogy Jónás nem akart Ninivébe menni. Az asszírok rettegett ellenségnek számítottak, Ninive pedig az ország fővárosa volt. „A kettészakadt Izrael korában az ókor egyik legnagyobb városa, az Asszír Birodalom fővárosa, Ninive volt... Anyagi jóléte idején Ninive elől járt a bűnözésben és gonoszságban. Az ihletett Ige »vérontó város«-ként jellemezte, amely »rablással van tele« (Náh 3:1). Náhum próféta jelképes beszédében kegyetlen, ragadozó oroszlánhoz hasonlította Ninivét. »...van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!« – kérdezte (Náh 3:19)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 166. o.).

Ninive lenyűgöző város volt. Szanhérib kiszélesítette a határait, megépítette többek között a hatalmas délnyugati palotát, amely egy 503 × 242 méteres területet foglalt el, és több mint nyolcvan szobája volt. Tizenkilenc csatornát építtetett, amelyek 65 kilométeres távolságból vezették a vizet a városba. A településnek csupán a méretei is félelmetesek lehettek.

Ráadásul az emberek is rettenetesek voltak. A Babilon elfoglalásáról megírt beszámolóban Szanhérib azzal dicsekszik, hogy a lakosok hulláival borította az utcákat, fiatalokkal és öregekkel. Az ásatások során talált domborművek ábrázolják a katonákat, amint felnyársalják az embereket. Nem szeretnénk összetűzésbe keveredni velük: nem igazán bánták, ha erőszakot vagy indokolatlanul kegyetlen tetteket kellett alkalmazni. A gondolat, hogy éppen közéjük menjem, félelemmel töltötte el Jónást. Ennek ellenére gyakran rosszállással olvassuk a történetét, amiért a félelem eltérítette őt Isten utasításának végrehajtásától. Csak éppen azt nem vesszük észre, hogy mi sem vagyunk jobbak, amikor hagyjuk, hogy Isten helyett a félelem irányítson bennünket.

Gondolj vissza egy olyan időre, amikor ismerted Isten akaratát, de a félelem miatt nem nagyon követted! Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből a tapasztalatból?

Ahogy lecsapott a vihar, Jónás önmagát vádolta (Jón 1:1-12). A viselkedése elárul néhány dolgot a világlátásáról és arról, amit megértett Istenről vagy az „istenekről”, ahogy abban az időben az emberek gondolkodtak. Hitük szerint az istenek különféle területek felett uralkodtak, és a tenger a démonok fennhatósága alá tartozott. Dühük lecsillapítása érdekében áldozatot kellett bemutatni nekik. Bár Jónás zsidó volt, valószínűleg az ő világképét is befolyásolták kora vélekedései.

2 Olvassuk el Jón 2:1-3, 7-10 verseit! Mit mondanak ezek az igék arról, hogyan kezdte megérteni Isten gondviselését Jónás?

Jónás miközben menekült arról a területről, ahol az emberek Jahvét tartották az Istenüknek, nehéz úton, de megtanulta, hogy Isten mindenhol, még idegen kultúrák között is ugyanaz a mindenható Úr. A szél és a hullámok is Istenhez tartoztak, a hal szintén. *„Az ÚRé a föld s annak teljessége, a földkerekség s annak lakói”* (Zsolt 24:1, ÚRK). Jónás szívből az Úrhoz fordult, megvallotta bűnét és megmenekült.

Nekünk is lehetnek téves képzeink Istenről és arról, hogy mit vár el tőlünk. Az egyik gyakori félreértés szerint az Úr azt szeretné, hogy csak a saját megváltásunkra koncentráljunk, vonjuk ki magunkat a körülöttnünk lévő bűnös világból. Habár feladatunk *„széplőtelenül megőrizni magunkat e világtól”* (Jak 1:27), a középpontban annak kell állnia, hogyan hozhatunk áldást és reményt a szükségben lévőknek.

A másik félreértés, ami távol tart bennünket a misszióra hívás elfogadásától, ha azt hisszük, hogy a siker rajtunk múlik. Mi nem menthetünk meg senkit, mint ahogy Jónás sem tudta megmenteni Ninivét. Elképzelhető, hogy „megváltói” mentalitással közelítünk a misszióhoz. Isten nem arra hív, hogy mi mentjük meg az embereket, hanem arra, hogy működjünk együtt vele az Ő megváltó munkájában. Istent dicsőítve bizonysgot teszünk arról, hogyan formál át bennünket, azonban egyedül csak Ő képes az embereket magához vonzani. Mi hinhetjük az igazság magjait, de csak Isten hozhat szívbeli megtérést. Gyakran összetévesztjük a mi szerepünket Istenével, ami elég ahhoz, hogy a bizonysgtevés elmulasztására bárki mentséget találjon. Igen, az Úr felhasználta Jónást, de Isten térítette meg Ninivét, nem a próféta.

A lélekmentés nehéz, túl nehéz ahhoz, hogy az ember egyedül végezze. Hogyan tanulhatjuk meg tehát engedni, hogy ezt Ő tegye, de általunk, a mi életünk és bizonysgtételünk által?

Jónás tapasztalata a hal gyomrában (Jónás 2. fejezete) drámai bemutatása Isten szeretetének és kegyelmének. A próféta imájából kitűnik, hogy nem felejtette el Isten szeretetüzenetét. Az Úrral való elképesztő tapasztalata azonban nem jelenti azt, hogy régi berögződései vagy szokásai könnyen megváltoztak volna, még ha el is ment Ninivébe.

3 Olvassuk el **Jónás 3. fejezetét!** Miként reagáltak az emberek Jónás prédikációjára? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből a bizonyágtételre vonatkozóan?

Bárhogy is érzett Jónás a niniveiek iránt, azt prédikálta, amit Isten mondott neki, és az eredmény megdöbbenő volt: a niniveiek megtértek. Jónásnak sok mindenben kellett keresztülmennie, dolgokat megtennie, amit nem akart, de amikor engedelmeskedett, Isten megdicsőült.

Isten missziója olyanok vállán halad előre, akik hajlandóak áldozatot hozni, még ha vonakodva is. Értékrendünk nem akadályozhatja Istennek az elveszettekért végzett szolgálatát. Jónáshoz hasonlóin néha mi is előítéletekkel küzdünk, amelyek távol tartanak bizonyos személyektől és csoportoktól. Alázatra van szükségünk, hogy szembenézhessünk előítéleteinkkel.

A misszióhoz ugyanakkor idő és érzelmi energia is kell. A mások életébe való befektetés és az igazi törődés megterhelő lehet. Egy olyan korban, amikor már a saját életünkkel és a problémáinkkal való lépéstartás is stresszes, mások érzelmi támogatása túlságosan kimerítőnek tűnhet.

Végül pedig: a misszióba való bekapcsolódás gyakran megkívánja, hogy változtassunk a pénzhez való viszonyunkon és azon, ahogyan használjuk azt. Legyen szó emberek gondozásáról, könyvek és egyéb kiadványok vásárlásáról, esetleg szolgálatokról vagy kényelmi szolgáltatásokról, amelyek igénybevételével időt szabadíthatunk fel a misszióra, lesznek a misszióhoz kapcsolódó kiadások. A missziómunka mindig áldozatokat követel. Jó hír viszont, hogy Jónás alkalmatlansága ellenére Isten erőteljesen munkálkodott a niniveiek megtérésén. Csakhogy sajnos a próféta nem osztozott a menny örömeiben.

Milyen áldozatot kér Isten tőled most, hogy bemutathasd valakinek az Ő szeretetét? Mennyire bízol benne, hogy beváltja ígérését, miszerint az áldozatok által te is gazdagabbá válsz?

„Ó, URam, hát nem ezt mondtam, amikor még otthon voltam? Azért siettem, hogy Tarsísba fussak, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, és nagy a kegyelmed, és a gonoszt is megbánod” (Jón 4:2, ÚRK). Milyen gyönyörű ima ez Jónástól! Vagy mégsem?

4 Olvassuk el Jónás 4. fejezetét! Mi nem stimmelt a prófétával?

Jónás annyira gyűlölte azokat az embereket, akikhez Isten elküldte, hogy azt érezte, jobb lenne meghalnia, mint megszegyenülnie, amikor a Ninive ellen meghirdetett ítélete kudarcot vall. Azt akarta, hogy a város legyen a következő Sodoma és Gomora. Remélte, hogy Isten ítélete sújt le a gyűlölt népre. Amikor ez elmaradt, a világmérvén alapja rendült meg, és inkább meghalt volna, minthogy hagyja, hogy világa felforduljon. Isten már másodszor szembesíti Jónást önmagával, nem prédikációval, szóval, hanem egy tapasztalat által.

A világnézet nem az igényeink szerint alakul ki, nem is változik, csak mert valami újat vagy az eddigiekhez képest mást hallunk. Általában az élettapasztalataink és azok értelmezése vagy magyarázata alapján alakul ki és változik meg.

Az új tapasztalat abban segítette Jónást, hogy felismerje: a világmérvén eltorzult. Isten adott egy növényt, ami különös módon egyetlen nap alatt akkorára nőtt, hogy elég árnyékot vetett, védte Jónást a nap hevétől. A próféta hálás volt, de nem a csodatévő Istennek, hanem csak a növénynek örült. Ahelyett, hogy belátta volna: érdemtelenül részesült ebben a csodában, megérdemelt és helyénvaló áldásnak gondolta, amit jól végzett munkájáért kapott. Amikor a növény elpusztult, a veszteség kihozta a sodrából, önértékelési problémát okozott neki és öngyilkos gondolatokat ébresztett benne. Ezek után Isten gyengéd helyreigazítása következett. Ez segített Jónásnak belátni, milyen balgaság volt többre értékelni egy növényt, mint sokezer életet – állatokét, gyerekekét.

Elmarad a feloldás, hogy Jónás végül megtért volna. A befejezetlen történet felénk irányul. Mit vált ki belőlünk, hogy Isten törődik a gonoszokkal, az elnyomókkal és a róla mit sem tudó emberekkel is világszerte?

A próféta története több mint megkapó. Isten meg tudta menteni a níniveieket Jónás gyenge tanúságtétele ellenére is, ami fontos emlékeztetőül szolgál: a mi szerepünk csupán az, hogy Isten közvetítői legyünk, hiszen egyedül Ő képes meggyőzni és megtéríteni a szíveket. Emlékeztet, hogy Isten csak készsége és alázatos hírnököket keres, akik követik útmutatását.

5 Olvassuk el Ézs 6:1-8 verseit! Mi a lényegi üzenete ennek a résznek?

A hívás adott, Isten készsége önkénteseket keres, nekünk pedig válaszolnunk kell, mégpedig azzal, hogy átadjuk magunkat vezetésének, figyelünk a hangjára és engedelmessé válunk neki, mondjon bármit.

A történet megjeleníti Isten szeretetét is az emberek iránt, akik olyan helyen élnek, ahol ezt nem érzik, a hangját nem hallják. Amiképpen száraznak Ninivén, úgy a milliós nagyvárosokon is, ahol épületek növekednek fák és virágok helyett, és az állandó zaj megnehezíti az elcsendesülést, a figyelést.

A níniveiekről azt mondta Isten, hogy „*nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között*” (Jón 4:11). Szüksége van tehát követekre, akik hajlandók elvinni az üzenetét azokhoz, akik ki sem látszanak az üzleti ügyekből és az élet fertelmeiből. Ézsaiás ezt hallotta: „*Ki megy el...?*” Mi lesz a te válaszod?

Kihívás: Egy üres lapra vagy az imalistádra írd fel tíz ember nevét, akiről tudod, hogy nem hisznek! Őket fogjuk a te „tanítványaidnak” nevezni. A lista egészen a negyedév végéig legyen kéznél, és imádkozz értük nap mint nap! Imádkozz azért, hogy Isten segítségével ismerősökből szinte a barátáiddá váljanak, majd a felszínes barátságok mélyüljenek el, alakuljon ki bizalom is! A folyamat során figyelj a barátaid szükségleteire, fájdalmaira és az élet okozta sérüléseire! Majd kérd azt is, hogy Isten töltse be ezen szükségleteket!

Kihívásra fel! Válassz egy, a lakhelyedhez közeli és egy lakhelyedtől távoli várost a világon! Kezdj el imádkozni az ott élőkért! Kérd, hogy Isten erősítse meg az adventvárók jelenlétét e helyeken, akik Jézus közeli visszajöveteléről beszélnek!

„Azok kifogásai, akik nem végzik ezt a munkát, nem mentesítik őket a felelősség alól, és ha úgy döntenek, hogy nem végzik a munkát, akkor elhanyagolják azokat, akikért Krisztus meghalt, elhanyagolják Istentől kapott felelősségüket, és a mennyei könyvekben hűtlen szolgaként jegyzik fel őket. Vajon a Mesterhez hasonlóan dolgozik az a lelkész, hogy mások számára erősség és áldás legyen, aki elzárkózik azok elől, akiknek szükségük van a segítségére? Akik elhanyagolják a személyes kapcsolatot az emberekkel, önzővé válnak, miközben éppen arra a tapasztalatra van szükségük, hogy kapcsolatba kerüljenek testvéreikkel, megértsék lelki állapotukat, és tudják, hogyan kell Isten nyáját legeltetni, mindenkinek a maga idejében adva meg a maga eledelét. Aki elhanyagolja ezt a munkát, nyilvánvalóvá teszi, hogy erkölcsi megújulásra szorul. Meglátja majd, hogy nem viselte a munka terhét” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1892. augusztus 3.).

„Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül és Isten gazdagon megáldja. Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt bizalma Istenben és menteni tudó végtelen hatalmában” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 167. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Példabeszédek 19–25;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „A lélek gyógyítása” c. fejezet

1. Kihez nem illik a gyönyörködés? _____
2. Mit nyer az, aki követi az igazságot és az irgalmasságot?

3. Milyen emberrel kerülendő a barátkozás?

4. Mi miatt nem távozhat el az embertől a gyalázat?

5. Milyen alkalommal tett Jézus a legrettenetesebb testi betegség meggyógyításánál is nagyobb csodát?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Az utóbbi hetek alatt megérthettük, hogy a missziómunka Isten kezdeményezésében gyökerezik, és Isten az, aki elhív minket erre a munkára. Az Isten elhívásának tapasztalatát átélők közül egyesek kerülnek a misszió megbízatás teljesítését, és nem élnek azon előjogukkal, hogy hirdethetik a világnak Isten szeretetének tapasztalatát.

Egy adott pillanatban minden ember, aki tapasztalatot szerzett Istennel, szembesül a kísértéssel, hogy ne ossza meg másokkal is a tapasztalatát. A legjobb, ha alázatosan elismerjük ezt a valóságot, ahelyett hogy azt feltételeznénk, hogy csak mások szembesülhetnek ezzel a helyzettel. Amint beismerjük, hogy küzdünk ezzel a kísértéssel, könnyebb megtennünk a megfelelő lépéseket, hogy kikerüljünk a feladatvégzés alóli kibúvás zónájából, és egy egészségesebb területre lépünk, Isten szeretetének mások számára történő megosztásának területére.

A küldetés végzésének elkerülésére felhozott kifogások mögött az ördög áll, aki azt akarja, hogy senki se tapasztalja és kövesse Isten jósgát. Következésképpen a küldetés megkerülése nemcsak kötelezettség alóli kibúvás, hanem elmulasztott lehetőség, amely által másokat az Istennel együtt élt, elmélyültebb, értelmesebb, gazdagabb életre lehetett volna vezetni. A magyarázati rész két lehetséges módját mutatja be annak, hogy miként lehet a kifogásokat a megbízás végzése alóli kibúvóként használni. Ezek a kifogások nem az egyedüliek, de talán a legfontosabbak mind közül. Az elsőt a tanítványok Gecsemáné-kerti magatartása, a másodikat Jónás története szemlélteti.

Magyarázat

Gecsemáné

Amikor Jézus földi élete utolsó napjaihoz közeledett, letartóztatása, pere és kivégzése előtt magával vitte tanítványait a Gecsemáné kertbe, hogy vele együtt imádkozzanak. Megkérte legközelebb három tanítványát, hogy maradjon ébren vele, és támogassa Őt az imában, mivel nagyon nehéz teherként neheztedek rá az előtte álló események. Jézusnak kétségbeesett szüksége volt barátai bátorítására, vigasztalására (Mt 26:36–45).

Sajnos a tanítványok, akik egyébként őszintén szerették Jézust, és kedves, drága Barátjuknak tartották, képtelenek voltak teljesíteni a kéré-

sét, és elaludtak. Kétszeri gondatlanság miatt következett be a baj: a tanítványok ébersége csökkent, így az aluszékonyosság meggátolta őket abban, hogy enyhítsenek az Úrra nehezedő terheken. Mielőtt azonban lehetőséget kaptak volna a helyzet helyrehozatalára, Jézust letartóztatták és elvitték (Mt 25:47–56). Elmulasztottak tehát egy alkalmat, amikor szolgálhatták volna Őt, akit annyira szerettek

A gondot abban a helyzetben nyilván nem az képezte, hogy a tanítványok addig sosem tapasztalták volna Jézus szeretetét. Számos bizonyítékuk volt arra, hogy Mesterük szereti őket. Továbbá arról sem volt szó, hogy eltávolodtak volna Jézustól. Végsősoron ott voltak vele a Gecsemáné kertben. Mindezek ellenére felütötte a fejét az önelégedettség érzése. A tanítványok nem értették, hogy mennyire fontos volt ébren maradniuk és imádkozniuk Jézusért abban a sorsdöntő pillanatban. Elszalasztották az alkalmat megosztani az Atya szeretetét azzal, akitől oly sokat tanultak a szeretetről.

Sajnos mi is gyakran elkövetjük ezt a hibát, és az önelégedettség és gondatlanság bűnébe esünk. Szép tapasztalatokat szereztünk Jézussal, akinek a követői vagyunk, a valóságban azonban, ha jobban megfigyeljük, sokan tetszelgünk a hitünkben. Ez az önelégültség sokszor észrevétlenül alakul ki a hívőben. Amikor a saját életünk felett elmélkedünk, megtörténhet, hogy tudatosan bennünk: nem érezhető, látható módon szeretjük embertársainkat. A tanítványokhoz hasonlóan mi is tudjuk, hogy Jézus jó, és hogy vele akarunk lenni, de ránk tör a lelki aluszékonyosság, és lehetőségeket szalasztunk el arra, hogy megosszuk a kétségbeesett világgal Isten szeretetét. Tiszteletteljesen figyelmeztetnünk kell egymást: legyünk éberek, mindig készek megosztani a szenvedő világgal a szeretetet, amelyet lelki tapasztalataink során megismertünk.

Jónás

A második kifogás a küldetés alóli kibúvásunkra a Jónás történetében az elszalasztott lehetőségek formájában ölt alakot. Ez a fajta kifogás különbözik a tanítványok Gecsemáné kerti gondatlanságától és önelégültségétől, de ugyanúgy gyakori jelenség. Jónás története több ízben is szemlélteti ezt a második típusú kifogást. Habár a történet összetett, a Jónás könyve lényegében az elszalasztott lehetőségek története.

Jónás ismerte Istent, az Ő nevében prófétált Izraelben, mielőtt a nineivei megbízatását kapta (2Kir 14:25). Addigi prófétai szolgálatát mindvégig az izraeliták körében végezte, munkájával Izraelt bátorította, erősítette, de *ki volt zárva*, hogy Izrael ellenségei körében is prófétáljon.

A Jónás könyvét olvasva észrevevesszük, hogy a prófétának nehezebbre esett szeretni a nem zsidó származású embereket.

Két fontos elmulasztott lehetőséget találunk a Jónás könyvében. Az első a hajon történt, amelyen Jónás Isten elől menekült. A vihar alatt a próféta körül isteneikhez imádkozó, pogány tengerészek könyörögve kérték Jónást, hogy imádkozzon a saját Istenéhez, remélve, hogy közbenjárása lecsendesíti a vihart (Jón 1:6). Jónás azonban nem imádkozott, inkább választotta volna az asszisztált öngyilkosságot (Jón 1:12). A történet e szakaszában Jónás nem tudhatta, hogy egy cethal meg fogja menteni az életét, ezért megkérte a tengerészeket, hogy vessék őt a tengerbe.

A hajósok, akikbe több együttérzés szorult, mint Jónásba, az elején elutasították a kérést, de lassan tudatára ébredtek, hogy nincs több opciójuk (Jón 1:13). Amint bedobták Jónást a tengerbe, a vihar lecsillapodott, ami további tiszteletet váltott ki a matrózokban Jónás Istene iránt. A gond az volt, hogy Jónás elszalasztotta a lehetőséget, hogy imádkozzon Istenhez, ehelyett inkább emberi megoldást javasolt. Ez az alkalom segíthetett volna a matrózoknak jobban megismerni Istent.

A második elszalasztott lehetőség ideje akkor volt, amikor Jónás Niniveben prédikált. A nép elfogadta Jónás üzenetét és megtért, Jónás azonban eltűnt. A bibliai leírásból megtudjuk, hogy egy közeli dombra hágott fel, abban reménykedve, hogy saját szemével láthatja Ninive elpusztítását (Jón 4:5). Mivel ez nem történt meg, a próféta megharagudott Istenre (Jón 4:1). Jónás előtt világossá vált, hogy miért talált kifogást Isten megbízása alól kibújni. Elmondja az Úrnak, hogy tudja, szerető és irgalmas Isten, s mint ilyen, minden valószínűség szerint meg fog bocsátani a niniveieknek (Jn 4:2). Ismerve ezt a bibliai igazságot, Jónás nem akart útra kelni, hogy olyan embereknek hirdesse Isten üzenetét, akiket nem szeretett. Nem akarta, hogy ők is megtapasztalják Isten jóságát.

Jónás könyve az egyetlen könyv a Szentírásban, amely egy kérdéssel ér véget (Jón 4:11). A kérdés közvetlen, Isten teszi fel a prófétának: „Miért nem vagy képes szeretni embertársaidat úgy, ahogy én szeretem őket?” Mivel Jónás nem volt hajlandó közeledni az ellenségeihez, a város falain kívül volt akkor, amikor bent kellett volna lennie, hogy segítse a niniveieket közeledni Istenhez. Jónás elutasító magatartása elmulasztott lehetőséggé változott.

Jónás mentegetőzése a nemzetközpontúság, az előítélet és a rasszizmus formáját öltötte. Megtapasztalta ugyan Isten szeretetét és irgalmát az életében, a szívében lángoló nemzeti büszkeségen azonban nem tudott felülkerekedni. Mivel meg volt arról győződve, hogy jobb, mint a többiek,

nem volt hajlandó elvégezni a munkát, amire az Úr kérte. Milyen szomorú történet! Mindezek ellenére ma is tanulhatunk belőle!

A könyv végén szereplő kérdést tegyük fel magunknak és gyülekezetünknek. Szeretjük a körülöttünk élő, tőlünk különböző közösségeket, főként a világ más országaiból érkezetteket?

Túl sokszor lehettünk tanúi olyan beszélgetéseknek a gyülekezetben és a szombatiskolában, amelyek során a résztvevők káros előítéletekről, nemzetközpon-tú magatartásról tanúskodtak. Ezeket a viselkedésbeli megnyilvánulásokat gyakran kísérik mentegetőzések, amelyekkel megindokolják, hogy miért nem végeznek missziót bizonyos társadalmi körökben. Jónás is hasonlóképpen gondolkodott.

Jónásban nem tudatosult, hogy amikor Isten szeret és együtt érez az emberrel, mennyei irgalmának megnyilatkozása emlékeztet, hogy velünk is hasonlóképpen jár el. Amikor küldetésbe mégy, Isten szeretetét hirdeted, és tanúja lehetsz emberi életek megváltozásának; ezek a tapasztalatok gazdagabbá teszik az Istennel való járásodat, új kapcsolatokat alakíthatsz ki téled nagyon is különböző emberekkel, de akik szeretik és követik Jézust. Ha másként dönt, Jónás köthetett volna új barátságokat a hajón, hirdethette volna a fedélzeten a hitét. Ugyanez érvényes a Ninivében történtek esetében is. Sajnos Jónás elmulasztotta ezeket az alkal-makat, mivel önző, nemzetközpon-tú büszkeségére hallgatva, kifogásokat talált, hogy kimentse magát a szolgálat alól.

Alkalmazás

Mind hálások kellene, hogy legyünk a Jézussal szerzett szép tapasztalatokért. Idővel azonban gyakran elhatalmasodik felettünk az önelégedettség érzése az Istennel folytatott utazásunk során. Ez az önelégedettség pedig gyakran jár együtt azzal, hogy kifogásokat keresünk, csak hogy ne kelljen másokkal is megosztanunk Isten szeretetét. Mindez észrevétlenül is kialakulhat, és mielőtt tudatosulna bennünk, elalszunk, amikor ébernek kellene lennünk. Mind egyéni, mind gyülekezeti szinten figyelmesen vizsgáljuk meg a mindennapi életünket, és vonjuk felelősségre magunkat. Ha nem keressük tudatosan, aktívan a kapcsolatot a terheit vonszoló szenvedőkkel és szükségben levőkkel, gyakorlatilag meg vagyunk elégedve az állapotunkkal. A felelősségre vonás szükségessé teszi egy gyülekezeti baráti csoport megalkotását, amelynek tagjai nyitottak ennek az önelégedettségi állapotnak a megvizsgálását illetően, és készek segíteni egymásnak megtalálni azokat a módszereket, amelyek által

felfrissíthetik a tapasztalatukat Istennel, és innovatív módon másokkal is megosztják ezeket.

Vannak viszont olyan személyek, akik számára a valóság szomorúbb e tekintetben. Különböző kifogásokkal állnak elő, csak hogy elkerüljék a missziómunkát bizonyos embercsoportokkal – mint például a muzulmánokkal, vagy a katolikusokkal –, mivel úgy érzik, ezek az emberek nem érdemlik meg Isten szeretetét. Ezek a kifogások felsőbbbségi, nemzetközpontú érzésekről tanúskodnak, és sürgősen szükségük van Isten segítségét kérni, hogy ezeket az embereket is szeretni tudják. Tegyük fel magunknak a kérdést: mit gondolunk ezekről az emberekről? Ha tartunk bizonyos embercsoportoktól, vagy azt hisszük róluk, hogy nem érdemlik meg az üdvösséget, ez annak a jele, hogy velünk van a baj, nem az illető embercsoporttal. Nehéz önvizsgálatot tartani, őszintén felmérni a saját állapotunkat, de a Szentlélek által vezetett és befolyásolt gyülekezetek képesek erre.

6.

tanulmány

november 4–10.

Motiváció és felkészülés a misszióra

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Lukács 24:1-12, 36-49; Apostolok cselekedetei 1:12-26; 2:1-41; 1Korintus 11:1; Zsidók 10:24-25

Alapige: „És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zoltárookban én felőlem” (Lk 24:44).

Pál ezt írja a filippibelieknek: *„Némelyek ugyan irigységből és versengésből is, de mások jó szándékból hirdetik Krisztust. Ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem, mások pedig önérdékből, nem tiszta lélekkel hirdetik Krisztust, mert úgy vélik, hogy fogságom nyomorúságait ezzel növelik. De mit mondjak? Csak az számít, hogy bármi módon, akár színből, akár szívből, Krisztust hirdetik, és én ennek örülök, sőt örülni is fogok”* (Fil 1:15-18, ÚRK).

Erőteljes szavak. A lényeg, hogy „...akár színből, akár szívből”, de hirdessék Krisztust, ez számított Pálnak. Ideális esetben a motiváció a jó hír megosztásának vágya, a szeretet és az igazság ismerete, nem pedig önző ambíció, irigység vagy viszálykeltés. Mi indít tehát arra, hogy Krisztust hirdessük, és mik azok a módszerek, amelyekkel felkészülhetünk erre? A héten megnézünk néhány eseményt a korai egyház életéből, amelyek utat mutatnak a misszió döntő pontjain.

November 11. – **Az AMiCUS napja**

1 Olvassuk el Lk 24:1-12 verseit! Miként reagáltak azok, akik hallották Krisztus feltámadásának jó hírét?

Lukács beszámolója szerint vasárnap kora reggel néhány asszony a sírhoz ment. Fűszerek voltak náluk, a szombat elmúltával Jézus testét akarták megkenni. Arra számítottak, hogy pecsét lesz a síron, de megdöbbenésükre már üresen állt. Nem tudták, mit tegyenek, és megijedtek, amikor két férfi jelent meg mellettük fénylő ruhában, akik egy üzenetet adtak át nekik. Emlékeztették őket Jézus szavaira, hogy valóban feltámadt, ahogy előre megmondta. A nők a hír átható örömevel futottak vissza a tanítványokhoz és Jézus más követőihez, beszámolva nekik arról, amit láttak és hallottak, mert az örömeiket nem tarthatták magukban. Vagyis arról beszéltek, amit megtudtak Krisztusról.

El tudod képzelni, mit érezhettek? Éppen egy elképesztő tapasztalatot éltek át, ami biztosan lenyűgözte őket, de a tanítványok azt csak „üres mesének” nevezték, nem hitték el. Péter azonban, bár nem tudjuk, mit hitt el mindebből, elfutott a sírhoz, hogy maga lássa a dolgokat. Nem volt biztos abban, hogy elfogadhatja-e az asszonyoktól hallott hírt.

Péter – mint sokszor mindannyian – habozott elfogadni valamit, csak azért, mert valaki más mondta. Bár hallotta az asszonyok beszámolóját, ekkor még nem lett részese a tapasztalatuknak. Először csak annyit látott, hogy a sír üres. *„Elment, magában csodálkozva a történeteken”* (Lk 24:12, ÚRK). Nem ugyanazt tapasztalta ott, mint amit az asszonyok. Péter reakciójától függetlenül az asszonyok azonnal tovább akarták adni a jó hírt másoknak. Mi lehetne erősebb motiváció a misszióra, mint tudatni másokkal, hogy mit tett Jézus értünk? Mi lelkesíthetne inkább, mint az, hogy terjesszük Jézus megváltásának a jó hírét, ami az egyetlen reményünk?

Természetesen saját tapasztalatokra van szükségünk Istennel, mielőtt beszélhetnénk azokról másoknak. A misszió motivációjának szükségképpen kulcsfontosságú része, hogy azt akarjuk továbbadni, amit mi is annyira szeretünk. Végül is nem oszthatunk meg olyasmit, ami nekünk sincs, ugye?

Milyen tapasztalatokat szereztlél Isten valóságával és szeretetével kapcsolatban? Miért olyan értékesek számodra ezek az alkalmak? Hogyan motíválnak arra, hogy másokhoz is eljuttasd az örömhírt?

2 Olvassuk el Lk 24:36-49 verseit! Mi történt, és miért volt mindez kulcsfontosságú tapasztalat az apostoloknak?

Érdekes módon az első időben a tanítványok a félelem miatt nem hittek. Miután látták Jézust és meggyőződtek arról, hogy él, örömben nem hittek (lásd Lk 24:41). Érezted már úgy, hogy valami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen? Ezt élték át a tanítványok és a többiek a felső szobában.

Amennyiben Jézus csupán ezt a tapasztalatot hagyja rájuk, a hitük aligha tartott volna ki távozásá után. Ahogy telik az idő, a tapasztalat ereje elhalványulhat, feledésbe merülhet vagy megkérdőjeleződhet. Ezért Jézus nem elégedett meg annyival, hogy megmutatta a hegeit és evett előtük. Az Igéhez irányította őket, rámutatott a munkája és szolgálata prófétaik alapjaira. Nagy tapasztalatuk ellenére Jézus azt akarta, hogy a hitük Isten Igéjén nyugodjon: *„Erről beszéltem nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, ami megíratott felőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltároknak”* (Lk 24:44, ÚRK).

A tanúságtétel erős motivációja itt is Isten Igéje. Jézus tudta, hogy tapasztalatuk megszilárdításához a tanítványoknak szükséges megérteniük, miért kellett meghalnia és mi a feltámadásának jelentősége. Világképüknek el kellett mozdulnia a politikai és földi királyság várásától a nagy megoldás irányába, ami Krisztus győzelme a bűn és a halál felett. Az evangélium sokkal több Izrael politikai egyeduralomra jutásánál. Megmutatja Krisztus győzelmét Sátán felett és garantálja, hogy egy nap a bűn eltűnik a világból, a föld újjá lesz, Isten együtt él majd a népével. Jézus *„megnyitotta értelmüket”* (Lk 24:45, ÚRK), így képesek voltak megérteni ezeket az igazságokat, amelyeket azután be kellett mutatniuk a világnak.

Krisztussal szerzett tapasztalataink nem maradhatnak fenn igei alapok nélkül, amibe beletartoznak a történelmi eseményeket, Jézus első és második eljövételét bemutató próféciák is. Ezeket az igazságokat valóban megértve készen állunk a misszióra, motiváltak.

Mennyire vagy megalapozott a próféciákban, amelyek Krisztusra, első és második eljövételére mutatnak? Miért kell szilárdan gyökereznünk Isten Igéjében, az utolsó napokra vonatkozó próféciákban? Miért nélkülözhetetlen érteni azokat, különösen a misszió miatt?

Lukács evangéliuma Krisztus mennybemenetelével fejeződik be (Lk 24:50-53). Ám a történet nem ér itt véget. Lukács folytatásként megírja az *Az apostolok cselekedeteit*. Mennybemenetele előtt Jézus misszióval bízta meg, ígéretekkel látta el tanítványait, és megparancsolta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, „amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel” (Lk 24:49, ÚRK – lásd még ApCsel 1:4-8). Azt mondta, addig maradjanak a városban, amíg be nem teljesedik ígérete, miszerint elküldi a Szentleket, aki erőt ad nekik, hogy tanúi legyenek Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában és azon túl.

3 Olvassuk el **ApCsel 1:12-26** verseit! Mit csinált az akkoriban nagyjából százhusz tanítvány, amíg az ígéretre várt?

Jézus egyértelmű küldetést adott nekik: legyenek tanúi az egész világon. Várakozás közben kétféleképpen készültek a misszióra. Lukács azt írja, hogy először is folytatták a közös imát és könyörgést. Egyikük számára sem volt kérdés, milyen küldetésre hívta őket Jézus, és mindannyian el is fogadták a megbízást. Ez inspirálta őket, hogy fogjanak össze imában. Lukács nem közli, mit kértek, de több mint biztos, hogy bölcsességért, erőért és bátorságért imádkoztak, hogy együtt tölthessék be a küldetésüket. Jó példa ez mindannyiunk számára.

A másik az volt, hogy amíg vártak, tervezték a missziójukat. Miután Júdás átadta a hatóságoknak kivégzésre Jézust, öngyilkos lett. Így egy hely üresen maradt a tizenkettő között. Amíg vártak, Isten vezetését kérve választottak valakit helyette. Szervezték a dolgaikat és tervezték a misszió indulását. A döntésekben Péternek vezető szerepe volt. Senki sem kérdőjelezte meg a tetteit, mindannyian Isten bölcsességét látták a dolgok menetében. Megértették és bíztak benne, hogy Isten cselekszik és dolgozik, Ő mozdítja elő azt, ami közöttük történik. A várakozás nem telt hiábavalóságokkal, tele volt célokkal és a missziót előrevivő cselekedetekkel.

Miközben várjuk, hogy a Szentlélek kitöltessen és segítsen befejezni Isten nagy misszióját, össze kell fognunk, hogy erősítsük egymást (Zsid 10:24-25), imádkozva Isten Lelkéért. Eközben ráhangoljuk magunkat és az egyházat az Isten szerint legfontosabb dologra: az elveszettek megmentésére.

Hogyan tanulhatunk meg úgy várni Istenre, hogy közben ne vesszen el a hitünk? Hogyan használhatod fel legjobban az időt várakozás közben, ahogy a tanítványok is tették?

Az *apostolok cselekedetei* 2. fejezete feljegyzi a Szentlélek kitöltetését pünkösdkor. Amint Jézus követői imádkoztak, tüzes lángnyelvek szálltak a fejükre. Ekkor felismerték, hogy megkapták a Szentlélek megígért erejét.

4 Olvassuk el **ApCsel 2:1-41** verseit! Mi történt a tanítványokkal, miután elnyerték a Szentlelket?

A tanítványok más nyelveken kezdtek beszélni, „amint a Lélek adta nekik, hogy szóljanak” (ApCsel 2:4, ÚRK). Itt az az igazán fontos, hogy Isten olyan dolgokkal ruházta fel őket, amelyek a hit nélkül élők hasznára voltak. Az áldás nem csak nekik maguknak használt. Nem olyasmi volt, ami felkészítette őket a mennyre vagy ami megkönnyítette saját ügyeik intézését a más nyelven beszélők között. Azért kapták az áldást, hogy betöltsék Isten misszióját az elveszettekért. Isten ma azért hívja el követőit, hogy személyes ajándékaikat használják fel küldetésének előrevitelében a nem hívókért. Ajándékokat kaptunk, tehát lehet annál erősebb hívás a misszióra, mint személyes ajándékaink használata azért, hogy elérjünk másokat?

A Szentlélek kitöltése azt eredményezte, hogy sokan megtértek, akik addig elutasították a Messiást, közöttük olyanok is, akik Jeruzsálemben voltak, amikor Krisztus meghalt. Péter azzal vádolta őket, hogy részesei voltak Krisztus megfeszítésének. Nyilvánvalóan rádöbbentek, mit tettek, és felismerésük következményeként kiáltották: „*Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiaik*” (ApCsel 2:37)? Még ők is megbocsátást nyerhetnek. Péter ezt felelte: „*Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát*” (ApCsel 2:38, ÚRK).

Együtt munkálkodva, összhangban a Szentlélekkel és egymással Jézus követői a megtérést és a bűnök bocsánatát prédikálták még azoknak is, akik talán tevékenyen részt vettek Jézus megfeszítésében. Ez az evangéliumban rejlő erő. Ha ez nem motivál minket a misszióra, akkor mi? Isten arra hív el, hogy elmondjuk az evangéliumot a világnak, a bűnös, romlott világ bűnös, romlott embereinek. Nem az a dolgunk, hogy ítélkezzünk, hanem tanúskodjunk Jézus megmentő erejéről.

Miért erősítsen bennünket az a gondolat, hogy Isten még azoknak is felajánlja a megváltást, akik bűnrészesek voltak Krisztus megfeszítésében? Miért bátorít a bizonyágtételre, függetlenül attól, hogy egyesek mennyire bűnösök a szemünkben?

5 Olvassuk el **ApCsel 2:41-47** verseit! Milyen kép rajzolódik ki itt a korai egyházzól?

Az *apostolok cselekedetei* 2. fejezete gyönyörű képpel zárul. ApCsel 2:41 elmondja, hogy akik megkeresztelkedtek, csatlakoztak a tanítványokhoz. Olvashatjuk a történetet úgy is, hogy valaki elvégezte a számításokat, az új megtérők számát hozzáadta a régi listához, amivel egy új végösszeg jött ki. Ám ez a megértés sekélyes módja. A szövegben ugyanis az a lényeg, hogy az újonnan megkeresztelkedettek a régiekkel egyenlőkként váltak a csoport tagjaivá.

A korai egyház fő feladata a tanítvánnyá tevés volt. Amikor az új tagok csatlakoztak, háromféleképpen is tanítványokká váltak. Először, az apostolok továbbra is tanították őket a hitelvekre és a közösségre. A „hitelv” és „közösség” szó szerinti jelentése (a görögben – a ford.): „oktatás” és „partnerség”. Az apostolok prédikációja szembeszállt a téves hiedelmekkel, és új magyarázatot adott arra, amit az emberek láttak és tapasztaltak. Viszont nem tanította meg őket arra, hogyan éljék meg ezt az új igazságot az életükben. Ehelyett a csoport részeként tanulták meg, miként alkalmazzák az újonnan tanultakat. Gondosan és céltudatosan tanították őket közvetlenül, valamint a többi hívő mindennapi életében való részvétellel, mindezt a lelkiileg érett és megalapozott apostolok felügyelete és vezetése mellett.

Szegényes a prédikáció, ha elmondod ugyan az embereknek, mit tegyenek, de azt nem, hogy hogyan. Még ha kézikönyveket kapnak is a hogyanra vonatkozóan, prédikációkat hallgatnak, amelyek elmagyarázzák nekik, miként tegyék a dolgokat, nem sokat ér, ha nem látják, mások hogyan csinálják mindezt, nem látnak mintát, amit követni tudnak. Pál tisztában volt ezzel, ezért mondta a követőinek, hogy legyenek az ő követői, amint ő Krisztusé (1Kor 11:1). Amikor mások látnak téged és a Krisztussal szerzett tapasztalatod valóságát, az hat rájuk.

Kihívás: Gondolj valakire, akit ismersz és szeretnél a megtértek között látni! Imádkozz mindennap azért, hogy személyes tapasztalatot szerezzon Jézussal!

Kihívásra fel! Van valaki, akit tanítasz és Krisztussal való kapcsolatra vezetsz? Keresd meg a módját, hogy a többi hívővel is kapcsolatba kerüljön!

Misszióknak mély szeretetből és hálából kell fakadnia azért, amit Krisztus tett az életünkben. Minden egyéb motiváció félrevezető. A sikeres misszió, evangelizáció kulcsa az Igében való elmerülés és az arra való ráhangolódás.

„Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő Kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a Forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, vallási életünk mindig eleven lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog bennünket valamilyen kellemes, boldog érzés – Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik szívünk, amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal beszélt. Amikor a hívő ember életében mindez valósággá válik, élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelidségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt és tőle tanult” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 84. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Példabeszédek 26 – Prédikátor 1; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Szolgálatra váltott meg” c. fejezet

1. Mit remélhetsz attól az embertől, aki a maga szemében bölcs?

2. Milyen jutalomban részesül az, aki vigyáz az ő urára?

3. Minek nevezi Salamon azt, aki önmagában bízik?

4. Mikor kel fel a tisztességes asszony?

5. **Hogyan erősödik a hitünk, és igénylünk és kapunk egyre többet?**

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Míg a motiváció az a vágy vagy ok, amiért egy személy kész tenni valamit valakiért, addig az előkészület magába foglalja a felkészülés tevékenységét a dolgok megvalósulása érdekében. A motiváció kapcsolatban áll mindazzal, ami cselekvésre ösztönöz. A felkészülés lehetővé teszi a tervek megvalósulását. Habár Jézus – és amit értünk tett – biztosítja számunkra a motivációt a munkához (Róm 5:8), megadta nekünk a Szentlelket is, aki képessé tesz teljesíteni akarátát és küldetését (Mt 28:18–20; Jn 14:15–31; 20:21–22).

„Szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:19). Ez a felszólítás ok-okozati összefüggést rejt magában, benne van a motiváció, mely válasza, cselekvésre ösztönöz. Amikor Isten szeretetére válaszolunk, szavaink és cselekedeteink által hirdetjük a jó hírt, hogy Jézus a mi Urunk és Üdvözítőnk. Az igazság – ahogy azt az Igében is leírva találjuk – befogadó szívekbe jut, és a Szentlélek munkájának köszönhetően gyümölcsöt terem, ugyanakkor fel kell készülnünk arra is, hogy lesznek, akik visszautasítják az Igét, ami miatt sokan elveszítik reménységüket.

Magyarázat

A misszionárius Isten

„Isten elveszett emberiségért végzett munkájának története a legnagyobb történet, amit valaha leírtak. Az Ószövetségben, közvetlenül Ádám és Éva bukása után kezdődik, és folytatódik a patriarchális korszakon és Izrael történetén át. Az evangéliumok rögzítik Isten munkájának központi eseményét: Jézus Krisztus születését, szolgálatát, helyettes halálát, feltámadását és mennybemenetelét. A Biblia története folytatódik a Cselekedetek könyvében és a Levelek fejezeteiben, amelyek beszámolnak az őskeresztény egyház kezdeteiről, és végül a Jelenések könyvében feltárul előttünk Isten munkájának apokaliptikus szakasza. Isten munkája a vezérfonala a teljes bibliai narrációnak a Teremtés könyvétől a Jelenések könyvéig” (Gorden R. Doss: *Introduction to Adventist Mission* [Berrien Springs, MI: Department of World Mission, 2018], 1. o.).

„A Biblia nagy metanarrációja egy összetett terv megvalósításán dolgozó Istent mutat be, amellyel vissza akarja hozni a földet és az egész világegyetemet eredeti, hibátlan állapotába. A bibliai narrációk Mózes első könyvétől a Jelenésekig Isten kozmikus missziós tervét tárják fel előt-

tünk. Az általános téma: a hármasságot alkotó szuverén, türelmes és szerető Isten elkezdte a munkát, és be is fogja azt fejezni” (22. o.).

Az üdvösség története ösztönöz, hogy felkészüljünk Isten munkájára és vegyünk is részt benne. Misszionárius Istenként mennyei Atyánk törődik másokkal, általunk áldja meg őket, következőképpen megparancsolta nekünk, hogy menjünk el minden nemzethez, nyelvhez és néphez az Ő üzenetével.

De miért foglalja Krisztus parancsba az evangélium prédikálását? Miért van szüksége Istennek arra, hogy motiváltak és felkészültek legyünk csatlakozni hozzá a misszióban? E motivációk némelyikét megtalálhatjuk a *Passport to Mission* c. könyvben (Berrien Springs, MI: Institute of World Mission, 2009, 28–36. o.). Az alábbiakban összefoglaljuk ezeket:

Jézus az élet és az üdvösség egyedüli forrása, és minderről tudniuk kell az embereknek!

– János 3:36 – „Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

– Cselekedetek 4:12 – „Nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”

– 1János 5:12 – „Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.”

Jézus, Isten Fia

Jézus nem állítja magáról, hogy csupán jó tanító (akár a többi vallásos vezető), kiváló képességű vezéregyéniség (mint Mózes vagy Dávid), vagy valamiféle félisten vagy kisebb isten lenne (ahogy egyes vallásokban találjuk). Egyetlen más nagy vallás sem állítja alapítója isteni voltát.

– Jézus teljes isteni minőségét jelenti ki – egyenlő Istennel (Jn 8:58–59; 10:30–33).

– Jézus tanítványai szintén hirdették – félelem nélkül – Mesterük isteni voltát (Mt 16:14–16). Bizonyítékuk állításuk alátámasztására Jézus feltámadása volt (1Kor 15:14–20). Ha Isten feltámasztja Jézust, Jézus szavai igazaknak bizonyulnak.

Jézus egyedi üdvösséget ajánl: a kegyelem és a hit általi üdvösséget

– „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki se kérkedjék” (Ef 2:8–9).

A világ egyetlen más vallása sem hirdeti ilyen üdvösséget. Igaz, hogy magásra állítják a mércét, az erkölcsös magatartást és életvezetést hirdetik, népszerűsítik az egészséges életmód törvényeit, hangzatos filozófiákat magasztalnak, jó embereket „termelnek”, viszont azt is vallják, hogy az embert a cselekedetei üdvözítik. E nem keresztény vallások alapja a cselekedetek általi üdvösség.

Jézus egyetlenes – mindent átfogó és kizárólagos – üdvösséget ajánl

– „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16).

Az üdvösség ajánlata a világ összes emberének szól. Isten azt akarja, hogy mindenki meghallja az üzenetet, a jó hírt, hogy fizetség nélküli üdvösséget ajánl az egyedüli Jézus által. A nagy megbízatásban Jézus egyértelműen kimondja, hogy részt vehetünk e jó hír terjesztésében.

Ha valaki megkérdezné tőled, hogy miért vagy hetednapos adventista, és mi motivál a misszióban való részvételre, mit válaszolnál? Hogyan ösztönzi a hetednapos adventista üzenet egyedi jellege a világ üdvösségéért végzett munkánkat?

Tény, hogy vannak olyan jellegzetesen hetednapos adventista hitelveink, amelyekkel egyes keresztény közösségek egyet értenek, a teljes hetednapos adventista hitelvi „csomag” azonban egyedülálló a keresztény vallások között. Íme, három hitelvünk, amely bemutatja, hogy mit hiszünk, mi a motivációnk, hogyan készülünk fel a misszióra, és miként vélekedünk erről a megbízásról.

1. Jézus eljön másodszor. Visszajövele szó szerinti, látható esemény lesz, amely a közeljövőben fog bekövetkezni. Az adventizmus előtti korban a keresztények többsége vagy nem hitt a szó szerinti visszajövetelben, vagy lebecsülte az esemény fontosságát. Sokan közülük posztmillennisták voltak, akik szerint lesz egy ezeréves időszak, ami után Jézus újra eljön. A kutatás tárgya azonban a millennium volt, nem a második eljövétel. A hetednapos adventisták a Biblia alapján hiszik és vallják, hogy a világ igazi reménysége nem egy földi ezer éves időszak, hanem „ama boldog reménység” (Tit 2:13): Jézus Krisztus dicsőséges megjelenése.

Az alábbiakban összefoglaljuk a második adventre vonatkozó hitbéli meggyőződéseinket:

– A hetednapos adventisták elfogadják és hirdetik a második adventre vonatkozó ígéreteket (Jn 14:1–3; Jel 22:7, 12, 20).

- Jézus második eljövetele szó szerinti eljövétel lesz (ApCsel 1:11).
- A második advent látható esemény lesz (Mt 24:30; Jel 1:7).
- A világtörténelemben látható jelek alapján arra következtethetünk, hogy Jézus eljövetele nagyon közel van. Maga Jézus is ismételten a „hamar”, „közel” határozószavakat használta, amikor második eljövételére utalt (Jel 22:7, 12, 20; Mt 24:4–28; Lk 21:7–28).
- Isten népe meglátja a visszatérő Jézust, és vele lesz az örökkévalóságban (Jn 14:3; 1Thessz 4:17).
- A halottak feltámadnak (1Thessz 4:13–16), a hívők pedig megkapják a halhatatlanságot (1Kor 15:53).
- Nem lesz többé sírás, fájdalom és halál (Jel 21:3–4).

Ez az üzenet fontos a küldetésünk szempontjából, mivel sok embernek kell még tudomást szereznie boldog reménységünkről. A legnagyobb kihívás számunkra azonban a nem keresztény világ megközelítése. Milliárdnyi muzulmán, hindu, buddhista és hagyományos, törzsi vallást gyakorló ember él a világon, aki még sosem hallott erről a reménységről. Beszélünk nekik róla! Jézus akarata is ez.

2. Isten szeretetteljes engedelmségre és komoly tanítványságra szólítja híveit. Jézus eljövételének küszöbén komolyan fel kell készülnünk, nagyon fontos, hogy hűségesek és engedelmesek legyünk. Az adventisták mindig is hitték, hogy Jézus az Üdvözítő, s ez a hit abban nyilvánul meg igazán, hogy Jézust tesszük életünk Urává. Azoknak, akiket megmentett Jézus, örömmel kellene Urukká tenniük és hálatelt szívvel követniük a Megváltót. Hisszük, hogy mind Isten evangéliuma, mind Isten törvénye egyformán lényeges az üdvösség szempontjából, kéz a kézben haladnak, mint ugyanazon csónak két evezője. A törvény elvezet Krisztushoz, mércéként igazodunk hozzá; Jézus felszabadít a törvény kárhoztatása alól; a Szentlélek pedig szívünkbe írja a törvényt. Ezért:

- Az adventisták megtartják a Tízparancsolat mindenik törvényét, a szombat parancsolatát is, amelyet mások figyelmen kívül hagynak. Hiszik, hogy Jézus adta ezt a parancsolatot a teremtéskor (1Móz 1:1), Jézus foglalta bele a Tízparancsolatba (2Móz 20:8–11), és szintén Jézus erősítette meg kötelező érvényét földi munkássága alatt (Mk 2:27).
- Hiszik, hogy a szombat Isten teremtő hatalmának (1Móz 2:2; 2Móz 20:8–11) és üdvözítő kegyelmének a szimbóluma (2Móz 20:2; 5Móz 5:12–15), a végső, mennyei nyugalom jelképe (Zsid 4:1–11, főként a 9. vers).
- Elfogadják Krisztust Uruknak életük minden területén, beleértve a házasságot és a családot, az öltözködést, az étrendet és a pihenési szokásokat, stb. (Ef 5:21–6:4; Fil 4:8–9; 1Kor 6:19–20; 1Tim 2:8–10).

Az erkölcsiség és a tisztesség mélyrepülésének korában az adventista kereszténységnek kötelessége a megszentelt élet hirdetése. Világunkban a rohanás és a nyugtalanság magasfokú stresszt idéz elő, de a Jézus fennhatósága alatt élő keresztények örömeiket és nyugalmaikat lelik a szombatban.

3. Isten visszavezeti a keresztényeket a Krisztusban való élet teljességére. A keresztények nem a testük nélkül jutnak majd a mennybe. Jézus második eljövetele mindent új életre támaszt. A keresztényeknek teljes emberként kellene készülniük a második adventre. Isten újból teljes emberekké akar tenni minket. Az üdvösség életünk és lényünk minden vetületét érinti; Jézus azt akarja, hogy teljes életünk legyen. János 10:10 versében olvassuk szavait: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek.” Ma, ebben a beteg, szenvedélyektől terhelt, tudatlanságban élő világban, amely kétségbeesetten vágyakozik Jézus után, nagyobb szükségünk van a motivációra és a felkészülésre, mint bármikor. Haldokló világunk fájdmájára az egyedüli orvosság az Isten kegyelme és hatalma által élt megújult élet reménysége.

Alkalmazás

A hívő várja Jézus második eljövetelét, miközben tanulmányozza Isten Igéjét, éneken dicsőíti Őt a gyülekezeti közösségben, és felkészül az emberiség szolgálatára. Nem szabad késlekedni, időt vesztegetni, minden pillanatot fel kell használni az Isten küldetésére való felkészülésre és a munka végzésére. Ígéreteiben bízva megyünk előre. „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk” (Gal 6:9).

- 1 Milyen lenne az életünk, ha gyakorlatba ültetnénk az előző bekezdésben megfogalmazott gondolatokat? Képes Isten Igéje és az Isten szolgálatában való elköteleződés motiválni és felkészíteni a misszióra? Magyarázd meg a válaszodat, és beszélgetsetek erről a csoportban!
- 2 Valóban hiszed, hogy Jézus Isten egyetlen Fia, aki felajánlja nekünk a csodálatos üdvösség áldását, amely tulajdonképpen ajándék számunkra? Ha igen, miért? Indokold meg a válaszodat! Motivált ez az üzenet, s ha igen, hogyan? Hogyan hatott az első tanítványokra, és hogyan hat rád és a missziószolgálatodra?
- 3 Gyülekezetként mindig is úgy mutattuk be Jézusról szóló egyedi üzenetünket, hogy az a misszióra ösztönözzön? Mit tehetünk még, hogy jobban felkészüljünk erre a munkára, és javítsunk az eredményeinken?

7. tanulmány

november 11–17.

Misszió a szomszédságban

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Mikeás 6:6-8; Máté 22:37-40; Lukács 10:25-37;
Galata 5:14; 2Timótheus 3:16; Jakab 2:17-22

Alapige: „Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27).

Jól ismert ige: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmekkel” (Lk 10:27, ÚRK). Ám felületessé válhat a szeretetünk, ha azt mondjuk: szeretjük Istent, de közben nem engedelmessé válnak nekünk. Azt gondoljuk, hogy szeretjük Őt – viszont hogyan nyilvánul meg mindez a hétköznapi dolgainkban? Isten szeretete teljes elköteleződést igényel a szívünkben, elménkben, testünkben és lelkünkben – mégpedig napi szinten. Bárki mondhatja, hogy szereti az Urat: csak hogy ennek cselekvése tudatos erőfeszítést igényel.

Istent szeretni jó és fontos, Ő azonban azt akarja, hogy másokhoz is így viszonyuljunk, mert ez az Ő szeretetének visszatükröződése, méghozzá annak nagyon határozott és igaz megnyilvánulása.

1Jn 4:20 kijelenti: „Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és gyűlöli a maga testvérét, hazug az, mert aki nem szereti a maga testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát” (ÚRK)? Pál szintén ezt állítja Gal 5:14 versében: „Mert az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: »Szeresd felebarátodat, mint magadat«” (ÚRK).

Ezen a héten azt tanuljuk, hogyan lehetséges ezt alkalmazni az életünkben.

November 18. – **A Romániai Reménység Televízió támogatása**
(adományok)

Kik vagyunk? Miért vagyunk itt? Mi történik, amikor meghalunk? Mi a végső sorsunk? Erkölcsi lényekként ezek a legfontosabb kérdéseink. *Lukács evangéliumában* valaki Jézushoz fordult, és feltette neki az élet legégetőbb kérdését.

1 Olvassuk el Lk 10:25 versét! Mit kérdez a törvénytudó, és miért?

A kérdés önmagában is komoly, de a Biblia elárulja: a törvénytudó *próbára akarta tenni* vele Jézust. Időnként az emberek szkeptikusan, hitetlenül érkeznek, nem mindig komoly a kérdésük, de ettől még elérhetjük őket. Jézus is ennek háttérén közeledett a törvénytudóhoz, miközben tudta, hogy a szándékai nem tiszták. Ugyanakkor a kérdés lehetőségét adott arra, hogy a szívük átvizsgálására ösztönözze a törvénytudót és a hallgatóságot. Noha a Mester ismerte a kérdező indítékát, nem volt elutasító vagy tiszteletlen vele.

Mi lehetne fontosabb, mint éppen ez a kérdés: „...mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Nem számítanak a vallási szokásaink, a gyakorlatunk – ez a kérdés mindezek felett áll. Mi más számíthatna nekünk, akiknek az életét úgy ábrázolja a Szentírás, hogy „*bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik*” (Jak 4:14, ÚRK). Mert mi más választásunk volna, mint vagy az örök élet, vagy az örök elmúlás?

2 Olvassuk el 1Kor 15:30-32 verseit! Mire mutat rá Pál, ami az örök élet fontosságát hangsúlyozza?

Bár megkérdőjelezhető szándékkal, de a törvénytudó egy kulcskérdést tesz fel. Jézus, aki minden kínálózkodó lehetőséget kihasználta a miszióra, úgy fordítja a szituációt, hogy lelkeket nyerjen.

Hogyan fordíthatunk okosan a misszió előnyére bármilyen lehetőséget, ami élénk jön, még ha a körülmények esetleg nem is ideálisak erre?

A Biblia szerint a törvénytudó azért jött, hogy próbára tegye Jézust, de Ő átlátta a szándékát. Isten jobban ismeri a szívünk vágyait és kívánságait, mint mi magunk. Viszont mi nem látunk bele azoknak a szívébe, indítékaiba, akik kérdeznek minket, ugye?

Néha más vallású emberek kérdeznek minket a hitünkről. Muszlim barátaink például Jézus istenségével kapcsolatos kérdéseket tesznek fel: „Hol mondta Jézus a Bibliában, hogy Ő Isten?” „Miért mondjátok, hogy egy Isten van, amikor a Szentháromságban három személyről beszéltek?” Bár ezek provokatív kérdéseknek tűnnek, Jézus megismerésének vágya lehet őszinte, ami a kérdezők lelkében betöltendő űrt tükrözi. Nem ismerjük a szívüket, de nem is kell. Egyszerűen csak álljunk a szolgálataukra, amennyire rajtunk múlik, függetlenül attól, hogy milyen indítékok vezetik őket.

3 Olvassuk el **Mt 26:56**, **ApCsel 17:11**, **1Kor 15:3** és **2Tim 3:16** verseit! Miként segítenek ezek a szövegek megérteni Jézus válaszát **Lk 10:26** versében?

Időnként válaszokat akarunk, de nem tesszük oda magunkat igazán, hogy meg is találjuk azokat. Jézus ezt mondta: „*Mi van megírva a törvényben, hogyan olvasod*” (Lk 10:26, ÚRK)? A tanulás egy nagyon fontos aspektusára mutatott rá. Ahelyett, hogy folyton arra figyelnénk csak, amit mások mondanak, magunknak kell olvasnunk a Bibliát, Isten Igéjét. A válaszok abban vannak, és a Szentlélek azért dolgozik a szívünkben, hogy azon keresztül mutassa meg, amit tényleg tennünk kell.

Isten a Szavát adta nekünk. Megtalálható benne minden igazság, amit ismernünk kell: hogyan éljünk, hogyan bánjunk másokkal, ill. miként lehet a miénk az örök élet. Természetesen megvan a szerepe a tanítóknak, a lelkészeknek, de végül is saját magunknak kell a Bibliához fordulnunk az igazságért. „*Igéd mécses a lábam előtt, és ösvényem világossága*” (Zsolt 119:105, ÚRK). Ez a vers nem csupán költői kép, hanem megszentelt igazság, amely Isten Igéjét és annak fontosságát hangsúlyozza a hívő ember számára.

Jézus, Isten testté lett Igéje újra és újra visszavezette az embereket Isten írott Szavához. Mít mond ez nekünk a Biblia fontosságáról? Miért kell elutasítanunk minden filozófiai és teológiai kijelentést, ami gyengíti az Igébe vetett bizalmunkat?

- 4** Olvassuk el **Lk 10:27-28** verseit! Mit válaszolt a törvénytudó a saját kérdésére?

A törvénytudó feltett egy kérdést, aztán saját maga válaszolt rá: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből... és a te felebarátodat, mint magadat”* (Lk 10:27). Hogyan reagált erre Jézus? Azt mondta: *„Helyesen feleltél”*, azonban itt nem állt meg, hanem kihívást intézett felé: *„Ezt cselekedd, és élsz”* (Lk 10:28, ÚRK).

A hívők többségének nem jelent különös nehézséget helyesen felelni a tantétellel és a hittel kapcsolatos kérdésekre. A probléma akkor jön, amikor tenni kellene azt, amit helyesnek tartanak, követni, amit egyébként hisznek. Sokan vesznek el majd olyanok, akik eleget tudnak ahhoz, hogy megmeneküljenek, mégsem azt teszik, amit kellene. Ennyire komoly a dolog! Nem elég csupán elméletileg tudni, hogy szeresd Istent és a felebarátodat, cselekedni is kell!

- 5** Olvassuk el **Jak 2:17-22** verseit! Mennyiben hasonló ez a szakasz ahhoz, amit Jézus a törvénytudónak mondott?

Ha szeretjük Istent, olvasni fogjuk az Igét, imádkozni fogunk, megtartjuk a parancsolatait és engedelmeskedünk neki teljes szívünkben. Amennyiben azt mondom, hogy szeretem az embereket, de nem törődöm velük a gyülekezetben, megtagadom a segítséget azoktól, akiknek a szükségét enyhíthetném, mire jó a hitem? A keresztyénség nem pusztán meghatározott hitelvek sora, hanem egyfajta életmód. *„Ha pedig egy férfi- vagy nőtestvérnek nincs rendes ruhája, és nincs meg a mindennapi eledele, és közületek valaki ezt mondja nekik: »Menjetek el békeséggel, melegedjete meg, és lakjatok jól«, de nem adjátok meg nekik, amire szüksége van a testnek, mit használ az”* (Jak 2:15-16, ÚRK)?

Törödsz mások jólétével? Mennyiben követed Pál szavait, hogy „ne keresse senki a maga hasznát, hanem mindenki legyen tekintettel a másikra is” (Fil 2:4, ÚRK)? Isten kegyelme által hogyan tudjuk még inkább megtanulni a másokkal való törődést?

- 6** Olvassuk el **Mt 22:37-40** verseit! Milyen hasonlóságot találunk aközött, amit Jézus itt, illetve amit az írástudónak válaszként mondott **Lk 10:27-28** verseiben?
-
-

Mt 22:37-40 szerint Jézus világossá tette, hogy az igaz hit hétköznapi megnyilvánulása e két parancsolatból eredeztethető. Lk 10:27-28 pedig tisztázza, hogy aki e kettőt megtartja, annak örök élete lesz.

„Isten kormányzata mennyen és földön a szeretet elvére épül. Határozza meg a keresztény ember jellemét is a szeretet! Csak így lehet állhatatos. Csak így tudja elviselni a próbát és leküzdeni a kísértést” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 27. o.).

- 7** Olvassuk el **Mik 6:6-8**, **Gal 5:14** és **1Jn 4:20-21** verseit! Miként erősítik meg ezek az igék azt, amit Jézus korábban mondott?
-
-

Pál szerint „...az egész törvény ebben az egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Gal 5:14, ÚRK). Vagyis az Isten szeretete gyakorlatilag csak a másokkal való bánásmódunkban mutatkozik meg. Habár azt is mondta, hogy „az igaz ember pedig hitből él” (Róm 1:17), ez nem azt jelenti, hogy a hit általi élet rejtett, mások számára ismeretlen és láthatatlan volna. Pál, Mikeás és János egyaránt világossá teszi, hogy az állítólagos hitünk valóságát a gyakorlati cselekedeteink teszik láthatóvá.

1Korintus 13. fejezetében Pál határozottan kijelentette: akinek hatalmas ismerete van, nagy dolgokat tesz, nagy a hite vagy akár az életét is feláldozza, miközben hiányzik belőle a szeretet, az olyan, mint „a zengő érc vagy pengő cimbalom” (1Kor 13:1).

Nézd meg, mit ír Ellen G. White az előbbi idézetben! Figyeld meg, mit mond arról, hogy a kísértések között hogyan maradhatunk kizárólag a szeretet által állhatatosak és kitartóak! Miként mutatja meg mindez, hogy a szeretet parancsa nem egyenlő a cselekedetek általi megváltással, inkább a szeretet a Jézusba vetett hitünk kifejeződése?

Jézus megdicsérte a törvénytudót helyes válaszáért, majd hozzátette: „*ezt cselekedd, és élsz*” (Lk 10:28), amivel az illető szívének érzékeny pontjára tapintott. A törvénytudónak nem jelentett nehézséget, hogy jól feleljen, de azt meg is tenni sokaknak nem volt könnyű kétezer éve, mint ahogy ma sem az. A törvénytudó csapdába akarta csalni Jézust, megvilantva saját tudását. A következő kérdést tette fel: „*De ki az én felebarátom*” (Lk 10:29)?

8 Olvassuk el Lk 10:30-37 verseit! Hogyan foglalnád össze a történet Jézus által üzent lényegét?

Élnek emberek a környezetünkben, akikkel igazságtalanul bánnak? Megtesszük értük, amit lehet, hogy segítsük őket?

Valóban néha lelkészek, presbiterek és tagok sem segítik a rászorulókat. Időnként a más hitűek kedvesebbek a közösségükben élőkkel, mint mi. Talán beszélünk a kedvesség fontosságáról, de mások adják meg az embereknek, amire szükségük van, amit pedig mi elmulasztunk. Amennyiben jelent valamit a hitünk, segítenünk kell azokat, akik szükségben élnek.

Jézus úgy zárja az irgalmas samaritánus történetét, hogy megkérdezi, a három közül ténylegesen ki volt a szükségben lévő felebarátja. „Ezzel megszületett az örök válasz a kérdésre: »*Ki az én felebarátom*« (Lk 10:29)? Krisztus megmutatta, hogy a felebarát nem csak gyülekezeti vagy hittestvért jelent. Nincs köze faji, színbeli vagy osztálykülönbségekhez. Mindenki felebarátunk, akinek a segítségünkre van szüksége. Felebarátunk minden lélek, akit az ellenség megsebesített és összetört. Mindenki felebarátunk, aki Isten tulajdona” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 424. o.).

Kihívás: Kezdj el naponta imádkozni valakiért, aki más, mint te, vagy akit talán nem is igazán kedvelsz!

Kihívásra fel! Írj fel legalább három nevet a környezetedből (ne adventistákét), tudd meg, mire van szükségük (érzelmileg, fizikailag, szociális téren), és gondold át, hogyan segíthetnél nekik az adott területen! Mit tehetnél értük gyakorlati téren a következő héten?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „Az irgalmas samaritánus” c. fejezet, 420–425. o.

„Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól» (Jak 1:27). Krisztus ilyen gyümölcsöket vár el tőlünk: kedves szavak, jótékonyosság, a szegényekért, a rászorulóknak és a szenvedőkért végzett jó cselekedetek. Amikor együttérzünk a csüggedéssel és bánattal terhelt szívűekkel, amikor kezünk ad a rászorulóknak, a mezíteleneket felöltöztetjük, az idegent befogadjuk a házukba és a szívünkbe, az angyalok egészen közel jönnek... Az igazságosság, az irgalom és a jóindulat minden cselekedete dallamot csendít fel a mennyben. Az Atya a trónjáról figyeli azokat, akik az irgalmasság cselekedeteit véghezviszik, és a legdrágább kincsei közé sorolja őket. »És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik« (Mal 3:17). Úgy értékel minden irgalmas cselekedetet a rászoruló, szenvedők iránt, mintha Jézusnak tették volna. Amikor segíted a szegényeket, együttérezel a nyomorgókkal és elnyomottakkal és könyörölsz az árvákon, közelebb kerülsz Jézushoz» (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 25. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Prédikátor 2–8; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, „Isten és az ember közös munkája” c. fejezet

1. Mi az egyedüli boldogság az ember számára?

2. Mi a legjobb az ember számára?

3. Mit tegyen az ember, ha gazdagságot és kincseket kapott az Úrtól?

4. Miért nem jó hirtelen haragra gerjedni?

5. Mikor szól hozzánk oly közvetlenül az Úr, mintha hallanánk a hangját?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Olvasd el az irgalmas szamaritánus példázatát (Lk 10:25–37), és elmélkedj az alábbi kérdéseken: „Ki az én felebarátom?” (Lk 10:29). Ez a kérdés – illetve a rá adott válasz – áthelyezi-e a hangsúlyt a segítségre szorulóról a segítséget felajánlóra? A hangsúly áthelyezése folytán megváltozik a példázat üzenete és elve, amit Jézus ez által a történet által közvetíteni, tanítani kívánt?

Lukács 10:36 verse: „E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett?” Jézus kérdése a kirabolt, jogaitól megfosztott, segítséget kapott emberre összpontosít, annak sebére, szükségleteire. Továbbá Jézus szembeállítja egymással az irgalmas szamaritánust és a többi „felebarátot”, akinek volt alkalma segíteni, mégsem tette.

„Az pedig monda: Az, aki könyörült rajta. Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te is akképpen cselekedjél” (Lk 10:37). Amint Jézus reakciójából láthatjuk: nem elég csupán helyes választ adni erre a kérdésre. A törvény tanítójának adott tanácsaiban Jézus a cselekvés – az evangélium gyakorlati alkalmazásának – fontosságát hangsúlyozza. Krisztus testének kezei és lábai kell, hogy legyünk.

Magyarázat

„Szeresd felebarátodat, mint magadat!”

Ahogy Isten gyülekezetének részévé válunk, látni fogjuk a közösség minden tagjának problémáit, és megtapasztaljuk, hogy mit jelent együtt élni és szenvedni velük. Miközben a közösséggel együtt szenvedünk, reméljük, hogy a szükségletekről is gondoskodunk. A szükségben lévők felebarátai kell, hogy legyünk. Sokan szenvednek és szorulnak segítségre a közösségekben. Észre tudjuk venni, hogy felebarátként kinek van szüksége a segítségünkre? Gyülekezetünk enyhíti a szenvedők terhét, vagy pedig – szándékosan vagy akaratlanul – hozzájárul a szenvedés állapotának fenntartásához?

Megjegyzendő, hogy Jézus szavai (Máté 23) az adott helyzetben és Izrael vallásosságának kontextusában keménynek hatottak. A Mester célja a nép helyreállítása volt; meg kellett tanulniuk együtt érzést tanúsítani a felebarátjuk iránt, és meg kellett tanulniuk új megvilágításban értelmezni a Törvényt. Izrael népének Istenre és a felebarátra egyaránt oda

kellett figyelnie. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!” (Mt 22:37), tanította Jézus a követőit, ez lévén az első és legnagyobb parancsolat. A második azonban az első kiterjesztése: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” (Mt 22:39). Az igazságosság és a jogosság, a szeretet és a gondoskodás nemcsak az egyén kötelessége; ezeket az egyháznak, Krisztus testének is gyakorolnia kell.

Az Ószövetség prófétái és a felebarát védelmezői

Az Ószövetség prófétái eléggé egyértelműek voltak a felebaráthoz való viszonyulást szabályozó törvények és rendelkezések értelmezését illetően. Isten a próféták által közvetített törvényeken és normákon keresztül juttatta kifejezésre a vágyát, hogy Izrael tegyen bizonyosságot a felebarátjának, legyen világosság a pogányok előtt. A próféták az evangélium hirdetőiként szolgáltak, és feladatuk volt felszólalni az igazságtalanság és a gonoszság ellen.

A próféták biztatták a népet és annak vezetői: „Tanuljatok jót tenni; törekedjete az igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét!” (Ézs 1:17); rendelettel tiltották az özvegyek, jövevények és szegények sarcolását (Zak 7:10), hevesen elítéltek bármilyen igazságtalanságot. Illés megfeddte Akháb királyt Nábót haláláért, és szőlője jogtalan elkobzásáért. Ámos felemelte a hangját Izrael vezetői ellen, mivel ahelyett, hogy hagyták volna, hogy „folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak” (Ámos 5:24), engedték magukat megvesztegetni, a szegények fejére tapostak, sanyargatták a nélkülözőket, és nem szolgáltattak igazságot az elnyomottak érdekében” (John R. W. Scott: *Decisive Issues Facing Christians Today*. Tarrytown, NY: Fleming H. Revell Company, 1990. 236. o.).

Izrael társadalmi beállítottsága „magasztalta a munkát, elítélte a restséget, mintegy előírta a szülők számára, hogy kézműves mesterségekre tanítsák gyermekeiket, síkraszállt a szolidaritás és igazság biztosításáért, aktívan foglalkozott a felebarát érdekeivel, és különösképpen tiszteletben tartotta a férfiak és a nők – az isteni hasonlatosság viselőinek – méltóságát” (Arthur F. Glasser: *Announcing the Kingdom: The Story of God’s Mission in the Bible*. Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003. 88. o.).

Isten imádata és az engedelmesség közvetlenül kapcsolódik a jogosság és a felebaráti szeretet gyakorlásához. Ezek kéz a kézben haladnak egymással, ahogy a felebarát iránti jogosság és irgalom is kéz a kézben jár az Isten előtt való alázatos járással. A szegényekkel, jövevényekkel, árvákkal és özvegyekkel való bánásmód előírásai és szabályai Istenhez vezet-

hetők vissza, aki gondoskodik gyermekeiről, és együtt érez, irgalmat gyakorol bárki iránt, akinek szüksége van rá. A bibliai üzenetre utalva William Robert Domeris ekképpen foglalja össze az evangélium szegényekre vonatkozó előírását: „Amikor a szegényekkel foglalkozunk, Isten szívét érintjük meg” (*Touching the Heart of God: The Social Construction of Poverty among Biblical Peasants*. New York: T & T Clark, 2007. 8. o.).

Gyakran feltevődik a kérdés: Hogyan segíthetek szegény, hajléktalan, munkanélküli felebarátomnak Isten gondviselésének áldásában részesülni, és a Jézus akarata szerinti életet élni? Lássuk Ellen G. White válaszát:

„Ha az emberek nagyobb figyelmet szentelnének annak, amit Isten Igéje tanít, megoldást találnának ezekre a bonyolult problémákra. Sokat lehetne tanulni az Ószövetségből a munka és a szegények ügyének dolgában. [...] Isten azt akarta, hogy Izraelben mindenkinek legyen otthona és a mezőgazdasági munkához elegendő földje. Így gondoskodott a hasznos, szorgalmas és önfenntartó élethez szükséges eszközökről és ösztönzésről. Soha semmilyen emberi elgondolás nem múlta felül ezt a tervet. A manapság tapasztalható szegénység és nyomorúság annak tulajdonítható, hogy a világ jórészt eltért ettől a tervtől” (*A nagy Orvos lábnyomán*, 183–184. o.).

A Biblia tanításai, útmutatásai segítenek megérteni Istennek a szükségben lévő felebarátira vonatkozó szándékát. Isten azt szeretné, hogy legyünk állandó kapcsolatban a Szentírással, hogy ily módon szeretetének és kegyelmének eszközei lehessünk a szenvedők és reménykedni vágyók érdekében. Mi több, „Isten célja, hogy a gazdagokat és szegényeket szorosán összekössék az együttérzés és segítőkészség szálai” (*A nagy Orvos lábnyomán*, 193. o.). Ez az egyesülés mindkét fél számára áldásnak fog bizonyulni. Segíteni fog úgy a szegényeknek, mint a gazdagoknak megérteni Isten megváltási tervét, és tudatosítja mindkét csoport tagjaiban, hogy a segítőkész élet által olyan lelki igazságok tárulnak fel előttünk, amelyeket csak a szenvedésben érthetünk meg.

Szükségben levő felebarátunk iránti szeretetünk és szolgálatunk által bizonyíthatjuk, hogy őszintén szeretjük Krisztust. Az igazi missziószolgálat az Üdvözítő iránti szeretetből ered, és ez az érzés megerősíti a meggyőződést, hogy a *lenni* sokszor fontosabb, mint az *adni*, fontosabb, mint mindössze *jót cselekedni* a szegényekért és szenvedőkért.

„Az Ószövetség üzenete egy etikus életre való felhívás, amelynek modellje az, amit Krisztus tett értünk. Köze van Isten elveinek követésé-

hez, amely abban ismerszik meg, hogy úgy szeretjük felebarátunkat, mint önmagunkat” (Jiři Moskala: *The Mission of God`s People in the Old Testament. Journal of the Adventist Theological Society*, 19/1–2, 2008. 58. o.).

Jézus élete és munkássága

A Jézus életében és szolgálatában megnyilatkozó irgalom volt a legjobb példa a tanítványok, apostolok, követők és újonnan megtértek számára a korai apostoli egyházban. Jézus (Immánuel) az emberek között élt, hogy helyreállítson és üdvözítsen, gyógyítson és megbocsásson, és a halálnál is erősebb szeretettel szeressen. Különleges figyelmének köszönhetően – amelyet felebarátainak szentelt, beleértve a szegényeket, betegeket, ördögösöket, jövevényeket és sokan másokat – Isten Fia földi élete idejének jelentős részét a betegek gyógyításával és ápolásával töltötte.

Jézus tanításait mindig igazolták a cselekedetei, gyógyító (üdvözítő) szolgálata megerősítette beszédeit. Munkája gyógyító munka volt, amely az ember testére, lelkére és gondolkodására egyaránt kiterjedt. Azért jött közénk, hogy feltárja az ember előtt Isten jellemét, lehetővé téve ily módon Isten képének helyreállítását teremtményeiben.

Amikor foglalkozunk a gyülekezeti tagok és a kívülállók szükségleteivel, felebarátként viselkedünk a szegényekkel, és gondoskodunk a jólétükről, enni adunk az éhezőknek, felöltöztetjük a ruhátlanokat és meglátogatjuk a börtönben lévőket, akkor Krisztus testének tagjaiként igazi közösségben vagyunk Istennel és egymással. Ez a közösség a bizonyítéka annak, hogy nem vagyunk többé önzők, életünk igazolja, hogy igaz, tiszta vallásról, Krisztus életéről teszünk bizonytságot.

Pál apostol is bátorította a felebarátokért végzett munkát, biztatta az egyház tagjait, hogy tegyenek jót minden emberrel, legfőképpen azokkal, akik a hívők családját alkotják (Gal 6:10). De az ellenséghez tartozókat sem hagyta ki ebből a körből: „Azért ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomszédhozik, adj innia” (Róm 12:20).

Alkalmazás

Jézus Krisztus gyógyító, üdvözítő és oltalmazó evangéliuma hogyan változtathatja felebarátunkat Isten országának örökösévé? Hisszük, hogy ez az az átalakulás, amiért a Szentlélek erejének segítségével dolgoznunk kell, hogy sokan elfogadják Krisztus evangéliumának kegyelmét, és átalakuljanak a Megváltó képére és hasonlatosságára, családjaik, közös-

ségük, népük javára és Isten dicsőségére. Micsoda változás állna be, ha mindannyian elköteleznénk magunkat ebben a munkában!

A legfontosabb kérdés ez: Kicsoda ma Jézus Krisztus számunkra? Mit jelent ez a kérdés gyakorlati szempontból?

„Az igazi irgalmasság segít az embernek önmagán segíteni. Ha valaki az ajtónkhoz jön és enni kér, ne küldjük el őt éhesen; szegénysége lehet balszerencse következménye is. De az igazi jótékonyosság többet jelent, mint pusztán ajándékozást. Az mások jóléte iránti őszinte érdeklődés. Igyekeznünk kell megérteni a szegények és ínségesek szükségleteit, és olyan segítséget nyújtani nekik, ami leginkább hasznukra van. Sokkal nagyobb áldozatba kerül időt szánni, figyelmességgel és személyes erőfeszítéssel szolgálni, mint tisztán pénzt adni. De az a legigazibb jótékonyosság.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 195. o.).

8.

tanulmány

november 18–24.

A szükségben lévőkért végzett misszió

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 3Mózes 23:22; 5Mózes 10:19; Máté 25:34-40;
Lukács 5:17-26; János 5:1-9; 15:13

Alapige: „És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyám-fiai közül, én velem cselekedtétek meg” (Mt 25:40).

Lk 5:17-26 számos illusztrációval szolgál arra, miként segíti Isten a szükségben lévőket. Másokon keresztül ad támogatást, vagy bennünket indít, hogy segítsünk valakinek. Nem könnyű ez a munka, de nagy a jutalma, ezzel Jézus szolgálatát követjük. Néha egyértelmű, kinek van szüksége segítségre, máskor viszont nem teljesen az. Akármi is a helyzet, Isten arra hív bennünket, hogy az eszközei legyünk a rászorulók számára, függetlenül attól, milyen háttérből jöttek. A Biblia bátorít, hogy kerüljünk közel az idegenekhez, és a bizalmukat elnyerve jobban látjuk majd, miként segíthetünk nekik megtalálni Jézust.

A hét témája a szükségben lévőkért végzett misszió. Látjuk majd, hogy Istennek van egy terve arra, hányféleképpen érhetjük el a rászorulókat. Talán fizikailag szorulnak támogatásra, esetleg érzelmileg, anyagilag vagy szociálisan. Némelyek a közösségük vagy a családjuk kivetettjei. Nem számít az ok, kötelességünk készen állni arra, hogy támogassuk őket. Ez az egyik lényege a keresztény elhívásnak és misszióknak.

November 25. – **Az erőszak megelőzésének napja**

Az evangéliumok egyik lenyűgöző története megjeleníti, mi mindent tett meg néhány ember, hogy Jézushoz vigyen egy szükségben lévő, valószínűleg egy barátjukat. A történetből megtanulhatjuk, milyen nehéz munkát kell végeznünk időnként a rászorulókért.

- 1** Olvassuk el Lk 5:17-26 verseit (lásd még Mt 9:1-8; Mk 2:3-12)! Milyen tanulságokat szűrhetünk le az esetből a misszióval és a szolgálattal kapcsolatban?

Amikor Jézushoz vitték a beteget, vállalták a felelősséget, hogy gondoskodnak róla. Isten arra hív, hogy ilyenek legyünk: akik a szükségben lévőket Jézus Krisztushoz vezetik. Az efféle munka hitet, cselekvést és türelmet kíván, hajlandóságot arra, hogy szokatlan dolgokat is megtegyünk, ha arra van szükség. A férfiak Jézushoz tartottak, de problémák merültek fel. Nem tudták megszokott módon odavinni a barátjukat a Megváltóhoz, mégsem adták fel, hanem kreatívan új módot találtak arra, hogy a tervük sikerüljön. *A tetőn át engedték le a barátjukat!* Lukács szerint Jézus helyeselte a tettüket (lásd Lk 5:20).

Krisztus szeretné, ha hozzá vinnénk segítségre szoruló barátainkat. A Biblia úgy utal rá, mint a Nagy Orvosra, aki vágyik arra, hogy bocsánatot és gyógyulást adjon a szenvedőknek, legyenek bárkik.

Ellen G. White felhívást intéz hozzánk: „Ne várj arra, hogy elmondják, mi a kötelességed! Járj nyitott szemmel, hogy lásd, kik élnek körülötted: ismerd meg a gyámoltalanokat, szenvedőket és szükségben lévőket! Ne rejtőzz el előlük, és ne térj ki a szükségletük elől! Ki adja annak bizonyosságát, amiről Jakab beszél, kiben látszik meg a tiszta és szeplő nélküli istentisztelet? Kik igyekeznek minden erejükkel segíteni az üdvösség nagy tervét” (*Testimonies for the Church*. 2. köt. 29. o.)?

Jézus a saját példájával mutatja be, hogyan kell segíteni a rászorulókon, és arra hív, hogy mi is tegyük ugyanezt. Először váljunk a barátaikká, azután megismerhetjük a szükségleteiket, majd vezessük őket Jézushoz, aki az egyetlen, aki segíthet rajtuk. Éppen ezt tették a férfiak a történetben. Hozzájuk hasonlóan kell cselekednünk, bármilyen helyzetben találjuk magunkat. Segítsünk az egyetlen Személyhez vezetni az embereket, aki megmentheti őket: Jézushoz!

A környezetekben most kiknek van szüksége bizonyos segítségre? Mit fogsz tenni értük?

2 Mit tanít a következő történet a szükségben lévőkért végzett misszióról?**Mk 1:23-28****Jn 5:1-9**

Ellen G. White egy ötlépéses jézusi módszert ír le azzal kapcsolatban, hogyan lehetünk a szükségben lévők szolgálatára. „Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételben. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított irántuk, elnyerte bizalmukat, azután így szólt: »Kövessetek engem« (A Nagy Orvos lábnyomán. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 91. o.)!

Először is a segítséget szenvedők közé kell mennünk, időt töltve a megismerésükkel, hogy megértsük, mire is van szükségük – mindezt a jó cselekvésének szándékával. Figyeld meg, mit tett Jézus a mozgásképtelen emberrel a medencénél! Oda ment, „*ahol betegek, vakok, sánták, bénák sokasága feküdt*” (Jn 5:3, ÚRK).

Másodszor együttérzést kell tanúsítanunk. Ez időnként nem könnyű a bizalmatlanság miatt, és mert vannak esetek, amikor egyesek éppen a kedvességükkel elnyert bizalommal élnek vissza, használják ki az embereket. Isten mindenestre arra hív, hogy érezzünk együtt másokkal anélkül, hogy bármilyen viszonzást várnánk tőlük.

A harmadik lépés, hogy szolgáljuk a szükségleteiket. Ehhez azonban nem elég pusztán a beszéd. Cselekednünk kell, legyen szó barátról vagy idegenről. Jézus beszélgetni kezd a lebénult férfival, megkérdezi, mit szeretne, majd csodát tesz vele. A „tisztátalan lélek” által megszállt ember történetében magához ragadja a helyzet irányítását, és megteszi azt, amit a szorultságban lévő nem tudna megtenni magáért.

A negyedik lépés: nyerd el a bizalmat! Amikor szolgálunk az embereknek, segítjük őket, megtanulnak bízni bennünk és abban, amit mondunk nekik. Így amikor Jézusról beszélünk, nyitottabbak lesznek a szavainkra. Jézus nemcsak fizikai gyógyulást akart adni a szenvedőknek, hanem örök életet is Önmagában (lásd Jn 10:10).

Az utolsó lépés pedig, hogy segítsd őket Jézushoz menni! Ez mindkét fél részéről hitet igényel, a segítő és a segített részéről egyaránt.

Mi általában nem tudunk olyan csodákat tenni, mint Jézus. Akkor mégis milyen úton-módon segíthetünk a rászorultakon?

A menekültek és bevándorlók kérdése manapság erősen vitatott, különösen, mert sokan vannak. Háború, természeti katasztrófa vagy csak a jobb gazdasági kilátások reménye a jövőre nézve – ezen okokból milliók hagyják el otthonukat, és roppant nagy szükségük van a segítségre.

Mt 2:13-14 verseiben Jézus is menekültként jelenik meg. Földi szülei, József és Mária arra kényszerültek, hogy éjjel távozzanak Betlehemből. Egyiptomban találtak menedéket Heródes gyilkos keze elől. A Biblia hallgat az egyiptomi tapasztalataikról, de nem nehéz elképzelni, mennyi-féle problémába ütközhettek ott. Talán éppen olyanokba, amilyenekkel a mai menekültek is szembesülnek. Ez sok tekintetben hasonló lehet ahhoz, mint ahogy ma keres védelmet sok muszlim, buddhista, hindu, keresztény vagy éppen nem vallásos ember egy új országban.

Általában elmondható, hogy könnyebb barátkozni a saját kultúránkon belül, a magunk nyelvén, ahol sok a közös tényező. Sokkal nehezebb közös pontot találni a menekültekkel és a bevándorlókkal, akik másképp néznek ki, nem beszélnek a nyelvünket, nem azonos vallási értékeket képviselnek, és másként is étkeznek. Az evangélium arra hív bennünket, hogy lépjunk ki a faji, nemzeti és kulturális komfortzónánkból, és induljunk el azok felé, akik segítséget szenvednek, függetlenül attól, mennyire mások, mint mi.

3 Olvassuk el 3Móz 23:22, 5Móz 10:19, Zsolt 146:9 és Róm 12:13 verseit! Milyen fontos témát találunk ebben a néhány igeveremben?

Miként szolgálhatunk a menekülteknek és a bevándorlóknak? Nehéz kérdés, mivel egyes országokban nem számít politikailag korrektnek sem közérjük menni, sem segíteni őket. Ennek ellenére meg kell tennünk, ami tőlünk telik, hogy segítsünk rajtuk, akik bizonyára igen nehéz időket éltek meg és segítséget szenvednek. Tehát ahogy csak tudunk, segítsünk!

Kezdj imával, majd gyűjts információkat a bevándorlókról, menekültekről! Sok helyen vannak erre hivatott szervezetek. Elkezdhetsz együtt is dolgozni egy ilyen szervezettel, de akár a gyülekezeted szombatiskolai osztálya is indíthat segítő szolgálatot a menekültek és bevándorlók között.

Még ha csak egy kis összeggel is, de miként segíthetsz az általad ismert bevándorlókon, menekülteken?

Ki az, aki nem tapasztalta volna még, hogy milyen fájdalmas a világunk? Akár a gazdagság és az anyagiasság, akár a szegénység és az anyagi szükséghelyzetek világában élünk – nem számít. Az emberek szenvednek, fájdalmat élnek át és küzdenek. Elég csak ismernünk azt a megdöbbentő összeget, amelyet a nyugati világban évente antidepresszánsokra költenek, hogy megértsük: az anyagi jólét önmagában egyáltalán nem biztosíték a boldogságra és a békére.

4 „Az Úr Lelke van énrajtam, aki felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, és elküldött, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakoknak a szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássam a megtörteteket” (Lk 4:18, ÚRK). Mit tanít ez az ige arról, amit Jézus tett? Nekünk mi a dolgunk azokért, akik szükségben élnek a környezetünkben?

Isten arra hív, hogy minden ember szükségletét betöltsük, még akkor is, ha nem tudjuk, mikor tér meg, vagy egyáltalán elfogadja-e valaha Jézust. Az értük végzett munka a missziónk alapja, muszáj segítenünk őket, mert erre van szükségük, mert elfogadtuk Jézust mint Urunkat, és Ő erre hívott el minket.

A jézusi példa olyan bibliai alapelv, amit követnünk kell, még ha nem is tudjuk, hogy lesz-e a rászorultak között bárki, aki elfogadja majd Őt.

Hogy igazán segíthessünk, tisztában kell lennünk azzal, mire van szükség. Minden kultúrában más módon bánnak egy baráttal. Indiában az a szokás, hogy a látogatónak ételt és italt szolgálnak fel. Könnyebb egy idegennek jelképes összeget adni, mint megvigasztalni egy barátot, aki épp most vesztett el valakit a szerettei közül. Talán a pénznél vagy bármilyen fizikai dolognál többre van szüksége. Az együttérzés egy problémás időszakban néha nagyobb támaszt jelent.

Fontos alapelv, hogy Jézus segítői legyünk a barátaink között. Ebben először az a célunk, hogy önzetlen szeretetet tanúsítsunk irántuk, és értjük meg, mire van szükségük, mielőtt megpróbálnánk segítséget felajánlani. Adjuk meg a kellő segítséget, még akkor is, ha nem tudjuk, hogy késsen állnak-e Jézus követésére!

5 Olvassuk el Mt 25:34-40 verseit! Mit üzen számunkra ez a szakasz?

Amint mindannyian tudjuk, méghozzá igen jól, a szükségnek sosincs vége. Ha segíteni akarsz, arra számtalan lehetőség kínálkozik. Akár közeli barátok, akár távolról menekültek – az embereknek segítségre van szükségük. Feladatunk, hogy támogassuk őket, amikor és ahogy tudjuk. Jézus az egész földi szolgálata alatt segítette azokat, akik nem tudtak magukon segíteni. Időnként magához vette a kezdeményezést, Ő ment oda hozzájuk. Máskor – mint pl. amikor a mozgásképtelen embert a barátai a tetőn át engedték le Jézushoz – a barátok kezdeményeztek.

6 „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja az ő barátaiért” (Jn 15:13). Miként alkalmazhatjuk ezt az alapelvet a másokért végzett szolgálatunkban?

Egy misszionárius család hat évet dolgozott Trinidad és Tobago államában. Az első három évben egy túlnyomórészt hindu és muszlim közösségben laktak. Sok hindu panaszkodott, hogy a keresztények visszautasították a meghívásukat az éves hálaadó istentiszteletükre. Egy nap ezek a keresztények egy hindu barátjuknál jelentek meg egy ilyen hálaadón. Mindezt azért tették, mert követték Jézus példáját: Ő meglátogatta a barátait, amikor meghívták a saját ünnepeikre. A hinduizmusban ráadásul azt tanítják, hogy a látogatók áldást hoznak a vendégfogadó házra.

Tegyünk egy kísérletet a héten, igyekezzünk összebarátkozni valakivel azért, hogy áldást jelentsünk a számára! Nézd meg a környezetedet, a közösségedet, a faludat vagy a városodat! Ismersz bevándorlókat, menekülteket? Mi a helyzet azokkal, akikkel egy utcában laksz? Mindenkit ismersz? Az adott helyzetedtől függetlenül nem könnyű idegenekkel barátkozni. Először imádkozz és kérd Istent, hogy segítsen! Ő mindenkit ismer, és tudja, melyik idegennel lehetek barátok. Ne feledd: a cél, hogy a másik barátjává válj, és így segíthess neki eljutni Istenhez segítségért.

Kihívás: Ismerd meg az országodban élő külföldieket vagy nem keresztényeket! A joshuaprojects.org honlapon megtalálhatod a környékeden élő el nem ért népcsoportokat.

Kihívásra fel! Nyiss valaki felé a saját körödön belül! Kezdj el rendszeresen imádkozni érte, miután a következő kérdéseket teszed fel vele kapcsolatban:

- Az illető a barátom – a jézusi barátságmodell szerint?
- Tudom, mire van szüksége?
- Hogy vezethetném őt Jézushoz, hogy ott gyógyulást találjon?

Az evangélium írói gyakorlati példákat jegyeztek fel arról, hogyan épített hidakat Jézus az emberekkel, akik más kultúrákból származtak, hogy megmentse őket (Mt 8:28-34; Mk 5:1-20). Arra kaptunk elhívást mi is, hogy ehhez hasonlóan barátokozunk más kultúrákból származókkal is, így szolgáljunk nekik. Krisztus mindenkiért meghalt, nemtől, nemzeti hovatartozástól, anyagi helyzetétől vagy egyéb háttértől függetlenül. Ezt sosem szabad elfelejtenünk! „És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világot is” (1Jn 2:2).

„Férfiak és nők nem töltik be Isten tervét, amikor csak saját családi köreik iránt fejezik ki szeretetüket... miközben kizárják azokat a szeretetükből, akiket megvigasztalhatnának és akik felé áldást gyakorolhatnának a szükségleteik enyhítésével... Amikor az Úr azt kéri tőlünk, hogy tegyünk jót másokért az otthonunkon kívül, nem arra gondol, hogy csökkenjen a szeretetünk az otthonunk iránt, vagy kevésbé szeressük a rokonainkat és a hazánkat, hanem hogy terjesszük ki az együttérzésünket mások felé is. Nem szabad a szeretetünket és együttérzésünket négy fal közé zárunk, az Istentől kapott áldást úgy elrejtünk, hogy mások ne részesülhessenek velünk együtt annak élvezetében” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1895. október 15.).

Naponkénti tanulmányozásra: Prédikátor 9 – Énekek Éneke 3; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Az orvos mint nevelő” c. fejezet

1. Mi jobb az erősségnél?

2. Mikor kell enniük a fejedelmeknek, és miért?

3. Mit jó néznünk a szemünkkel?

4. Mit kért a lány, aki betege volt a szerelemnek?

5. Milyen körülmények között áraszt rossz befolyást az orvos?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Nem tagadhatjuk, hogy az Ótestamentum Isten népének felelősségét hangsúlyozza a szükségben levők megsegítésében. A héber Bibliának tulajdonképpen több száz utalása van (rendeletek, törvények), amely garانتálja az özvegyek, árvák, jövevények és szegények jogait.

5Mózes 15:4 versében olvassuk: „De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül.” Néhány igeversssel alább viszont ez áll: „Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden” (5Móz 15:11).

Hogyan egyeztetjük össze ezeket a bibliaszövegeket (5Móz 15:4 és 15:11)? Mi itt a gond? Lényegében a Biblia azt mondja, hogy mivel Isten gondoskodhat az emberek szükségleteiről, minket akar felhasználni erre, ahogy Jézussal is tette. Egészeiben véve a bibliai hagyomány a szegénységet nem az élet „természetes” részének tartja, hanem inkább az isteni tervtől eltérő gonosz kivételnek. Annak a gondoskodásnak kell „természetesnek” lennie, amely az embereket egymás iránti jóságra indítja. „Isten áldásokkal áraszt el, hogy mások áldásává lehessünk. Amikor a mindennapi kenyerünket kérjük, beletekint a szívünkbe, hogy vajon megosztanánk-e azokkal, akik még inkább rászorulnak?” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., 283. o.).

Magyarázat

„Az Isten megtekintette az ő népét” (Lk 7:16)

Lukács 7. fejezetében egy nagy sokaságról olvasunk, amely elismerte Jézus cselekedeteit. Nemcsak elfogadták Jézust prófétaként – nagy prófétaként –, hanem csodálattal telten, Istent dicsérve jelentették ki, hogy Jézus azért jött közéjük, hogy segítse őket. Jézus volt a jótétemények és az együttérzés prófétája, aki Isten jó hírét terjeszti közöttük, továbbá a foglyok szabadulását és Isten országának közelségét (Mk 1:14–15; lásd Lk 4:18–19). Földi szolgálata alatt ideje és ereje legjavát a szegények és számkivetettek megsegítésére áldozta. Szívét mélyen meghatotta a társadalom legszegényebbjeinek fájdalma és szenvedése.

A szegények, nélkülözők és társadalomból kizárítottak között sok volt a nő – őket különleges módon értékelte Jézus, magához fogadta

őket, gondoskodott róluk, megszabadította fájdalmaiktól, betegségeiktől. Szüntelenül együtt érzett velük, és irgalmasságot tanúsított irántuk.

Jézus találkozása a szamaritánus nővel Jákob kútjánál példát állít mindazok számára, akik nőkért dolgoznak, függetlenül attól, hogy hol és milyen körülmények között élnek, vagy milyen társadalmi megítélés alá esnek: szegények, száműzöttek, bűnös életmódot folytatók, özvegyek, anyák, ördög által megszállottak. Azáltal, hogy felajánlotta a szamaritánus asszonynak az élet vizét, Jézus felszabadította a bűnei elnyomása alól, képessé téve arra, hogy a továbbiakban jobb életet éljen, és a tanúja, üzenete hirdetője legyen (Jn 4:1–26). Szomjas volt, fáradt, nélkülöző, nem volt segítségé, egyedül hordta a kútról a vizet, Jézus pedig fizikai, társadalmi és lelki vonatkozásban is a segítségére sietett.

A mód, ahogyan Jézus a házasságtörésen rajtakapott – és sok más – asszony helyzetét megközelítette, rávilágít arra, hogy minden érdeke a felszabadításuk és a méltóságuk visszaadása volt, továbbá az is világossá válik mindenki számára, hogy szeretete senkivel sem kivételezett, minden társadalmi osztály fontos volt számára. Átlépett minden kulturális akadályt, szembement a hagyományokkal, hogy gyógyítson, üdvözítsen és fejlessze az országához tartozó nők lelki ajándékait. Figyeljük meg a következő újtestamentumi női szereplőket, akik elfogadták az Üdvözítő szeretetét: a kananeus asszony (Mt 15:21–28, Mk 7:24–30); Jézus anyja (Jn 19:25–27); Márta és Mária, akit bátorított Jézus (Jn 11:17–37), valamint a naini özvegyasszony, akinek fiát Jézus feltámasztotta (Lk 7:11–17); a Mestert egy bűnös életű asszony illatos balzsammal kente be, és Ő megbocsátotta a vétkeit (Jn 12:1–11, Mt 26:6–13, Mk 14:3–9, Lk 7:36–50); meggyógyított egy beteg asszonyt, és beszélt vele (Lk 8:43–48, Mt 9:20–22, Mk 5:25–34); asszonyok, akiket Jézus meggyógyított a tisztátalan lelkektől és egyéb testi betegségekből (Lk 8:1–3); a Megváltó meggyógyított egy tizennyolc éve beteg, mozgáskorlátozott nőt (Lk 13:10–13); észrevette az adományozó özvegyasszonyt (Mk 12:41–44, Lk 21:1–4); megjelent Mária-Magdolnának (Jn 20:10–18).

Az evangéliumok szerint „Jézus gyógyító munkája nyomán a hozzá siető szenvedők közül senki sem ment el tőle úgy, hogy ne részesült volna segítségben. Gyógyító erő patakzott tőle az emberek felé, akik testileg, szellemileg és lelkileg egyaránt megerősödtek” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 17. o.). Láthatjuk Jézust, amint meggyógyítja Simon Péter magas lázban szenvedő anyósát (Mt 8:14–15; Mk 1:29–30; Lk 4:38–39). Amikor a bélpoklos embert gyógyította, ezt mondta neki: „Akarom, tisztulj meg!” (Mt 8:2–4; Mk 1:40–44; Lk 5:12–13). Meggyó-

gyított és megbocsátott egy gutaütöttnek, mondván: „Ember, megbocsátattak néked a te bűneid” (Lk 5:10), majd hozzátette: „Kelj fel, és fölvévén nyoszolyádat, eredj haza!” (Lk 5:24; lásd Mt 9:2–8; Mk 2:3–12).

Jézus nagy hitet talált a római századosban – akinek a szolgálója haldoklott –, s a hitét megjutalmazta: meggyógyította a szolgáját (Lk 7:1–10; Mt 8:5–13). A tizenkét éve vérfolyásban szenvedő asszonynak is nagy hite volt: amint megérintette Jézust, azonnal meggyógyult. Jézus megerősítette a hitét, mondván: „Bízzál, leányom! A te hited megtartott téged; eredj el békességgel!” (Lk 8:48; lásd Mt 9:20–22; Mk 5:25–34).

Jézus nemcsak azokat gyógyította meg, akik hozzájöttek, vagy akiket elhoztak hozzá. Akkor is kifejezte szeretetét, ha meglátott egy-egy segítségre szorulókat. Például, egy szombati napon, amikor a zsinagógában tanította az embereket, volt ott egy beteg, meggörnyedt asszony. Így szólt hozzá Jézus: „Asszony, feloldattál a te betegségedből!” (Lk 13:12). Micsoda megkönnyebbülés tizennyolc év után felszabadulni a gonosz lélek uralma alól! A Bibliából megtudjuk, hogy Jézus ráhelyezte a beteg asszonyra, aki azonnal kiegyenesedett, és elkezdte dicsőíteni Istent újonnan, ajándékba kapott szabadságáért.

Jézus gyógyító munkája sokkal nagyobb méreteket öltött, mint amiről a Biblia beszámol, de elég nekünk, ha itt azokat az eseteket említjük meg, amelyeket az ihletett írók megörökítettek számunkra. A nagy Orvos sok más betegségben szenvedőt gyógyított meg, ilyen például a kapernaumi királyi tisztségviselő fia. Jézus meghallgatta az apa kérését, mondván: „Menj el, a te fiad él!” (Jn 4:50).

Pál apostol írta: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9). Az apostol világosan kijelenti, hogy Jézus azonosult a szegényekkel. Gazdag volt, de lemondott mindenről, amije volt, és szegénnyé lett, hogy a szegény emberiség megörökölhesse mind az ideiglenes, mind az örökkévaló üdvösség gazdagságát.

Igazi közösség az apostoli egyházban

A korai keresztény gyülekezetet igazi közösség jellemezte, ez volt az apostolok és az újonnan megtértek védjegye. Elhatározták, hogy egységben élnek Krisztussal és egymással, és mindenük közös (ApCsel 2:42–44). Vágyuk az volt, hogy javaikat közössé tegyék, s így könnyebben segíthessék a szűkölködőket. E gyakorlatnak köszönhetően senki sem nélkülözött a körükben, így a javak megosztása volt az a mozzanat, amely lehetővé tette, hogy a hívők felkarolhassák a nehézségben lévőket (ApCsel 4:32–47).

Jákob joggal hangsúlyozta az Ige hallgatásának és alkalmazásának fontosságát: a szeretetnek szavakban és tettekben is kifejezésre kellett jutnia. Mi tehát az igazi vallás? „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jak 1:27). Úgy tűnik, hogy Jakab Jézusnak e szavaira utalt: „Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; mezítelen voltam és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám” (Mt 25:35–36). A szegény árvák és özvegyek szenvedése megérinti az Atya szívét, következésképpen az igazi vallást gyakorló hívó oltalmazni fogja az özvegyet (Ézs 1:17).

Jézus követőit Antiókhiaiban nevezték először keresztényeknek (ApCsel 11:26). A szöveg megjegyzi: „A tanítványok pedig elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakozó atyafiaknak: amit meg is cselekedének, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saulus keze által” (ApCsel 11:29–30). A segítségküldés (*eis diakonian*) ebben a kontextusban pénz és különböző anyagi természetű ajándékok átadását jelenti, amit felhasználhattak a szűkölködők és szenvedők megsegítésére.

Alkalmazás

A szegényeknek és nélkülözőknek különleges helyük van Jézus munkájában, mivel nekik hirdetik az evangélium (a jó hír, Isten országa – Mt 11:5; Lk 4:18). Más bibliai szakaszok is alátámasztják, hogy a szegények nemcsak lelki értelemben szegények, hanem anyagi vonatkozásban is (Mt 5:3; Lk 6:20). A szegény özvegyasszony története jól szemlélteti ezt.

Jézus felemelte a tekintetét, és látta, ahogy a gazdagok beviszik adományaikat a templom kincstárába. Ekkor figyelt fel a szegény özvegyasszonyra is, aki mindössze két fillért tett a perselybe. Ezt mondta Jézus: „Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete: mert mindezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz, ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, oda veté” (Lk 21:3–4; lásd Mk 12:41–44 és 2Kor 8:9, 12).

A történetben nincs szó arról, hogy ennek a szegény özvegyasszonynak lettek volna rokonai, akik segíthették. Figyelemreméltó tény, hogy Jézus azért utal az adakozó szegény özvegyasszonyra, mert ezúttal is a figyelme a szegények legszegényebbjeire összpontosít, lelki és anyagi értelemben egyaránt: „Ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, oda veté.”

9.

tanulmány

november 25 – december 1.

A hatalmon lévőkért végzett misszió

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Királyok 5:1-19; Dániel 4; Máté 19:16-22;

János 3:1-12; 7:43-52; 19:38-42

Alapige: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért” (Mt 16:26).

A Bibliát, Isten Igéjét sok évvel ezelőtt írták, de Isten igazságának kinyilatkoztatása az a világunk számára ma is. A Bibliában található sok igazság között olvashatunk az emberi természetről is, amely szerint – legyen szó a Kr. e. 7. századi Júdeáról vagy a 21. századi Brazíliáról – az emberek alapvetően egyformák: bűnösök, akiknek szükségük van Isten kegyelmére.

Ebbe beleértendők a gazdagok és a hatalmasok is, akik a bibliai időkben nem nagyon különböztek a maiaktól, különösen nem a pénz, a hírnév és a hatalom hajhászása tekintetében, amit gyakran (de nem mindig) a kiszolgáltatott emberek kárára tettek. Isten azonban éppúgy törődik az ő üdvösségükkel, mint a gyengékével és a rászorulókéval. A Szentírás megkapó példákat említ olyan bibliai szereplőkről, akik hatalmasok vagy gazdagok voltak (esetleg mindkettő), és bemutatja, miként használta fel Isten őket arra, hogy áldássá legyenek a nemzetek számára, mint pl. Ábrahámot, Izsákot, Jóbot, Salamont és Józsefet.

Ezen a héten az isteni küldetést vizsgáljuk meg a vagyonnal és hatalommal bírók között. Nézzük meg együtt, hogyan érte el őket az Úr, illetve miként hívja és készíti fel a hetednapi adventistákat, hogy ma is tanúi legyenek e csoport között!

December 2–9. – **Imahét**

Hetednapi adventistaként hisszük az ún. „korlátok nélküli engesztelés” tanát. Hiszzük – egyes keresztényekkel ellentétben –, hogy Krisztus minden emberért meghalt, nem csupán egy megkülönböztetett csoportért, akikről előre eldöntötte, hogy a megváltásának részesei legyenek. Mivel Isten *„azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretére”* (1Tim 2:4, ÚRK), Jézus felajánlotta Önmagát áldozatul *„a mi vétkeinkért, de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világgéért is”* (1Jn 2:2, ÚRK). Vagyis mindenkit *„kiválasztott... Őbenne a világ teremtése előtt”* (Ef 1:4), és tette ezt annak ellenére, hogy nem mindenki választja Őt. Ez az egyik oka, hogy a Bibliában sokféle ember megkereséséről találunk történeteket.

1 Olvassuk el Dániel 4. fejezetét! Mi történt a királlyal, az akkori világ egyik leghatalmasabb emberével? Mit árul el mindez a megváltásról?

Nebukadneccar király története azt mutatja, hogyan ér el Isten hatalmon lévő, de benne nem hívő embereket. Ítélet sújtotta, hasonlóan ahhoz, ahogy néhány izraelita királlyal is történt (lásd pl. 1Sámuel 28; 1Kir 14:21-31; 2Krón 32:25-26). A Nebukadneccarról szóló bibliai beszámoló – amelyben a király értelmet nyer, és elismeri a Teremtő Istent – megmutatja, hogy Isten törődik a gazdag és hatalmas emberekkel, ahogy a gyengékkel és elesettekkel is. A 34. versben a király kijelenti: *„Most azért én, Nebukadneccar, dicsérem, magasztalom és dicsőítem az ég Királyát, mert minden cselekedete igaz, útjai igazságosak, és meg tudja alázni azokat, akik kevélységben járnak”* (Dán 4:34, ÚRK). Bárcsak megértene ezt az igazságot az összes gazdag, hatalmas és gőgös ember!

Mit tanulhatunk ebből az esetből? Először is, Isten a Dánielhez hasonló elkötelezett hívőket összekötő kapocsként használja, hogy elérje a hatalmon lévő hitetleneket. Másodsor, Isten közvetlenül beavatkozhat a tanúságtétel folyamatába, hogy célt érjen velük. Nebukadneccart megalázta a büszkesége és gőgje miatt. Ez ugyan kifejezetten drámai történet, de sok más módon is térdre kényszeríthetők a gazdagok, a hatalmasok és a gőgösök.

Talán nem is vagyunk a világ szemében hatalmasok és gazdagok, miért kell mégis vigyáznunk, nehogy arrogánsak legyünk, mint a király ebben a történetben? Miért könnyebb így viselkedni, mint gondolnánk?

Krisztus mindenkiért meghalt, függetlenül az illető háttérétől, anyagi, etnikai vagy társadalmi helyzetétől. Isten megkeresi a világ nem keresztény hatalmasait, és elvárja tőlük, hogy éljenek a rendelkezésükre álló világhíresség szerint (lásd Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 273–274. o.).

2 Olvassuk el **2Kir 5:1-19** verseit! **Hogyan lehet az Úrhoz vezetni az embereket? Mit tanulhatunk erről ebből a történetből?**

2Kir 5:17-19 verseiben Naámán két szokatlan kérést fogalmazott meg, miután Isten kigyógyította a leprából. Először is azt kérte, hadd vigyen két öszvérrel földet Izraelből Szíriába, hogy ott imádhassa az élő Istent. *„Mert a te szolgád többé nem áldozik sem égőáldozattal, sem véresáldozattal idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak”* (2Kir 5:17, ÚRK)! Másodszor pedig Naámán engedélyt kért arra, hogy leborulhasson a királya mellett, annak ellenére, hogy nem imádja többé annak isteneit. A hadvezér már az egyetlen igaz Isten követője lett, de még mindig pogány logikával. Izraelből földet vitt magával, ami azt jelezte, hogy nem értette meg teljesen a Teremtő Istent. Arra gondolhatott, hogy az istentisztelethez szüksége van a földre, hiszen az ő világképe szerint Isten földrajzi területhez kötött, mint a korábbi istenei. Vagy lehet, hogy oltárt akart építeni az Izraelből származó földből? Mindkét esetben igaz, hogy az Istenbe vetett hite keveredett a régi hiedelmeivel.

Naámán története értelmezési keretet nyújt ahhoz, hogy megérthessük azokat, akik ma térnek Krisztushoz nem keresztény háttérből. A történet egyik tanulsága, hogy a világnézeti változásokhoz idő kell. A második kérés még nyugtalanítóbb. Miért kért Naámán engedélyt arra, hogy leborulhasson a királyával, és miért mondta, hogy Isten bocsásson meg neki ezért? A próféta válasza ad támpontot a megértéshez: *„Menj el békeességgel”* (2Kir 5:19)! Szíriában nagyhatalmú személyként Naámánnak olyan feladatokat kellett ellátnia, amelyek kihívást jelentettek új hite számára. Fontos, hogy az új hívők, különösen akik más hitvilágból érkeznek, támogatást és útmutatást kapjanak, amikor korábbi életük kulturális és társadalmi követelményeivel találkoznak. Naámán leprásként hagyta el istentelen országát, de gyógyult emberként, a Teremtő Isten tanítványaként tért haza! Időre volt szüksége, hogy növekedjen.

Mit tanít ez a történet a türelemről? Miért ne akarjunk túl gyorsan haladni az emberekkel, különösen azokkal, akik nem keresztény háttérből és kultúrából érkeztek?

Kedd, november 28.

Misszió a magasan képzetek között: Nikodémus

Nikodémus tanult ember volt. A Biblia a zsidók egyik vezetőjének nevezi (Jn 3:1), Jézus is Izrael tanítójaként említi (Jn 3:10). Képzett volt a Szentírásban, és lelki éhség hatotta át az Úrért. Emberi szemszögből Isten követőjének tűnt. Minden parancsolatot megtartott, tisztelt vezető volt a zsidók között. Hatalmas és vagyonos volt, amit az emberek Isten áldásaként értelmeztek. Azonban amint kiderült, mindez csak felszínes látszat volt.

- 3** Olvassuk el **Jn 3:1-12** verseit! Nikodémusnak milyen lelki szükségleteire utal ez a szakasz? Hogyan tapintott Jézus azonnal a lényegre?

Amikor Nikodémus Jézushoz ment, megpróbálta fenntartani a látszatot. Isten azonban ismerte a szívét, mint ahogy belelát minden gazdag és hatalmas szívébe és szükségleteibe is. Nikodémus azért fordult Jézushoz, mert a tanításai meggyőzték. Büszkesége ugyan visszatartotta attól, hogy nyíltan megvallja Jézus messiási voltát és istenségét, de az az éjjel örökre megváltoztatta. Ám még azután sem vállalta fel nyíltan Jézust, hogy meggyőződött róla: az Isten küldte.

- 4** Olvassuk el **Jn 7:43-52** és **19:39** verseit! Mit tudunk meg ezekből az igékből Nikodémusról és Jézusról?

Azt látjuk itt, hogy Nikodémusra nyilván nagy hatást tett Jézus. Igyekezett megvédeni Őt, amikor még élt, és tiszteletet mutatott iránta a halála után. Kétség sem fér hozzá, hogy Jézus megérintette őt, akinek dicséretre méltó tudása és bölcsessége ellenére is nagy szüksége volt a Megváltóra – ahogy mindannyiunknak.

Miért muszáj óvatosnak lenni a „nálunk van az igazság” helytelen értelmezésével (még ha ez igaz is)? Elég-e az igazság ismerete önmagában ahhoz, hogy megmentsen bennünket? Hányan vesznek majd el, akik több mint eleget tudtak ahhoz, hogy megmeneküljenek, s talán a három angyal végső üzenetét is ismerték?

- 5** Olvassuk el **Mt 19:16-22** verseit! Mi a történet tanulsága, amelyben (Nikodémusal ellentétben) valaki nem fogadja el Jézust?

Jézusnak a gazdag ifjúval folytatott beszélgetése rámutat, milyen veszélyes csapdává válhat a vagyon. *„Sőt azt mondom: könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni”* (M 19:24, ÚRK). Mindez természetesen nem azt jelenti, hogy a gazdagok nem üdvözülhetnek, de azt igen, hogy ha nem elég óvatosak, a vagyonuk a megváltásuk útjába állhat.

Legvégül gazdagra és szegényre ugyanaz a sors vár: a sír. Ez azt is jelenti, hogy a gazdagoknak is ugyanúgy arra a mással nem pótolható megváltásra van szüksége, mint bárki másnak. Pénzből szinte mindent meg lehet venni, de a haláltól való mentességet nem. Az örök élet egyedül ajándékként lehet a miénk: Jézus ingyen kínálja azoknak, akik hit által igénylik. *„Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog”* (Jn 11:25, SZIT).

- 6** Olvassuk el **Lk 19:1-10** verseit! Mitől más ez a történet, mint a gazdag ifjúé?

Zákeus teljesen másként válaszolt Jézusnak, mint – sajnálatos módon – a gazdag ifjú. Figyeljük meg, Jézus nem mondja Zákeusnak, hogy adja el a vagyonát, adja a szegényeknek. Pontosan tudta, mennyire kötődik a gazdag ifjú a vagyonához, ezért mondta neki azt, amit mondott. Ezzel szemben, bár nem tudjuk részleteiben, mi hangzott el Zákeus házában, a vámszedőt nyilvánvalóan büntudatra ébresztette, aki tisztában volt vele, hogy bizonyos dolgokat meg kell változtatnia az életében, különösen a vagyona vonatkozásában.

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, a lelkében pedig kárt vall? Vajon milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért” (Mt 16:26, ÚRK)? Mi a lényege ennek az üzenetnek?

Jézus barátkozott a hatalommal bírókkal is. Sokan tisztelték és csodálták, mások azonban megvetették. A Bibliának azok a nagy hatalmú szereplői, akik Jézushoz fordultak segítségért, bizonyára érezték, hogy törődik velük, de közülük sokan nem közeledtek azonnal nyitottan hozzá. Vártak, amíg bizonyossá nem vált számukra, hogy tényleg Ő az Isten Fia. Ez volt a helyzet Nikodémussal és Arimáthiai Józseffel is.

7 Olvassuk el **Mt 27:57-60** verseit (lásd még **Mk 15:43-47; Lk 23:50-53; Jn 19:38-42**)! **Hogyan tudta felhasználni Isten a gazdag embert, akire nyilvánvalóan nagy hatást gyakorolt Jézus?**

Egészen eddig nem hallottunk Arimáthiai Józsefről, aztán hirtelen megjelenik, szinte a semmiből, és segít, hogy a prófécia beteljesedjen. Isten mindig bevonja a gazdagokat céljai elérésébe. Ezért fontos, hogy végezzük a küldetésünket közöttük is. A befolyásos emberekkel való barátkozás egyik legnehezebb része, hogy hol kezdjük. Általában jobb, ha nem akaszkodunk rájuk, hanem hagyjuk, hogy ők nyissanak felénk. Jézus ezt tette: tanúi lettek üzenetének, gyógyításának és Istentől kapott hatalmának. A színpalak mögött meggyőződtek arról, hogy Ő valóban Isten Fia.

A hatalmasok több okból is keresik a lehetőséget a jótékony szolgálatok támogatására. Részesei akarnak lenni valami jónak, ami megváltoztatja emberek életét. Ennek révén is tudhatják, hogy az ő életük is változhat. Ez egyfajta finom módot biztosít számukra, hogy szükségleteik fedése nélkül kapják meg a kellő segítséget.

A következő lépés, hogy indítsunk olyan támogatható szolgálatot, amelyben a gazdagok és a hatalommal bírók részt vehetnek Isten szolgálatában. Szánj időt rá, hogy befektess a társadalmadban élő gazdagok és hatalmasok életébe!

Kihívás: Adj hozzá valakit a napi imalistádhoz, aki befolyásos, hatalmon lévő ember, nem hisz Istenben, és akivel idővel kapcsolatba léphetsz!

Kihívásra fel! Írj levelet vagy e-mailt egy befolyásos, hatalmon lévő embernek – akivel esetleg még nem is találkoztál –, és mondd el neki, hogy imádkozol érte!

Péntek, december 1.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Szolgálat a gazdagokért” c. fejezet, 142–147. o.

Jézus ugyanúgy szereti a szegényeket, mint a gazdagokat és a hatalmon lévőket. A fejedelmekért és a koldusokért is meghalt. Ő tudja a leginkább elérni a szíveket. Figyelmeztet, hogy *„könnyebb a tevének átmenni a tűfokán, mint a gazdagnak bejutni Isten országába”* (Mk 10:25, ÚRK). Az e heti tanulmányunk arra hív, hogy gazdag és hatalmas embereknek is vigyük el Krisztus evangéliumát. Nekik is pont annyira szükségük van a megváltásra, mint bárki másnak, még ha ezt sajnálatos módon nem is érzik a vagyonuknak tulajdonított „biztonság” miatt.

„Sok szó hangzott már el a mellőzött szegények iránti kötelességünkéről. De nem kellene a gazdagoknak is némi figyelmet szentelnünk? Sokan reménytelennek tartják őket... Gazdag emberek ezrei szállnak sírba anélkül, hogy az intő üzenetet megismerték volna. De bármennyire közbönsnek tűnjenek is, a gazdagok között is sokan nagy terheket hordoznak a lelkükben” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 142. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Énekek Éneke 4 – Ézsaiás 2;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Tanítás és gyógyítás” c. fejezet, a „Tartalmasabb élet” c. alfejezetig

1. Milyen az ajka és milyen a beszéde a szerelmes lánynak?

2. Hány királynéja, ágyasa és leánya volt a királynak?

3. Milyen itallal itatná az anyja házánál a lány a szerelmesét?

4. Mit jövendöl Ézsaiás az Úr házának hegyéről?

5. Mi az egészségügyi reform nagy célja?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Az e heti alapszöveg Jézus beszédének része, amely a tanítványság áráról szól. Tanításában a Mester rendszeresen megemlítette, hogy számolni kell az Ő követésének az árával, amely olykor magas lehet. Máté 16:24–28 és Lukács 14:25–33 versei kulcsfontosságú igeszakaszok annak megértése szempontjából, hogy mit jelent követni Jézust (lásd Mk 8:34–37; Lk 9:23–35). Fontos megjegyeznünk, hogy Jézus a tanításai során nem beszél rossz dologként a pénzről, vagy arról, hogy a gazdagság elítélendő lenne. Mindössze figyelmeztet: ne engedjük, hogy a javaink a Krisztussal élt örökkévalóság keresésének útjában álljanak. Mit érnek a pénzzel megvásárolható élvezetek, a hatalom és a hírnév, ha miattuk elveszítjük az örökkévalóságot?

Habár a Biblia nem ítéli el a gazdagokat, felhívja a figyelmünket a lehetséges veszélyekre. Pál szerint a pénz szeretete az, ami rossz, nem maga a pénz (1Tim 6:10). A gazdag és hatalommal rendelkező embereket – ahogy a szegényeket és kiszolgáltatottakat is – Isten szívesen látja az országában. Péterben is tudatosult ez, amikor Kornélius házában volt: „Bizonytalán látom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves ő előtt, aki őt féli és igazságot cselekszik” (ApCsel 10:34–35). Isten ugyanúgy törekszik a gazdagok és erősek, mint a szegények és gyengék megmentésére.

Magyarázat

Krisztus tanítványságának ára

Máté 16:24 versében Jézus szélsőséges nyelvezetet használ, hogy kihangsúlyozza a tanítványság árának alkudhatatlan természetét: „Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem” (lásd Lk 14:26–27). Jézus nem akarta, hogy az emberek csak azért kövessék Őt, hogy hasznot húzzanak a csodatételeiből. Haszonlesők lennének, ha csak azért követnék Jézust, hogy önző vágyainkat teljesítsük. Ezzel szemben Jézus azt szeretné, ha a követői naponta lemondanának a saját érdekeikről, önző vágyaikról és minden olyan ambíciójukról, amely akadály lenne a kapcsolatukban. Figyelmeztetése a követése árának kiszámítására meghívás volt a hallgatói számára, hogy elsősorban értsék meg és fogadják el a követése feltételeit.

Továbbá, Jézus nagyobb odaadást vár el a követőitől, mint a saját életvédő ösztönük. A tanítványoknak a Jézus iránti elköteleződésüket többre

kell tartaniuk, mint magát az életüket. A keresztt az elkerülhetetlen és kínos halál jelképe. Az elkerülhetetlen és gyötrelmes halál szimbólumaként említett keresztt válllása Jézus követésekor, a lehető legmagasabb áron való elköteleződést testesíti meg, hogy valaki az Ő tanítványa legyen. Ahogy a szó szerinti keresztt viselése a rómaiakkal szembeni alávettség aktuusa volt, a keresztt jelképes viselése Jézus követése érdekében Jézus tanítványaihoz intézett felhívására utal, miszerint teljesen adják át magukat az Ő ügyének. A tanítványság nem azt jelenti, hogy Jézus mögöttünk van, hogy előnyökkel hitelgessen. Ellenkezőleg: a tanítványság alatt azt kell értenünk, hogy mindent, amink van, maradéktalanul Jézus rendelkezésére kell bocsátanunk. Jézus őszinte: nem akarja, hogy az emberek felvállalják a tanítványságot, a későbbiekben pedig meglepődjenek az elköteleződéssel járó magas ár miatt. Jézus nem akarja, hogy rajta kívül a tanítványait másvalami vagy másvalaki uralja.

Lukács 14. fejezetében két abszolútum van megemlítve a Jézus tanítványságának árával kapcsolatban, az elsőt a „valaki” határozatlan személyes névmás jelöli a 26. és a 27. versben (Károli, *a ford. megj.*). A helyett, hogy egy előkelő csoportra utalna, a „valaki” határozatlan személyes névmás egyértelművé teszi, hogy a tanítványság ára mindenkire vonatkozik, aki követni akarja Jézust, társadalmi státuszától függetlenül. A második abszolútum a 33. versben van elrejtve: „Azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” Mindenről lemondani nemcsak azt jelenti, hogy fizikailag elszakadunk mindentől, ami fontos volt nekünk, hanem azt is, hogy érzelmileg is teljesen lemondunk azokról a dolgokról, hogy többé ne gyakoroljanak uralmat felettünk. Jézus gyakorlatilag provokálta az Őt követni akarókat, hogy tegyék félre a saját érdekeiket, és kövessék az övéit. Ez az abszolútum kifejezi, hogy a tanítványnak nem szabad megengednie, hogy bármi az útjában álljon, amikor teljesen átadja magát Jézusnak. Jézus elvárja, hogy minden követője kész legyen bármely pillanatban lemondani minden kapcsolatáról, javáról, sőt, az életéről is. Minden személytől naponkénti elköteleződést vár el. Ez az isteni követelmény figyelmeztetés minden ember számára, aki Jézus tanítványa akar lenni: a Megváltót ne saját érdekeinek elérésére használja fel. Jézus tanítványának teljesen át kell adnia az akaratát és életének ellenőrzését Mesterének.

Isten törődik a gazdagokkal és az erősekkel

Isten ugyanúgy törődik a gazdagokkal és az erősekkel, mint a nélkülözőkkel és a gyengékkel. Krisztus mindenkiért meghalt, függetlenül attól,

hogy milyen társadalmi, gazdasági vagy nemzetiségi háttérrel rendelkezett. Az Ő véérében elegendő érdem van minden bűnös megmentéséhez, következésképpen minden személynek ingyen hozzáférése van az Istennel való megbékéléshez és megbocsátáshoz. Más szavakkal: Krisztus engesztelő áldozatának célja határtalan, mindenki számára egyetemesen hozzáférhető, szegényeknek és gazdagoknak egyaránt (Jn 3:16; 2Kor 5:15; 1Tim 2:3–6).

Sokkal több találat van az „Isten szereti a szegényeket”, mint az „Isten szereti a gazdagokat” internetes keresésnek, mégis hangsúlyoznunk kell: Isten minden emberrel törődik, hiszen minden ember az Ő képét és hasonlatosságát viseli magán, minden emberért életét áldozta a kereszten. Habár nem mindenki fog üdvözülni, minden valaha élt (vagy jelenleg élő) embernek hozzáférése volt (van) Istenhez, akár az általános kijelentés (a természet), akár a személyes reveláció (Isten gondviselő munkája), akár a különleges kinyilatkoztatás (Jézus Krisztus és a Szentírás) által. Cselekedetek 14:17 verse szerint Isten „nem hagyta magát tanúbizonyosság nélkül”. A mennyben egyaránt lesznek egykori milliárdosok és volt nagyon szegények, ahogy zseniális gondolkodásúak és írástudatlanok is.

A Szentírás gazdag és erős egyéneket is említ, akik szerették Istent és félték Őt. Az ószövetségi példák közé tartozik Ábrahám, Izsák, Jób és Dávid; az Újszövetség gazdagjai Máté (Mt 9:9), a vámszedő Zákheus (Lk 19:1–2), Pál apostol (ApCsel 9), a szerecsen udvari hivatalnok (ApCsel 8:26–40) és Kornélius, a római százados (ApCsel 10). Nem a vagyonuk miatt voltak különlegesek, hanem annak köszönhetően, hogy a vagyonuk ellenére rendkívüli volt a kapcsolatuk Istennel.

Az említett tehetős, hatalommal bíró bibliai személyek nem engedték meg, hogy a gazdagságuk vagy a befolyásuk akadályt képezzen az Istennel való kapcsolatukban. A Szentírásban azonban találkozhatunk olyan esetekkel is, amikor a gazdagság igenis akadály volt ebben a kapcsolatban, és emiatt képtelenek voltak átadni az életüket Jézusnak. Jól ismert példa a gazdag ifjú esete, aki elutasította Jézus meghívását, miután afelelől érdeklődött, hogy mit kell tennie az üdvösség elnyeréséért. A gazdag ifjú elutasító válasza ellenére Jézus továbbra is szerette őt (Mk 10:21). Csak mert azt kérte tőle Jézus, hogy adja el mindenét, és a befolyt összegeket adományozza a szegényeknek, mielőtt követné Őt, nem azt jelenti, hogy a gazdagok nem lehetnek az Ő tanítványai. Ebben az egyedi esetben a problémát az jelentette, hogy az ifjú vagyona akadályt képezett a szíve átadásában. A gazdag ifjú szívét annyira rabul ejtette a nagy vagyon, hogy ragaszkodásának alapvető tárgyává vált.

Üzenetünk időzítése számít

Bélpoklosságból való gyógyulását követően Naámánnak két kérése volt, ami nagyon furcsának hangzana napjainkban: (1) engedélyt kért, hogy annyi földet vihessen haza Izraelből Szíriába, amennyit két öszvére elbír, bizonyítva ezzel elköteleződését, hogy semmilyen más istent nem fog imádni az igaz, élő Istenen kívül, akit Izrael is imád (2Kir 5:17); (2) engedélyt kért, hogy a királyával együtt meghajoljon a Rimmon templomában, de nem imádata kifejezéseként, hanem mert a munkaköri leírása ezt megköveteli. Végsősoron ő volt a király jobbkeze, és mellette kellett, hogy legyen, bárhová ment (2Kir 5:18).

Ha ez a két kérés nem volt eléggé furcsa, Elizeus válasza sokakat felzaklatna a mai misszionárius körökben: „Eredj el békességben!” (2Kir 5:19). Elizeus ezzel a váratlan válaszával nem a bálványimádó életmód folytatására bátorította Naámánt. Az a legvalószínűbb elképzelés, hogy Elizeus bízott abban, hogy Isten folytatni fogja a munkát Naámán életében. Tanúbizonyosága által Naámán nagy lépést tett előre lelki utazásában. Maga Isten szervezte meg ezt az Elizeussal történt találkozást. A próféta üdvözölte a határozott előrelépést, és valószínűleg úgy ítélte meg, hogy nem bölcs dolog most előállni a hit egyéb vonatkozásaival, amelyek elfogadására még nem volt felkészülve Naámán.

János 16:12 verse is ehhez hasonló elvet közvetít: Jézus három és fél év után elmondja a tanítványainak, hogy még sok mindenre kell megtanítania őket, de még nem teszi, mivel még nincsenek felkészülve azoknak az ismereteknek a megértésére. Tudta, mennyit képesek befogadni. Csupán annyit adott át nekik, amennyit lényegesnek ítélte meg a fejlődésük azon szakaszában, a többit a Szentlélek életükben folytatott munkájára bízta. Ellen G. White tanácsát idézem: „Az igazság tanítója tárja fel hűségesen az evangéliumot, de sose találja anyagát olyan mennyiségben, amennyit az emberek fel sem foghatnak, mert számukra új és nehezen érthető” (*Evangelizálás*, 202. o.).

Alkalmazás

Az emberi lét fontos része a pénz körül forog: a pénzszerzés és költés, a megtakarítás és az adakozás, elsősorban tized és adományok formájában. A pénzt és főleg azt, ahogy viszonyulunk hozzá, nem lenne szabad felületesen kezelnünk. Nemcsak a gazdag emberek esetében áll fenn a veszélye annak, hogy az anyagi javak megbabonázzák őket. A szegény emberek is rabjaivá válhatnak annak a kevésnek, ami a birtokukban van,

vagy annak a vágyának, hogy többet szerezzenek, eladdig, hogy szem elől téveszthetik az örökkévalóságot.

Keresztény minőségünkben vigyáznunk kell arra, hogy a pénzhez és az általa megszerezhető javakhoz való viszonyunk ne ártson az Istennel való kapcsolatunknak. Íme két dolog, amit sose tévesszünk szem elől a pénzzel való viszonyunkban: (1) a földi befektetések törékenysége, bizonytalansága: a világ által nyújtott dolgok – élvezetek, biztonság, hatalom stb. – rövid életűek. (2) Azon a napon, amikor megjelenünk Isten előtt, és számot adunk az életünkről, nem a felhalmozott vagyonunk, hanem a lelkünk egészsége alapján ítéltetünk meg.

Mivel Isten nem személyválogató, azt szeretné, hogy a gazdag és hatalommal bíró emberek is a tanítványai legyenek. Istent az érdekli, hogy mi van az ember szívében, nem az, hogy mit tart a markában. A bibliai példák igazolják, hogy a gazdag emberek is lehetnek fogékonyak az evangéliumra. Az elkötelezett hívők felelőssége tehát imában kérni Istent, hogy közvetlenül beavatkozzon az üdvösség folyamatába, és a Szentlélek akaratára bízva magukat, a befolyásos hitetlenekhez is eljussanak az evangéliummal.

10.

tanulmány

december 2–8.

Misszió az el nem értékért, 1. rész

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Apostolok cselekedetei 17; Róma 1:18-25;
1Korinthus 2:2

Alapige: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik” (ApCsel 17:24).

Pál athéni tevékenysége kapcsán Lukács ezt írja: *„Mindennap vitakozott a zsinagógában az istenfélő zsidókkal, a piacon pedig azokkal, akiket ott talált”* (ApCsel 17:17, ÚRK). Az apostolnak az lett volna a legkényelmesebb, ha saját vérei, a zsidók között dolgozik, de nem elégedett meg azzal, hogy csak közöttük hirdesse az Igét. Arra kapott elhívást, hogy másokat is elérjen.

Megtehetette volna, hogy csak az „istenfélő” pogányokhoz megy, akiknek a világnézete már jelentősen megváltozott. Nekik volt bibliai alapjuk, amelyre Pál építhetett, persze még meg kellett ismerniük Istent, akit féltek, s aki nem más, mint Jézus, a Messiás.

Ám nem így tett. Miközben Athénban, a filozófiájáról híres városban tartózkodott, igyekezett elérni az ottani embereket is. Közülük sokan teljesen más háttérrel és világnézettel rendelkeztek, mint a héberek, nem ismerték szent történelmüket, ami az alapját képezte a hitnek, amire Pál el akarta vezetni őket.

Hogyan igyekezett elérni ezeket az embereket, és mit tanulhatunk az erőfeszítéseiből?

December 2–9. – **Imahét**
December 9. – **Imaheti adományok**

1 Olvassuk el ApCsel 17:1-16 verseit! Hogyan került az apostol Athénba? Miként reagált arra, amit ott talált?

Athén városa „*bálványokkal van tele*” (ApCsel 17:16). Pál ismerte saját népének történelmét és hajlamát a bálványimádásra (még a szüntelen figyelmeztetések ellenére is), és felkavarta a városban talált bálványok látványa. Vitathatatlanul az athéniak iránti együttérzés motiválta, akik bűneikben halnak meg, ha nem ismerik meg az igaz Istent.

A városaink ma is tele vannak bálványokkal, még ha ezek kevésbé nyilvánvalóak is, mint amiket Pál látott. Sajnos sok hívő képes úgy végigsétálni egy településen, hogy ott a bálványok a legkisebb reakciót sem váltják ki belőle. Pál azonban annyira ráhangolódott a Szentlélekre, hogy cselekednie kellett. Egyes hívőkkel ellentétben, akik nem értették, hogy az evangélium az egész világnak szól, ő tudta, hogy Isten az athéniak üdvösségét is akarja. Megértette: az egész világra kiterjedő misszió lényege az, hogy elvigyék az evangéliumot azokhoz, akikhez még nem jutott el, beleértve a bálványimádó pogányokat és az Athén utcáit megtöltő filozófusokat is. Ezért Pál gyakran elment a piacterekre és találkozott az emberekkel. Úgy is mondhatnánk, hogy ő alakította meg az első Globális Missziós Tanulmányi Központot: a piactereken tanulmányozta és próbálta ki azokat a módszereket, amelyekkel el lehet érni a pogányok szívét és elméjét. Tudta, hogy az athéniakat nem közelítheti meg ugyanúgy, mint a zsidókat vagy akár az istenfélő pogányokat. Az itt lakóknak nem Izrael Istene vagy népe között végzett cselekedetei jelentették a kiindulópontot. Bármennyire is központi szerepet játszottak ezek a fogalmak és hittételek a zsidók számára, sőt még az istenfélő pogányok számára is, az athéni piac téren találkozó embereknek semmit sem jelentettek. Ezért teljesen új megközelítésre volt szükség.

Ma gyakran olyan embereket próbálunk elérni, akik háttérben semmi közös nincs azzal, amit mi „zsidó-keresztény” örökségnek nevezünk. Ezért Pálhoz hasonlóan nekünk is alkalmazkodnunk kell ezekhez az adottságokhoz. Ami Buenos Airesben jól működik, Bangkokban (vagy Magyarországon – a ford.) abszolút haszontalan lehet.

Milyen bálványoknak hódolnak az emberek a környezetünkben? Hogyan nyithatod meg a szemüket, hogy meglássák azok értelmetlenségét?

Pál, mivel Istentől kapta a megbízását, mindenhol hirdette az evangéliumot. Így tett Athénban is.

2 Olvassuk el ApCsel 17:18-21 verseit! Hogyan reagáltak a piacon a pogányok Pál beszédére és kérdéseire?

Nyilvánvaló, hogy az idegen Istenség hirdetésével Pál nagy hatást tett ezekre az emberekre a piactéren (ApCsel 17:18). Elvitték az Areopágoszra, a városnak arra a részére, ahol jogi és vallási kérdésekben ítéleztek – bár nem úgy tűnt, mintha bármiféle peres ügye lett volna. Csak meghallgatni akarták őt és „új tanítását” (ApCsel 17:19). Nehéz lett volna figyelmen kívül hagyni valakit, aki olyan ékesszóló, szenvedélyes és intelligens, mint Pál, még akkor is, ha az eszmék, amelyeket hirdetett, igen furcsának tűntek a számukra.

ApCsel 17:21 szerint az „athéniaknak” más dolguk sem volt, mint a legújabb eszmék meghallgatása és megbeszélése. Lukács vajon lustasággal vádolta őket? Nem valószínű. Tapasztalt gondolkodók és vitatkozók voltak. Végtére is a görög társadalom olyan embereket termelt ki, mint Szókratész, Platon és Arisztotelész – filozófusokat, akiknek a hatása egészen napjainkig terjed. Athént évszázadokon át az intellektuális és filozófiai gondolkodás központjának tekintették. Bár e gondolkodók közül nem volt mindenki ateista (és itt ne a mai értelemben vett ateistákra gondoljunk), számos filozófiai elképzelésük gyökeresen eltért a kereszténység tanításaitól. Nehéz például helyet találni az epikureusok és a sztoikusok filozófiájában a feltámadt Messiásnak.

Athénban Pál arra számított, hogy a Szentlélek felhasználhatja tudását és szónoki képességeit, amelyeket Gamáliel iskolájában sajátított el. Azonban az athéni utcákon megszerzett „képzése” volt az, amit a Szentlélek leginkább használhatott. „Legbölcsebb hallgatói is csodálkoztak, amikor érveléseit hallgatták. Jártasnak mutatkozott művészi alkotásaikban, irodalmukban és vallásukban” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 158. o.).

Pál a pogányokkal és filozófusokkal szerzett athéni tapasztalatai után ezt írta a korinthusiaknak: „elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről” (1Kor 2:2, ÚRK). Mi ebben a tanulság számunkra? Mennyire kapjon központi szerepet az üzenetünkben Krisztus, függetlenül attól, hogy kinek prédikálunk?

Figyeljük meg, hogy Pál nem becsmérli az athéniak hamis vallását és hamis isteneit! Ehelyett minden jót elmondott, amit csak talált, ha mégoly keveset is, és abból kovácsolt tőkét.

3 Olvassuk el **ApCsel 17:22-23** verseit! Mit tett az apostol? Hogyan akarta az embereket elérni az evangéliummal?

„Athéni férfiak! Minden tekintetben nagyon vallásosnak tekintelek titeket” (ApCsel 17:22, ÚRK). Pál elismeréssel szólt a pogányokhoz. A vallásuk minden szempontból téves volt, ő mégis dicsérte az odaadásukat, mert még a nem helytálló szellemiség iránti elkötelezettség is jobb, mintha egyáltalán nem törődtek volna a lelki dolgokkal.

Majd így folytatta: „mert amikor bejártam és megszemléltem szentélyeiteket...” (ApCsel 17:23, ÚRK). Elmondta, miként tanulmányozta az athéniak vallását, amivel tiszteletet közvetített irántuk. Nem nyomult rájuk önjelölt szakértőként olyan válaszokkal, hogyan kellene megváltozniuk. Pedig ő valóban szakértő volt, ismerte a válaszokat, amelyekre ezeknek az embereknek szükségük volt. Mégsem így mutatkozott be, különben azonnal visszautasították volna. Fellépése miatt úgy tekintettek rá, mint aki törődik velük és a javukat akarja.

Kommentálva az egyik feliratot – „Ismeretlen Istennek” (ApCsel 17:23) – felhasználta azt, amit közös alapnak lehetett tekinteni. Az athéniaknak volt istenhitük (sok istenben hittek), ami nagyszerű kezdet volt (akkoriban nem mindenki hitt az istenekben), és megnyithatta az utat a mélyebb beszélgetéshez.

Nem gúnyolta az ismeretlen istennek címzett oltár képtelenségét, ehelyett értékelte és csodálta a népet, amely annyira nagy gondot fordított a spirituális dolgokra, hogy fáradságot és költséget nem kímélve imádott valamit, amit még csak nem is ismert, nehogy valaki kimaradjon az istenek közül.

Tévút volt ez? De még mennyire! Viszont témát kínált. Kezdetben az volt a fontos, hogy odaadóak voltak abban, amit értettek. Pál ezt ismerte fel, ez volt az a téma, amivel a Szentlélek dolgozhatott. Az apostol megtalálta azt a pontot, ami felkelthette az érdeklődésüket.

Milyen hidak és kapcsolódási pontok jutnak az eszedbe, amelyek lehetőséget nyithatnak a mélyebb beszélgetésre azokkal, akikkel kapcsolatba kerülsz?

Miután sikerült felkeltenie az athéniak figyelmét, hallgatósága tekintetét a mennyek Istene felé irányította.

4 Olvassuk el ApCsel 17:24-27 verseit! Milyen megközelítést használt ekkor, hogy elérje ez embereket?

Pál szavai megkapóak lehettek a nép számára, amely annyira törődött a lelki dolgokkal, hogy oltárt épített egy ismeretlen istennek. A Teremtő Isten nem templomban lakik, nincs szüksége semmire az emberektől. Ő az, aki biztosítja a szükségleteinket. A görög mitológiától áthatott kultúrában az isteneket kiszámíthatatlannak, önzőnek és kegyetlennek tartották, tehát csodálatosan hangozhatott egy olyan Isten gondolata, mint akiről Pál szót. Az emberek megtették az első kis lépéseket a szeretet Istene felé. Tény, hogy az Isten, akit ők nem ismertek, megismerhető, ráadásul éppen azt akarja, hogy megismerjék. Pál valószínűleg sokkal többet mondott az Areopágoszon annál, mint amit Lukács lejegyzett. Terjedelmi okok miatt valószínűleg csak összefoglalta a beszédét. Ez esetben az eddig olvasott fogalmak mindegyikét részletesebben kifejthette az apostol. Bontsuk hát részekre a beszédét mi is!

1. Először is dicsérte a lelki dolgokat érintő tudatosságukat és őszinteségüket.

2. Ezután megmutatta, hogy tanulmányozta a hitüket, és talált valamit, amit tisztel abból.

3. Majd elmondott nekik egy konkrét dolgot, amit a vallásuk tanulmányozása során fedezett fel, amit ők bevallottan nem értettek.

4. Ezt követően Istennek olyan tulajdonságáról beszélt, amiről tudta, hogy szükséges megismerniük: hogy Isten létezik, szereti őket és nincs messze tőlük.

5. A beszéde végén figyelmeztette őket, hogy mit jelent elutasítani az általuk eddig nem ismert Isten ismeretét.

Az apostol olyan mélységekig ment el velük a témában, amennyire csak tudott. Ha ilyen messzire el tudta vezetni őket, akkor igen jól tudott velük haladni.

Figyeljük meg, hogy Pál a teremtett világra és Istenre mint Teremtőre hivatkozik (lásd még Róm 1:18-25)! Miért jó ez a megközelítés a legtöbb ember esetében, legalábbis kezdetben? Mi mutat határozottan Istenre a teremtett világban?

5 Olvassuk el ApCsel 17:24-34 verseit! Mivel folytatja Pál a tanúságtételét?

A szakasz egyik érdekessége, hogy Pál a saját íróiktól idéz olyasmit, ami sokban hasonlít a bibliai igazsághoz, ezzel segített felkelteni a hallgatók figyelmét. Az ismerős szövegek révén közös platformot teremt a hallgatósággal azért, hogy tovább lendíthesse a beszélgetést. Amikor a hallgatók hitével egybecsengő dolgokat keresünk és rámutatunk a közös pontokra, az remek lehetőség arra, hogy elérjük őket.

Amint megfigyelhetjük, Pál a közös pontokat arra használja, hogy oda jusson el általuk, ahova eredetileg is akart: Jézus feltámadásához és a reményhez, amelyet ez kínál nekik. Lukács lejegyezi, hogyan reagáltak az athéniak Pál záró szavaira a feltámadásról. Néhányan gúnyolódtak a dolgon, mások újra hallani akarták, egyesek azonban hittek neki. A történet kulcseleme, hogy *valójában mindannyian meghallgatták*. Pál éppen ezt szeretne volna kezdetől fogva.

Tudjuk, nem mindenki fogadja el az evangéliumot, de mindent meg kell tenni, amit csak lehet, hogy tisztában legyenek azzal, mit utasítanak el. Pál elérte az athéniak között választott módszere és a tőlük, általuk tanultak remekbeszabott stratégiai használata által, hogy nyitott elmével fogadták a tanítását annak az Istennek a létezéséről, akit eddig nem ismertek, ám aki őket is teremtette. Ez az Isten szereti őket és azt akarja, hogy végre megismerjék, kegyelemes hozzájuk az elutasításuk ellenére is. Azonban az ítélet napja közeleg. Amennyiben mindez hihetetlennek is hangozna, Krisztus feltámadása bizonyítékot szolgáltat.

Amikor az emberek hallották és megértették az üzenetet, választaniuk kellett: vagy nyíltan elvetik, vagy tovább vizsgálódnak annak igazságtartalma felől. Néhányan e második utat választották és Jézus követői lettek (ApCsel 17:34).

Kihívás: Kérd imában Isten vezetését az életedben, hogy mutassa meg, miként tehetsz bizonyosságot egy ismerősödnél!

Kihívásra fel! Térképezd fel a szociális médiát mint lehetséges „Areopáoszt”, hogy bemutathasd az evangéliumot a nem hívőknek, olyan tisztán és diszkréten, ahogy Pál tette!

„Az apostol szavainak, magatartásának, helyzetének leírása, ahogy azt az ihletett toll felvázolja minden következő nemzedék számára, bizonyosságot tesz megingathatatlan bizalmáról, az egyedülletben és a nehézségben tanúsított bátorságáról, valamint győzelméről, melyet a kereszténységért a pogányság nagyon kemény szívében kivívott.

Pál szavai az ismeret kincseit tárják az egyház elé. Olyan helyzetben volt, amikor könnyen mondhatott volna olyat, ami büszke hallgatóit felingerli, önmagát pedig nehéz helyzetbe hozza. Ha beszédében megdöbbenően isteneiket és városuk nagy embereit közvetlenül támadja, Szókratész sorsa fenyegeti. Azonban isteni szeretetből fakadó tapintattal igyekezett gondolataikat a pogány istenségektől óvatosan eltéríteni, kinyilatkoztatván előttük az igaz Istent, akit nem ismertek” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 160. o.).

Az emberekkel kialakított közvetlen kapcsolattal, kultúrájuk és vallásuk tanulmányozásával, illetve a tisztelettel Pálnak sikerült emlékezeteset alkotnia Athénban, ami értékes tudás az egyház számára. *Tartózkodott attól, hogy ingerelje a hallgatóit*. Ez önmagában is jelentős, Isten által ihletett dolog volt. Ellen White szerint az ismeretnek ez olyan kincse, amelyre az egyháznak figyelni kell.

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 3–9;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán, „Tanítás és gyógyítás” c. fejezet, a „Tartalmasabb élet” alfejezettől a fejezet végéig*

1. Kik voltak az Úr népének nyomorgatói? _____
2. Mit mondott Ézsaiás azokról, akik jó reggel részegítő ital után futkosnak? _____
3. Hogyan fedeztetett el Ézsaiás bűne Uzziás király halálának évében?

4. Hogyan emelkedik fel és erősödik meg a Gyermekek királysága?

5. Mit tegyenek azok, akik idegen országokban akarnak egészségügyi missziómunkát végezni?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Mennybemenetele előtti búcsúbeszédében Jézus megbízta tanítványait, hogy legyenek tanúi az egész világon minden nép között. Máté 28:19 versében a „népek” szó nem nemzetállamokra, hanem etnikai csoportokra vonatkozik. Egy etnikai csoport olyan emberekből áll, akiknek közös a nyelvük, a történelmi múltjuk, hasonlóak a meggyőződéseik, és ugyanaz a kulturális azonosságuk. Nincs a földön olyan emberi közösség, amely számára nem kellene hirdetni Jézus evangéliumát, és amelyből nem kellene tanítványokat képezni. A világmisszió élvonalába tartozó ügynökségek – a Global Frontier Missions és a Joshua Project – szerint hozzávetőleg 17.446 etnikai csoport létezik a világon, és több mint 7400 ezek közül még nem hallott az evangéliumról. Más szavakkal, a világon élő etnikai csoportok 42%-ának nincsenek olyan őshonos közösségei, amelyek külső segítség nélkül képesek a többi etnikai csoport számára is hirdetni az evangéliumot. A „10/40-es” sávban él a legkevésbé megközelíthető etnikai csoportok 95%-a. Törzsi, hindu, muzulmán, buddhista, illetve vallástalan emberekről van szó, akik közül sokuknak korlátozott a hozzáférésük az evangéliumhoz, vagy egyáltalán nem juthat el hozzájuk Jézus üzenete. Az elvilágiasodás miatt a nyugati társadalomban is élnek olyan közösségek, amelyekhez még nem jutott el az evangélium.

Magyarázat

Pál, a formálható misszionárius

E heti tanulmányunk bemutatja, hogyan tegyünk bizonyosságot a nem keresztény embereknek és mindazoknak, akiknek semmi vagy alig van köztük a keresztény értékekhez és meggyőződésekhez. A társadalmat különböző etnikai gyökerű és vallási háttérű emberek alkotják, akiknek egyedi világnézetük miatt különböző lelki szükségleteik és vágyaik vannak. Ebben a vallási szempontból színes világban arra hívtunk, hogy megosszuk embertársainkkal a hitünket, és tanítványokat képezzünk közülük Krisztus számára. Első hallásra ijesztő ez a feladat. Ki kell lépünk a vallásos komfortzónánkból, zsargonunkból és egyedi jelrendszerünkől, át kell értékelnünk a magatartásunkat (előítéleteinket, sztereotíp megnyilvánulásainkat) a mienktől eltérőkkel szemben, majd új evangelizációs megközelítési módszereket kell elsajátítanunk. És ha mindez még nem lenne elég, tudomásul kell vennünk, hogy nagyon sok nem

keresztény ember nem nézi jó szemmel a kereszténységet. Szerencsére, a Bibliában találunk történeteket, amelyek megmutatják, hogyan kell elvinni a jó hírt ezeknek az embereknek.

Kereszténységre való áttérését követően Pál rendkívüli módon elkötelezte magát az evangélium minden nép számára történő hirdetésének ügye iránt, de a hallgatóit különböző módon közelítette meg, attól függően, hogy zsidó vagy nem zsidó közösségről volt szó. Egyféleképpen beszélt az antiókhiai zsinagógában a zsidóknak (ApCsel 13:13–43), és másféleképpen az athéni Areopágoszon összegyűlt pogányoknak (ApCsel 17:16–33). Ha összehasonlítjuk e két megnyilatkozását, látni fogjuk, hogy Pál rendkívül érzékeny volt a saját és a hallgatósága helyzetét illetően. Antiókhiaiban a Szentírásból idéz, hogy ezzel igazolja az ótestamentumi próféciák Jézusban való teljesedését. Athénban viszont nem bibliai passzusok idézésével kezdi a beszédét, hanem azzal, amit pogány hallgatósága a legjobban ismert: az ismeretlen Istennek szentelt oltárral és saját költőik szavaival. A hallgatói számára ismert dolgokon keresztül beszélt a menny és a föld mindeneket teremtő Uráról. Anélkül, hogy bátorítaná az athéniak hitét, megdicséri a vallásosságukat. Lehet, hogy azért vélekedett pozitívan a hallgatóságáról, hogy a bemutatása hátralevő részére lekösse a figyelmüket. Zavarta, hogy sok bálványt imádtak, de nemtettségének nyoma sem volt a magatartásában. Ha kifejezte volna a haragját, vagy vádolta volna őket, akik nem ismerték Isten különleges kinyilatkoztatását, megfosztotta volna őket a lehetőségtől, hogy megismerjék az evangéliumot. Fontos megjegyeznünk, hogy Pálnak az athéniak élethelyzete iránti érzékenysége nem akadályozta meg őt abban, hogy megterítésre hívja hallgatóit.

Ezt a gondolatot legjobban Mark Allan Powell kutatásainak eredménye szemlélteti, amely 2004-ben jelent meg, és a témája az emberek mindennapi életének hatása a Szentírás olvasására és értelmezésére (Mark Allan Powell: „The Forgotten Famine: Personal Responsibility in Luke’s Parable of the »Prodigal Son«”, *Literary Encounters with the Reign of God*, 2004). A kutatás első szakaszában Powell két szemináriumi diákcsoportot tartott megfigyelés alatt, az egyik egy amerikai csoport volt, a másik egy szentpétervári orosz. A kísérlet abban állt, hogy megkérte a diákokat, olvassák el a tékozló fiú példázatát Lukács 15:11–32 szakaszában, majd csukják be a Bibliájukat, és kívülről, minél pontosabban mondják el a történetet.

Powell két nagy különbségre lett figyelmes a példázat szóbeli elmondása során. Egyrészt, míg az amerikai diákok csupán 6%-a emlékezett

a 14. versben említett „éhínségre”, addig a szentpéterváriak 84%-a idézte fel ezt a részletet. Másrészt, mindenik amerikai alany nagy fontosságot tulajdonított a vagyon eltékozlásának, míg erre a részletre az oroszok mindössze 34%-a figyelte fel. Az amerikai egyetemisták számára az éhínség kiegészítő jellegű kérdés, amely semmit sem tesz hozzá a történethez. Mivel a nélkülözés idegen fogalom volt számukra, szinte mind a vagyon eltékozlását emelték ki a történetből, amit melleleg felelőtlen magatartásként jegyeztek meg. Velük ellentétben az orosz diákok számára – akik találkoztak már olyan személyekkel, akik túléltek Szentpétervár 900 napos ostromát 1941-ben, s amelynek nyomán az éhínség 670.000 ember életét követelte – az éhezés a történetben jelentős részletkérdésnek bizonyult. Ez a kísérlet kiválóan szemlélteti annak szükségét, hogy mind a stílusát, mind a tartalmát tekintve a hallgatóságunk elvárásaihoz igazítsuk az üzenetünket, ahogyan Pál is tette az athéniakkal.

Az újítás szükségessége a misszionárius gyakorlatban

Kortársaihoz képest Pál nem szokványos módon közelítette meg a misszió kérdését, főként athéni utazása során. Akár avantgárdnak is minősíthetnénk, ha figyelembe vesszük a rugalmasságát és az alakíthatóságát a munkában. Napjainkban kétségbeesett szükség van az ő missziós adottságaira. A modern Areopagosz különböző formákban sok urbánus központban megtalálható. Lehet ez a város főtere, valamelyik parkja, utcája, kereskedelmi központja, egyetemi amfiteátruma vagy kávézója. Az egyháznak megfelelő képességgel rendelkező, tehetséges és kreativitással megáldott tagokra van szüksége, akiket megbízhat a küldetéssel, hogy ilyen központokban végezzenek missziószolgálatot. Azoknak a gyülekezeti tagoknak, akik arra kaptak megbízatást, hogy nem hagyományos környezetben, vagy elkötelezett nem-keresztények között szolgáljanak, szabad teret kell adni az evangélium új módszerek által való hirdetésére még akkor is, ha első ránézésre ezek nem tűnnek „ortodoxnak”, hagyományosnak.

Isten megkérte Ábrahámot, hogy áldozza fel a fiát, Izsákot, azt a gyermeket, aki által – Isten ígérete szerint – Ábrahám sok népnek lesz az atyja. Nem egy szokványos kérés ez Isten részéről (1Móz 22). Elizeus válasza – „Eredj el békességgel (2Kir 5:19), miután Naámán két különös kéréssel fordult a prófétához –, felkavaró volt (lásd az előző tanulmányt). Az is bizarr kérés volt Isten részéről, amikor azt mondta Ézsaiásnak, hogy „ruha és saru nélkül” járjon három éven keresztül a város utcáin, miközben a Júda szövetségeseire vonatkozó üzenetet hirdeti (Ézs

20:2–4). Gondoljunk Mikeás nyugtalanságára, amikor Isten azt kérte tőle, hogy ruhátlanul és mezítelenül járjon, s közben üvöltjön, mint a sakkál, és sikongjon, mint a struccmadár (Mik 1:8). „Ha saját szövegkörnyezetében olvassuk, a Szentírás számos példát nyújt arra, hogy Isten jóváhagyja azokat a missziós módszereket, amelyek ellentétesek a kényelmünket biztosító gyakorlattal. A Biblia azt sugallja, hogy Isten nyitottabb és kreatívabb, mint mi. És ha ekképpen állnak a dolgok, ne siessünk elítélni azt, ami számunkra más vagy kényelmetlen” (Jon Paulien: *The Unpredictable God: Creative Mission and the Biblical Testimony. A Man of Passionate Reflection* [Bruce L. Bauer szerk.], 2011, 85. o.).

Ahelyett, hogy hagyományos módszerekkel „szántanánk fel” a miszióterületeket, legyünk rugalmasak, találékonyak és nyitottak az új és szokatlan megközelítések tekintetében. A küldetés Istentől származik, és az övé is marad, következésképpen e tekintetben is mindvégig tőle függünk. Kövessük Jósafát király példáját, és térjünk vissza Istenhez, mondván: „Nem tudjuk, mit cselekedjünk, de csak te reád néznek a mi szemeink” (2Krón 20:12). Ha őszinték vagyunk, Isten kinyilatkoztatja számunkra akaratát. Megtörténhet, hogy az Úr útja nem tűnik hagyományos útnak számunkra, ahogyan Jósafát sem szokványos módon küldte háborúba a hadseregét. Egy dolog azonban biztos: teljesítsük küldetésünket Isten erejével és módszerével! El fogjuk érni a célt: a társadalom minden rétegéhez eljuttatjuk Üdvözítőnk megmentő üzenetét.

Alkalmazás

Mindenkit befolyásol a saját kultúrája, közössége múltjának világnézete. Ezt a fontos ténytet figyelembe kell vennünk, amikor bemutatjuk az embereknek az evangéliumot. Pál munkássága kiváló példa arra, hogy hogyan kell megközelíteni a nem keresztény vallásúakat. Az alábbiakban bemutatunk néhány alapelvet, amelyhez igazodnunk kell, amikor az evangéliumot még nem ismerő közösségekhez közelítünk.

- 1 Az emberek kultúrája, mélyen gyökerező világlátása – ez az egyedüli viszonyítási keret számunkra. Nem szembesítheted az embereket olyan dolgokkal, amelyek e viszonyítási kereten kívül esnek, s emellett még azt is elváród, hogy pozitívan válaszoljanak az evangéliumra. Lényeges, hogy mindig figyelembe vegyük mindennapi életük valóságait, amikor közeledünk hozzájuk az evangélium üzenetével.
- 2 Visszafogottan és tisztelettel cselekedjünk, amikor a nem keresztény közösségekhez közeledünk az evangéliummal! Beszéljessünk velük, tanul-

mányozzuk a meggyőződéseiket, hogy megtaláljuk azokat a közös gondolatokat, amelyek mentén bemutathatjuk nekik az evangéliumot.

- 3 Összpontosítsunk ezeknek a közösségeknek a szükségleteire és törekvéseire, és mutassuk meg nekik, hogyan válaszol Krisztus mindezekre. Ne engedjük, hogy saját kulturális távlataink útját állják Isten terveinek, amelyek által – rajtunk keresztül – be akar mutatkozni ezeknek az etnikai csoportoknak. Fontos, hogy amikor feltárjuk előttük az evangéliumot, ne feltételezzük, hogy ők is rendelkeznek a mi Isten-ismeretünkkel, ők is azokat a dolgokat értékelik, mint mi, tisztában vannak a bűn fogalmával, és Isten megbocsátását igénylő bűnösöknek érzik magukat.
- 4 Végül arra is vigyázzunk, hogy ne hígítsuk fel az üzenetünket, hogy ily módon jobban elfogadtathassuk azt az illető csoporttal. Az evangélium próbára teszi az összes olyan életszemléletet, amely nem egyezik a Szentírás által hirdetett látásmóddal.

11.

tanulmány

december 9–15.

Misszió az el nem értékért, 2. rész

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Királyok 11:1-6; Máté 4:23-25; 8:10; 15:22-28;
Márk 7:24-30; Apostolok cselekedetei 10:34-35

Alapige: „Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited!
Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya
attól a pillanattól fogva” (Mt 15:28).

A szerető Isten az első perctől kezdve kereste elveszett gyermekeit (1Móz 3:9), ahogy ma is (lásd Jel 14:6-12). Közöttük vannak azok is, akik nagyvárosokban élnek. Az ENSZ 2018-ban tette közzé a felmérést, amely szerint a bolygó népességének 55%-a lakik városokban, és ez a szám folyamatosan növekszik. Becslések szerint 2050-ig (ha addig még világ a világ) eléri a 68%-ot. Vagyis nincs választásunk: a városokban élőkhez is el kell vinni az evangéliumot.

Mégis sokan a városok evangelizációjának felhívását hallva úgy tesznek, mint Jónás: elmenekülnek a feladattól. „*Mert amiket régen megírtak, a mi tanulságunkra írták meg, hogy állhatatossággal és az Írások vigasztalása által reménységünk legyen*” (Róm 15:4, ÚRK). Ebben az is benne foglaltatik, amit Jónásról írtak.

Jézus nemcsak az Izrael városaiban élőknek szolgált, hanem azoknak is, akik idegen területeken éltek, akik nem voltak zsidók, nem tartoztak a választott néphez.

A héten Krisztusnak Tírusz és Szidón vidékén végzett missziója történetét tanulmányozzuk, hogy lássuk, miként alkalmazhatjuk ennek tanulságait a saját életünkben.

Azt olvassuk, hogy Jézus elvitte a tanítványait Genezáret vidékéről (Mt 14:34), és „*Tírusz és Szidón vidékeire vonult vissza*” (Mt 15:21, ÚRK). Miért indultak el Galileából pogány területekre? Azért, hogy megtanulhassanak valamit, amit ott nem lehetett volna. Meg akarta tanítani nekik azokat a leckéket, amelyek majd segítik őket felkészülni az elhívásra, amikor minden embercsoporthoz el kell menniük, a városokban élők-höz is.

1 Olvassuk el **Bír 3:1-6**; **1Kirá 5:1-12** és **11:1-6** verseit! Miként segítenek ezek az igék jobban megismerni e városok hátterét?

Bír 3:1-6 verseiben azt olvashatjuk, hogy az itt lakó emberek által Isten próbára tette Izrael hitét. Sajnos Isten népe nem állta ki a próbát: „*Lányaikat feleségül vették, a saját leányaikat pedig odaadták az ő fiaiknak, és azok isteneit szolgálták*” (Bír 3:6, ÚRK). Így ezek a népek Izrael számára kezdettől fogva a megütközés követ jelentették.

1Kirá 5:1-11 szakaszában olvashatunk a szidóniak és a héberék közötti szoros kapcsolatról. Habár a gazdasági kötelek gyümölcsözők voltak, a bálványimádás és a pogány szokások rossz hatást gyakoroltak az izraelitákra.

1Kirá 11:1-6 verseiben olvashatjuk, milyen káros is lett aztán ez a hatás: Salamon király szidóni hercegnőt vett feleségül, aki eltérítette őt Istentől. „*Mert Salamon Astóretet, a szidóniak istenét és Milkómot, az amóniak utálatos bálványát követte*” (1Kirá 11:5, ÚRK). Jézus azonban a pogánysággal és bálványimádással terhelt történelem és a kiválasztott népre gyakorolt negatív hatások ellenére is éppen odavitte a tanítványait. Így vezette be őket a kultúrák közötti városi misszióba, szembesítve őket előítéleteikkel és bigott szokásaikkal, továbbá mintát adott követőinek az átfogó, mindenre kiterjedő városi misszióról, minden kultúra és nemzet felé.

Az adventista városi misszió sokféle kihívással szembesül – egészségügyi és környezetvédelmi kérdésekkel is. Aztán ott vannak a magas megélhetési költségek, a fajgyűlölet, a bigottság, a nacionalizmus és a vallásszabadságot érintő korlátozások. Minden akadály ellenére azonban muszáj dolgoznunk a városokért.

Mivel segíthetjük azokat, akik városi misszióban vesznek részt?

A belső és külső kihívások ellenére Jézus kegyelmesen kiterjeszti az elhívását ránk, hogy végezzük a missziót a városokban.

- 2** Olvassuk el **Mt 9:35-38** verseit! Mit tanít e szakasz az emberek tömegei között végzett misszióról?

Jézus együttérzéssel közelített a tömegek felé, azokhoz is, akik a városokban éltek. Lk 19:41 versében olvashatjuk, miként sírt Jeruzsálem felett. Nem értjük teljesen szeretetének mélységét a gyermekei iránt, ahogy az arctalan tömeg iránt sem, akik a nagyvárosokban élnek. Ezért hív bennünket Mt 9:38 versében imára, hogy az indítékunk és a szívünk az övéhez legyen hasonló.

- 3** Olvassuk el **Mt 4:23-25** verseit! Jézus missziójának kezdetén mely földrajzi területekről érkeztek hozzá az emberek?

Mt 4:25 verse szerint nagy sokaság követte Jézust Galileából, keleten a Tízvárosból, Jeruzsálemből, ill. délen Júdeából. Melyik terület hiányzik még Szamárián kívül? Tírusz és Szidón partmenti régiója, Fönícia a Földközi-tenger menti részekkel, valamint Galilea északnyugati része. Most végre látjuk, miért ment Jézus erre a területre. A Szidón és Tírusz vidékére irányzott út egyike volt Jézus határokat átlépő missziós útjának.

„A farizeusokkal történt találkozása után Jézus elhagyta Kapernaumot, átkelt Galileán, és a hegyes országrészbe vonult vissza, Fönícia határvidékére. Nyugat felé nézve láthatta az alatt elterülő síkságot, Tírusz és Szidón ősi városait, pogány templomaikkal, nagyszerű palotáikkal, piacokkal, hajókkal teli kikötőkkel” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 335. o.).

Hogyan segíthetünk az embereknek meglátni, mennyire hiábavalóak is a fantasztikus palotáik, piactereik, és miért van szükségük Jézusra?

A teológusok úgy tartják, hogy *Máté evangéliuma* kifejezetten zsidóknak szólt, Márk viszont elsődlegesen a nem zsidóknak címezte az írását. Sokat segít, ha az evangéliumok tanulmányozása közben ezt a különbséget észben tartjuk.

4 Olvassuk el **Mt 15:22-28** és **Mk 7:24-30** verseit! Milyen eltéréseket veszel észre a nő bemutatásában?

Figyeljük meg, hogyan mutatja be Máté ezt az anyát nemzetiségi, faji megjelöléssel: kánaáni. Márkot a Szentlélek más kifejezések használatára vezeti, ő görög és pogány nőként írja le, és ad még egyéb információt is: „szirofóníciái származású” vagy szíriai-fóníciái (ez az egyetlen hely, ahol ezt a kifejezést olvashatjuk a Bibliában).

Gondoljuk végig, hogy Máté leírása hogyan érintette az elsődleges olvasóközönségét, azok háttérével és világvégével! Számukra ez az asszony egy megvetett pogány volt. Ez a viszonyulás a zsidó nép kánaániakkal szembeni történelmi tapasztalataiból származott. Egy bálványimádó népet láttak bennük, akiknek gonosz életstílusa és praktikái hosszú idő óta a megütközés követ jelentették népüknek. Még Krisztus tanítványai sem igazán hitték, hogy ez az asszony hitre juthat és része van Isten országában.

Márk evangéliumának pogány származású olvasói egészen másképp reagálhattak ugyanerre. Nekik nem voltak a zsidókéhoz hasonló tapasztalataik a kánaániakkal. Sőt, azonosulni tudtak a pogány, görög, szirofóníciái asszonnyal. Jézus egy közülük valót gyógyított meg. A pogányok szemében ez a nő egy szeretett anya, aki a lánya sorsáért aggódott, azt akarta, hogy a Mester gyógyítsa meg, függetlenül attól, milyen etnikumú vagy nemzetiségű.

„Krisztus nem adott azonnal választ az asszony kérésére. Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartást, amit a zsidók ilyen esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 336. o.).

Olvassuk el 1Jn 2:2 versét! Ezek szerint mennyire vagyunk egyenlőek Isten szemében?

A városok még el nem ért negyedeiben sokan vágnak a reménységre. Krisztus idejében mi akadályozta Isten népét, hogy elvigyék a Messiás reménységét az idegen városokba, mint pl. Tíruszba és Szidónba? Nacionalizmus, büszkeség, előítélet vakította meg őket, nem ismerték fel, hogy milyen lehetőségeik vannak a hozzájuk legközelebb lévők között, akik vágytak az első adventről szóló próféciákban megírt reménységre. A mai városokban sokféle népcsoport él, akikhez Jézus általunk akarja eljuttatni a második advent áldott reménységét (lásd Tit 2:13). Jézus nem törődött a nemzeti és faji hovatartozással – nekünk sem kellene ezzel foglalkoznunk.

5 Olvassuk el ApCsel 10:9-16, 28, 34-35 verseit! Hogyan foglalnánk össze annak a lényegét, amit itt a Szentlélek tanít?

Miközben Péter az ételre várt, látomást kapott egy lepedőről, ami-ben mindenféle tisztátalan állat volt. Háromszor is hallotta a felszólítást, hogy keljen fel és egyen. Végül megértette az üzenetet: *„Péter pedig megnyitotta száját, és azt mondta: Most értettem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden népben kedves előtte, aki őt féli, és igazságot cselekszik”* (ApCsel 10:34-35, ÚRK).

Ezzel a háttérrel gondolkodjunk Tírusz és Szidón történetén! Nézzük meg újra Jézus és az asszony beszélgetését! Mit tanultak meg a tanítványok ezen az úton, ami egybecseng Péter látomásával? Miként alkalmazhatjuk mindezt ma a saját életünkre és Krisztus végidei elhívására a városokban végzendő misszióra? Milyen képzeink lehetnek, amelyek gátolják, hogy odafigyeljünk a városban élők szükségleteire? Milyen lehetőségeket teremt Isten számunkra a városokban, hogy erősítsük missziós látásunkat, tudatosan szembeállva a bennünk lévő bigottság, nacionalizmus és lelki gőg hajlamaival?

Jézus türelmesen tanította tanítványait, akik még mindig nem értették teljesen Isten nagyszerű tervét, hogy Ő az egész emberiséget meg akarja menteni, nem csupán egy nemzetet vagy vidéki etnikai csoportot. A Szentlélek segíthet legyőzni az előítéleteinket, elfogultságunkat, hogy beteljesítsük misszióinkat a városokban.

Olvassuk el Gal 2:11-13 verseit! E szakasz tanítása szerint mennyire nehéz megszabadulni az előítéletektől, amelyek gyermekkorunktól belénk ivódtak?

Lk 18:8 versében Jézus felteszi a kérdést egy példázat végén: „*Mind-azáltal amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön*” (ÚRK)? Krisztus mai tanítványaiként látnunk kell, mire gondol itt. A történetben jól kidomborodik, hogy Jézus olyan hitet vár, ami a sötétségben is ragyog.

- 6** Olvassuk el **Mt 8:10, 13, 9:2, 20:29-34; Mk 2:5, 10:46-52 és Lk 18:35-43** verseit! Jézus szerint kiknek van hite?

Ezek a versek olyan embereket mutatnak be, akiknek a hite még a sötétben is világított. Kapernaumban Jézus többeket is kiemelt ezért. Mt 8:10, 13 verseiben láthatjuk a megtért pogány századost, akinek hatalmas hite volt. Találkozhatunk négy hittel teljes baráttal, akik megbontották a tetőt, hogy mozgásképtelen barátjukat Jézus elé vigyék (Mt 9:2; Mk 2:5). Márk 10. fejezetében olvasunk a korábban vak emberről, Bartimeusról, akinek a hite ragyogott Jerikóban.

Ugyanakkor elvárnánk, hogy Isten népe között kimagasló hit legyen. Azonban Jézus éppen a saját városában, Názáretben alig talált hitet – sőt, egyenesen hitetlenségbe ütközött, ami nagyban akadályozta ottani szolgálatát. Tanítványai körében sokszor mondta Izraellel kapcsolatban: „ti kicsinyhitűek” (lásd Mt 6:30; 8:26; 14:31; 16:8). Mt 17:17 versében pedig így kiáltott fel: „*Óh, hitetlen és elfajult nemzetség!*”

Az egyik tanulság, amit ma leszűrhetünk, hogy a hit sokszor nem várt helyeken nyilvánul meg: nagyvárosokban idegenek, pogányok, más vallású emberek között. Alázatosan kell a városokban dolgoznunk, ahogy Jézus tette, keresve azokat, akik az igazság bemutatását Jézusba vetett megmentő hittel fogadják. Biztos lehetsz benne, hogy sokan vannak!

Kihívás: Nyisd meg szíved, kérd Istentől, hogy jobban átjárhasson a hit, ami által még inkább bemutathatod a szeretetét!

Kihívásra fel! Hogyan ismerted meg Jézust és a hármass angali üzenetet? Írj le három lelki áldást, amit saját életedben tapasztaltál Jézustól! Készülj fel, hogy el tudd mondani ezeket a szombatiskolai csoportban!

Péntek, december 15.

„Azok közt, akiket a zsidók pogányoknak neveztek, sokan helyesebben értelmelték a Messiásra vonatkozó szentírási jóvendöléseket, mint Izrael tanítói. Voltak, akik a bűntől szabadító Megváltót várták az eljövendőben. Filozófusok igyekeztek behatóan tanulmányozni a héber rendtartás titkait, de a zsidók vakbuzgósága akadályozta a világosság terjedését” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 25. o.).

„Az Úr Jézus, a hatalmas Megváltó meghalt értük. Fel tudja ébreszteni őket közönyükből, fel tudja kelteni együttérzésüket, képes meglágyítani a szívüket, feltárni lelkük előtt az igazság szépségét és erejét. A Mester Isten, nem véges ember, de arra hívja az embereket, hogy legyenek a közvetítói, akik által világosságot adhat a sötétségben élőknek. Istennek minden egyházban vannak ékkövei, és nem az a dolgunk, hogy a válásosnak vallott világot pökhendi módon elítéljük, hanem alázattal és szeretettel mutassuk be mindenkinek az igazságot úgy, ahogy az Jézusban van. Hadd lássák az emberek az istenfélelmet és az odaadást, hadd lássák a krisztusi jellemet, és az igazság vonzani fogja őket... Fel kell emelniük Jézust, a világ Megváltóját, az élet ígését kell hirdetniük” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1893. január 17.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 10–16; Ellen G. White: A nagy Orvos lábnymán, „Segíts a megkísértetteknek!” c. fejezet

1. Kire bocsát ösztövérséget a seregek Ura?

2. Kivel fog együtt lakozni a farkas, és kiknek a kölykei fognak együtt feküdni?

3. Honnan merítették örömmel vizet az izraeliták?

4. Mit tesz az Úr sündisznónak örökségévé és álló vizek tavává?

5. Mi az, ami mindig megalázza az embert?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Habár Máté evangéliuma különösképpen zsidó közösség számára íródott, a népek – a nem zsidók – jelenléte Jézus közelében állandó témája ennek a narrációnak, időnként a zsidók odaadásával szembeállítva. A keleti bölcsek például hosszú utat tettek meg, hogy tiszteletüket róják le Izrael igaz királya előtt, a legnagyobb írástudók és papok – Heródes írnokai – viszont semmit sem tettek e tekintetben. A római százados hitét Jézus többre tartotta az izraelitákénál (Mt 8:10). A kivégzőosztag nem zsidó katonái voltak az elsők, akik a keresztre feszítés után őszintén megállapították, hogy Jézus Isten Fia (Mt 27:54). Ezáltal Máté három dolgot hangsúlyoz: **(1)** Isten megváltási terve mindig is kiterjedt a föld minden nemzetére; **(2)** a népek nem közömbösek a Szentlélek munkájára; **(3)** a hatékony interkulturális misszió elengedhetetlen feltétele: félretenni az etnikai, kulturális és vallásos előítéleteket, hogy szerethessük és szolgálhassuk embertársainkat, ahogy Jézus is tette. Következésképpen Máté evangéliuma felhívás a globális misszióra és a Krisztusban való etnikai megbékélésre.

A Biblia többi írója is említést tesz arról, hogy Jézus kapcsolatba lépett pogányokkal: a nem zsidó területekre is kiterjesztette a küldetését (Gadara, Mk 5:1); meggyógyította a római százados szolgáját (Lk 7:1–10); figyelmet szentelt egy szamáriai városnak (Jn 4). Jézus személyközi kölcsönhatásai az idegenekkel bizonyítják, hogy Isten országa minden népet magába foglal, zsidókat és pogányokat egyaránt. Jézus gyakorlati módon bebizonyította, hogy Isten mindig is arra törekedett, hogy szeretetét és megbocsátását minden népre kiterjessze.

Magyarázat

Isten misszionárius érdeklődése a nem zsidó közösségek iránt az Ószövetségben

Isten minden társadalmi réteggel szövetséget akar kötni. Nemcsak az izraeliták megmentése volt a célja; Ábrahám révén azt akarta, hogy megváltó kegyelme minden emberhez eljusson (1Móz 12:1–3). Ábrahámot azért hívta el, hogy a föld minden népe számára áldás legyen, ami egyértelműen arra utal, hogy a népek megváltása nem Isten tervének egy későbbi kiegészítése. Más szavakkal, Isten vágya, hogy minden nép és nemzet a megváltási terv részese legyen, nem a „B-terv” volt. Századokkal Ábrahám elhívása után Ábrahám biológiai utódai (az izraeliták)

ugyanazt a megbízást kapták Istentől: „papok birodalma és szent nép” legyenek a világ összes népe számára (2Móz 19:6). Isten többször is emlékeztette Izrael népét, hogy nem azért esett rá a választása, mert a legjobb nép lenne (lásd 5Móz 7), hanem azért, mert szerette őt. Izrael arra hivatott, hogy eszköz legyen, amely által a többi nemzet megismerje és imádja Istent, továbbá hogy világosság legyen a többi nép számára. Jeremiás 2:3 versében Izrael Isten termésének zsengeje, amiből arra következtethetünk, hogy Izraelen kívül nagyobb volt az aratás. Már akkor az volt Isten terve, hogy a zsidókat és a nem zsidókat egyaránt elvezeti az üdvösségre, hogy Ábrahámot felkérte, legyen a zászlóvivője. Izrael kiválasztása nem jelentette a többi nép vagy nemzet kizárását az üdvösségből. Az Ótestamentumban több olyan történetet is olvashatunk, amelyek szereplői pogányok lévén személyes Istenükként fogadták el Izrael Istenét: Ráháb, Ruth, a hettita Urriás, Séba királynője.

Tény, hogy Isten Izraelt választotta képviselőjeként a világ népei között, viszont nem bízta csupán Izraelre megváltási tervének közvetítését. Több más módon kinyilatkoztatta magát a más népekhez tartozóknak. Ellen G. White a következő fontos megjegyzést teszi ebben a vonatkozásban: „A zsidó nemzetet kívül is voltak olyanok, akik isteni tanító megjelenéséről jövendöltek. Ezek az emberek kutatták az igazságot, és az ihletés Lelke töltötte be őket. Mint csillagok a sötétedő égen, egymás után tűntek fel ezek a tanítók. Prófétai szavaik reményt gyűjtöttek a pogány világ ezreinek szívében” (*Jézus élete*, 33. o.).

Melkisédek, a kánaánita pap-király az egyike azon bibliai szereplőknek, akiknek Isten emberi segítség nélkül nyilatkoztatta ki magát. Melkisédek a Magasságos papja volt (El Elyon). Melkisédek és Ábrám találkozásának leírása 1Mózes 14:14–24 szakaszában tele van tanulsággal számunkra. Ábrám három módon azonosítja az ő Istenét, Jahvét El Elyonnal. Mindenekelőtt egyesíti a két isteni nevet, a Jahvét és az El Elyont, mintha ugyanarra az Istenre utalna (1Móz 14:22). Utána Jahvéra alkalmazza a Melkisédek által El Elyonra vonatkoztatott leírást: „ég és föld Teremtője” (1Móz 14:22). Végül pedig a tény, hogy Ábrám elfogadta Melkisédek áldásait, és tizedet adott neki, a kánaánita papnak, bizonyítja, hogy Ábrám törvényesíti Melkisédek papságát (1Móz 14:19–20). „Isten választotta ki Melkisédeket, hogy a képviselője legyen a kor népei között, habár Melkisédek a kánaánita közösséghez tartozott” (Jacques B. Doukhan: *Genesis*, 2016, 214. o.).

Fontos megjegyezni, hogy Isten fáradhatatlan, különböző utakon megnyilatkozó missziós törekvései nem teszik irrelevánssá a hívők misz-

szíoban való részvételét. Máté 28:18–20 és 1Péter 2:9 versei hangsúlyozzák, hogy a Krisztus számára történő tanítványképzés egyházi és személyes létezésünk lényegi értelme. Előjog számunkra, hogy Isten munkatársai lehetünk abban a munkában, amit nagyon könnyen nélkülünk is elvégezhet. Továbbá az, hogy tudjuk, Isten megy előttünk és előkészíti a terepet az evangélium magvainak elhintéséhez, egy újabb ösztönző tényező ahhoz, hogy elfogadjuk a helyet a csapatában, amelyet jóságában felajánlott nekünk.

Isten misszionárius érdeklődése a nem zsidó közösségek iránt az Újszövetségben

Amint már említettük: jóllehet Jézus nyilvános földi szolgálata nagy részét zsidó területen végezte, jelentős számú személyes találkozása volt nem zsidó emberekkel, amelyről az evangéliumok is beszámolnak. Jézus még nyomatékosítja is: a zsidó közösségeken kívül is vannak juhain (Jn 10:16). Élete, munkássága és tanítványainak adott megbízása révén (tegyenek tanítványokká minden népeket! – Mt 28:18–20; ApCsel 1:8) az első keresztények fokozatosan megértették, hogy Isten szövetségének ígérete – miszerint Isten nemcsak Ábrahám leszármazottait fogadja örökösül, hanem minden nép és nemzet képviselőit – az egyház bizonyoságátétele által fog teljesedni. Kornélius és családja megtérésével (ApCsel 10) valami új vette kezdetét az éppen formálódó keresztény közösségben. Ez az esemény, illetve az ezt követő hosszadalmas vita arról, hogy mi a jelentősége Isten kezdeményezésének (ApCsel 15), meggyőzte az ősegyházat, hogy a népekhez tartozók Isten megváltó munkájának teljes jogú kedvezményezettjeiként való befogadása Isten tervét képezi. Következésképpen az első keresztények semmit sem tehettek, hogy érvénytelenítsék ezt az isteni határozatot. Ellenben most már az ő felelősségük is volt, hogy senkit se hagyjanak figyelmen kívül, amikor az evangéliumot hirdetik.

Isten befogadó egyházát, melyet minden nép közül hívott el, hogy egyetlen lelki közösséget alkosson (1Pt 2:9), a Szentlélek vezeti, látja el lelki ajándékokkal és bízza meg misszionárius küldetése feladatával: világosságnak kell lennie az egész föld számára, amely küldetést Izraelnek mint népnek nem sikerült teljesítenie. Következésképpen 1Péter 2:9 verse világossá teszi: az egész keresztény közösség Isten különleges öröksége a föld minden nemzetéből és népéből. Ez az igevers egybefoglalja a hívők választott népként és a szövetség szent népeként való azonosságának kijelentését annak a felelősségnek a kijelentésével, hogy hir-

detniük kell Isten csodálatos cselekedeteit mindenkinek, aki még nem adta át az életét Jézus Krisztusnak.

Pál, a népek apostola (Róm 11:13; 15:16; Gal 2:7), a Jeruzsálemi Zsinaton született határozatokon is felbátorodva, szolgálata legnagyobb részét a nem zsidó közösségeknek szentelte. A misszió iránti teljes elköteleződésének köszönhetően az evangélium átlépte az ország és a nemzet nyelvi határait. Isten célja Pál megbízásával az volt, hogy egyértelművé tegye: üdvözítő ajánlata minden ember számára érvényes!

Alkalmazás

Tudatában lévén Isten azon szándékának, hogy minden etnikai csoport részesüljön az üdvösségből, fel vagyunk kérve küldetése, megbízása elfogadására. Ahogy Izrael mint nép meg volt bízva a küldetéssel, hogy világosság legyen a népek számára, úgy mi, keresztényekként – a lelki Izraelként – szintén ki vagyunk képezve, hogy Isten követői legyünk azon emberek számára, akik még nem fogadták el Jézust Uruként és Üdvözítőjükként (Mt 28:18–20; 2Kor 5:20). Kétségtelen, hogy Jézus tanítványai felelősséggel tartoznak azok iránt, akik még nem ismerik az evangéliumot.

A jó hír az, hogy ezért nem kell feltétlenül a világ végéig elmennünk. Az élet minden területén találkozhatunk emberekkel, akik még nem választak az evangélium hívó szavára. Talán éppen a szomszédaink, munkatársaink, ügyfeleink, pácienseink vagy tanulóink ezek az emberek, vagy jövevényekként, bevándorlókként, külföldi diákokként, diplomatákként, üzletemberekként vezeti őket Isten az utunkba. Bármilyen legyen is a társadalmi, kulturális vagy vallási háttere az evangéliumot még nem ismerő embereknek, be kell látnunk, hogy nem szolgálhatunk hatékonyan egyetlen embercsoportnak sem mindaddig, míg meg nem szabadultunk a velük szemben alkalmazott előítéletektől, sztereotípiáktól, diszkriminatív nézetektől. Következésképpen, imában kérjük Istent, hogy szabadítson meg ezektől az előítéletektől.

12. tanulmány

december 16–22.

Eszter és Márdokeus

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Eszter 2:1-10, 20; 3:1-15; 4:1-14; 9:1-12;
Dániel 1:1-12; 6:1-9

Alapige: „A népeknek is világosságu adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!” (Ézs 49:6)

A Biblia egyik leginspirálóbb története egy kultúrákon átívelő misziós beszámoló, amelyet *Eszter könyvében* találunk. Az elmúlt évezredekben rengeteget írtak erről a könyvről, és ma is sok zsidó ünnepli a purim ünnepét Eszt 9:26-31 versei alapján.

Eszter és a nagybátyja, Márdokeus zsidóként éltek a Perzsa Birodalom fővárosában, Susában. Nem tudjuk, milyen okból, de azon zsidókkal ellentétben, akik visszatértek Júdába, ők, mint sokan mások, a fogságba vitelük földjén maradtak.

Ekkor történik, hogy az isteni gondviselés folytán Eszter királyné lesz. *„És a király Esztert minden asszonynál jobban szerette. Minden más leánynál jobban tetszésére és kedvére volt, ezért a királyi koronát az ő fejére helyezte, és királynévá tette Vasti helyett”* (Esz 2:17, ÚRK).

Ebben a minőségében, bár némileg vonakodva, képes volt komolyabb szerepre szert tenni a bibliai történelemben. A maga különös módján ez a történet azt mutatja be, hogy Isten népe, még ha idegen környezetben is, hogyan válhat az igazság tanújává.

Ha időd engedi, olvasd el (vagy legalább furd végig) *Eszter könyvét* az e heti tanulmány kedvéért!

Sosem könnyű, ha valakit kitelepítenek egy idegen országba. Talán nehezen értjük ma, mivel szembesültek a zsidók először a babiloniak, majd a perzsák uralma alatt.

Senki sem él például közülünk adventista országban, ahol a hitünk alapelvei valamilyen szinten az ország törvényei volnának. A deportálás előtt a zsidók a saját földjükön éltek, ahol a hitük alapelveit az ország törvényeibe is belefoglalták.

Egyrészt gondoljuk végig, hogy ez milyen könnyűvé tette az Isten iránti hűséget! Mennyivel egyszerűbb lenne a szombatot úgy megtartani, ha annak megünneplését a nemzeti törvények is rögzítenék.

Másrészt viszont a szent történelem bizonyítja, hogy bármilyenek is az ország törvényei, bármennyire kedveznek is a hitnek, a hűségnek a szívből, belülről kell fakadnia, különben csak bűn, hitehagyás és romlás következik.

„De így szól az Úr: Mivel e nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanult emberi parancsolat lett” (Ézs 29:13, ÚRK).

Ezzel szemben amikor valaki elhatározza, hogy hűséges lesz, még a legrosszabb körülmények sem tántoríthatják el az engedelmes élettől.

- 1** Olvassuk el Dán 1:1-12, 3:1-12 és 6:1-9 verseit! Bár mindegyik helyzet egyedi a maga módján, milyen problémákat mutatnak be az említett történetek? Milyen kihívásokkal szembesülhet Isten népe egy idegen kultúrában?

Függetlenül attól, kik vagyunk, hol élünk, olyan környezet vesz bennünket körül, amely bizonyos szinten (a törvényei, a kultúrája vagy mindkettő által) nagy kihívások elé állíthatja a hitünket és a bizonyágtételünket. *Dániel próféta könyvének* ezek a történetei (amelyek egyaránt jól végződtek) megmutatják, hogy a megpróbáló körülmények között is hűségesek maradhatunk Istenhez. Még ha egyik eset sem zárult volna kedvezően, kétség sem fér hozzá, hogy a szereplők helyesen cselekedtek.

Tudsz mondani néhány olyan kihívást, amely a hitedet éri a környezeteden? Hogy fogadod ezeket?

Babilon elesett, utána a Méd-Perzsa Birodalom emelkedett fel. Sok zsidó visszatért ősei földjére, de nem mindenki. Egyesek ott maradtak, ahol már egy-két generáció óta éltek.

Ezek tudatában egy kicsit jobban megérhetjük Eszter könyvének kontextusát: *„Abban az időben, amikor Ahasvérós király Súsán várában, királyi trónján ült”* (Eszter 1:2, ÚRK). Ezen a ponton kezdi a Biblia kibontani, mi történt az adott király idejében a Perzsa Birodalomban.

Az 1. fejezetben Vásti királyné kiesik a király kegyeiből, ami egy másik királyné kereséséhez vezet. Ebben az összefüggésben tűnik fel először Eszter és nagybátyja, Márdokeus.

2 Olvassuk el Eszt 2:1-9 verseit! Mit tudunk meg Márdokeus és Eszter helyzetéről?

Márdokeus királyi hivatalnokként a palota kapujában ült. Susán városában élt örökbefogadott lányával, az unokahúgával, Eszterrel. A pozíciójukból és a lakhelyükből adódóan a perzsiai kultúra a mindennapi életkörnyezetük volt. Ez biztosan hozzájárult ahhoz, hogy Eszter is bekerült a kiválasztottak közé: *„Esztert is fölvették a király palotájába és Hégajnak, az asszonyok őrének a kezére bízta”* (Eszter 2:8, ÚRK).

3 Olvassuk el Eszt 2:10, 20 verseit! Mi történt itt, és miért kellett Márdokeusnak ilyen utasítást adnia Eszternek?

Habár a szöveg nem mondja ki pontosan, nem nehéz kitalálni, miért. Idegenként egy idegen kultúrában és vallásban, ami mint majd látjuk, akár ellenségessé is válhat, bölcs dolog volt hallgatni családi és nemzeti hovatartozásukról.

Milyen körülmények jutnak eszedbe, amikor okosabb, ha az ember nem beszél nyíltan a hitéről? Vagy soha nem szabadna ezt tennünk? Ha nem, miért nem?

Márdukeusnak és Eszternek, ha az idegen földön hűségesek akartak maradni Istenhez, előbb-utóbb bele kellett futniuk valamilyen problémába. Ez az idő ekkor érkezett el Márdokeus számára.

4 Olvassuk el Eszt 3:1-15 verseit! Mi történt itt? Miért?

Eszter könyvének 3. fejezetéből megtudjuk, hogy Xerxes király (Ahasvérus) kitünteti Hámánt, magas pozícióba helyezi, nagy hatalommal ruházza fel. A parancs szerint mindenkinek térdre kell borulnia előtte. Csakhogy ezt olvassuk: *„De Mordokaj nem hajtott térdet, és nem borult le”* (Eszt 3:2, ÚRK). A Biblia nem mondja meg, miért nem hajtott térdet Márdokeus Hámán előtt, de mi tudjuk. Azért, mert hűségesek zsidó volt. Nem volt hajlandó hódolattal adózni Agág leszármazottjának, egy amálekitanak, aki népe ellensége volt az egyiptomi kivonulás óta (5Móz 25:19). Hogyan lehetne képes egy népéhez hű zsidó leborulni egy amálekita előtt? Vagy pedig hogyan imádatna mást, mint az Urat?

„Akkor a király szolgálói, akik a király kapujában voltak, ezt kérdezték Mordokajtól: Miért szeged meg a király parancsát” (Eszt 3:3, ÚRK)? Bár nem ismerjük a részleteket, a következő versből kiderül, hogy *„mert arra hivatkozott előttük, hogy ő zsidó”* (Eszt 3:4).

Biztosra vehető, hogy volt lehetősége kifejtteni: az eget és a földet teremtő Isten imádójaként nem borulhat le imádatnál bűnös emberek előtt. Kétségkívül volt lehetősége bizonyos szinten tanúskodni a hitéről, amelyhez annyira ragaszkodott, hogy veszélybe sodorta önmagát és saját másokat is.

„Dániel és a társai, ill. Márdokeus révén ragyogó fénysugár törte át Babilon királyi udvarának erkölcsi sötétségét” (Ellen G. White cikke, *Advent Review and Sabbath Herald*. 1884. május 13.).

Amikor Hámán el akarta pusztítani a zsidó népet, ekképpen írta le őket: *„Van egy nép, amely elszórtan és elkülönülve él a népek között, országot minden tartományában, és törvényei különböznek minden más nemzetétől. Nem teljesítik a király törvényeit sem. Bizony, nem illik ezt annyiban hagynia a királynak”* (Eszt 3:8, ÚRK)! Egy nép, amelynek a szokásai mások, és nem engedelmessé válik a király törvényeinek? Ez a tökéletes recept az üldözéshez.

Milyen úton-módon kerülhetünk ma is olyan próbába, mint annak idején Márdokeus? Hogyan reagáljunk ilyen esetekben?

5 Olvassuk el Eszt 4:1-14 verseit! Miért gondolták azt, hogy éppen ez a megfelelő pillanat Eszter zsidó származásának felfedésére?

Amikor Márdokeus Eszter segítségét kérte, ő már jónéhány éve Ahasvérus király felesége volt, de egy perzsa törvény szerint senki nem mehetett a király trónjához az uralkodó kifejezett hívása nélkül. Aki nem tartotta tiszteletben ezt a szabályt, az életével játszott. Eszter tisztában volt a kockázattal, mégis belépett a trónterembe hívás nélkül. Márdokeus a hitével igyekezett felébreszteni Eszter hitét. Eszter könyve itt csúcsosodik ki, Márdokeus Eszterhez intézett szavaiban: *„Mordokaj azonban ezt üzenté vissza Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király palotájában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. Mert ha te most hallgatsz, más módon lesz enyhülésük és szabadulásuk a zsidóknak, te viszont elveszel, és atyád háza is elveszik. És ki tudja, talán éppen e mostani idő miatt jutottál királyságra”* (Esz 4:13-14, ÚRK)!

Eszter hitét érte próba, amikor Márdokeus a népe iránti szeretetére apellált. Senki nem tudta, hogy a királyné zsidó, kivéve a nagybátyját, és amikor meghozta a döntést, hogy beszáll a folyamatba, nem hezitált többé akár az életét is kockára tenni. Istenbe vetett erős hittel tisztában volt vele, hogy Isten segítsége nélkül nem lesz sikere. Nagybátyjának adott válaszából kitűnik a hite: *„Menj el, és gyűjts össze minden zsidót, aki Súsánban található. Bőjtöljétek értem, ne egyetek és ne igyatok három napig sem éjjel, sem nappal. Én és szolgálóleányaim is így böjtölünk, és így megyek be a királyhoz, a törvény ellenére is. És ha elveszek, hát elveszek”* (Esz 4:16, ÚRK). Márdokeus minden zsidót értesített Súsán városában, és míg ők böjtöltek és imádkoztak, Eszter az életveszélyes pillanatra készült. *„Történt, hogy harmadnapon Eszter felöltözött királynői ruhájába, és megállt a király palotájának belső udvarában, a király palotájával szemben. A király pedig trónján ült a királyi palotában, a ház ajtajával szemben. Amint meglátta a király, hogy Eszter királyné az udvarban áll, kegyelmet talált előtte, ezért a király kinyújtotta Eszter felé az aranypálcát, amely a kezében volt. Akkor odament Eszter, és megérintette az aranypálca végét”* (Esz 5:1-2, ÚRK).

A zsidók számára a fent leírt helyzetben minden bizonnyal ima kísérte a böjtöt. Vagyis, bár a saját érdekükben cselekedtek, az ima központi szerepet játszott a válaszukban. Milyen nyilvánvaló tanulságot vonhatunk le ebből?

A kommentátorok évezredek óta megjegyzik, hogy Isten neve egyszer sem jelenik meg *Eszter könyvében*. Egyetlen más bibliai könyvben sem fordul elő ilyen. A zsidók ennek ellenére képesek voltak beazonosítani Isten hatalmas megmentő cselekedetét, és kiválasztották ezt az írást is, hogy a bibliai kánon része legyen.

Képesek vagyunk mi is felfedezni Isten jelenlétét a mindennapi életünk felszíne alatt? Az Úr tettei a normalitás köpenyében, a természetes eseményeken keresztül is érkezhetnek, és ha nem figyelünk fokozottan rájuk, szem elől tévesztjük jelenlétét.

6 Olvasd el Eszt 9:1-12 verseit! Mit eredményezett a királyné erőfeszítése?

A purim csodája rendkívül szokatlan formában érkezett, rejtetten, természetes események láncolatába ágyazva. Nem vonták vissza a törvényt, amely a zsidók elpusztításáról rendelkezett, de egy újat írtak mellé, ami megengedte nekik, hogy megvédjék magukat.

Figyeljük meg azt is, hogy még mi történt, és miként tudott ezeken az eseményeken keresztül dolgozni Isten! A perzsák észrevették, hogy Isten cselekedzik a zsidókért.

Mi következett mindebből? „...és sokan a föld népei közül zsidókká lettek” (Eszt 8:17, ÚRK). Kiváló példája ez annak, hogyan tudott Isten elveszett embereket elvezetni arra, hogy megismerjék Őt.

A zsidók vezetői felismerték Isten munkáját. Amikor magukat védve végül győzelmet vívtak ki, éves ünnepet hirdettek annak emlékezetére (ez a purim). Ezek a napok ma is hagyományosan Istennek való hálaadással, a szabadításról megemlékezve telnek.

Kihívás: Imádkozz azért, hogy Isten adjon bátorságot neked a héten elmondani valakinek az imalistádról azt, amit az Úr érted tett!

Kihívásra fel! Kezdj naplót vagy feljegyzést, írd le azokat a kisebb (vagy nagyobb) dolgokat, amiket Isten tesz érted! Nézd át, majd kérd Istent: juttassa eszedbe a megfelelő időben, hogy elmondhasd azokat valakinek!

„Minden háztartás, minden iskola, minden szülő, tanár és gyerek, akire Isten evangéliumának világossága ragyog, szembesül a kérdéssel, amit Eszternek is feltettek: »*Ki tudja, vajon nem éppen ilyen időre jutottál-e királyi méltósághoz*« (Eszter 4:14, SZIT)” (Ellen G. White: *Education*. 263. o.)?

„Az ősi időkben az Úr csodálatos módon cselekedett Istennek szentelt életű nőkön keresztül, akik összefogtak az Ő művében a képviselőiként kiválasztott férfikkal. Nagy és döntő győzelmek kivívására használt fel nőket. Vészterhes időkben nem egyszer előre állította őket, és rajtuk keresztül sok élet megmentésén munkálkodott. Eszter királyné révén az Úr hatalmas szabadulást hozott népe számára. Amikor úgy tűnt, hogy semmilyen erő nem tudja megmenteni őket, Eszter és a vele kapcsolatban álló nők böjtöléssel, imádsággal és gyors cselekvéssel kezelték a problémát, és szabadulást hoztak népüknek... A nők Isten ügyével kapcsolatos munkájának tanulmányozása az ószövetségi időkben olyan tanulságokra tanít minket, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy a mai munkában szembenézzünk a vészhelyzetekkel. Lehet, hogy mi nem kerülünk olyan kritikus és egyedi helyzetbe, mint Isten népe Eszter korában, de gyakran a megtért nők szerényebb pozíciókban is fontos szerepet tölthetnek be. Ezt sokan megtették régen, és még mindig készek megtenni” (Ellen G. White: *Daughters of God*. 45–46. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 17–23; Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, „Munkálkodás az izzákosokért” c. fejezet

1. Mennyi gyümölcs marad az olajfákon és gyümölcsfákon a fák megrázását követően? _____
2. Ki lesz olyan, mint az asszonyok, akik rettegnek és félnek az Úr kezének felemelésétől? _____
3. Ki kiáltott úgy, mint egy oroszlán? Mit mondott?

4. Mennyit él egy király? _____
5. **Mi történik, ha elmondjuk az emberekkel bűnös múltjuk történetét?**

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Eszter könyve több okból is egyedi. Az egyik ok az, hogy hiányzik belőle a kifejezett utalás Istenre. A szövegben senki sem említi Istent, a zsidó szereplők, a történet hősei, de a nem zsidó személyek sem. E furcsasága ellenére a könyv értékes bölcséleti forrás mindazok számára, akik követik Jézust, és másokkal is meg akarják osztani Istennel megélt tapasztalataikat egy olyan világban, amelyben kevesen nyitottak a hit kifejezett megnyilvánulásai iránt.

Gyakran, amikor a misszió kérdésével foglalkoznak, vagy beszélnek róla, a gyülekezet tagjai kizárólag vallásos cselekedetekre gondolnak: evangelizációra, vallásos irodalom terjesztésére, bibliatanulmányok szervezésére, egyéb evangelizációs módszerekre. Mindehhez bizonyos fokú szabadságra és kapcsolatokra van szükség, hogy a szolgálat során jelentős változás következzen be a társadalomban. De mi a helyzet azokkal az országokkal, ahol az állam tiltja a vallásos tevékenységeket? Mi történik ott, ahol az emberek teljesen közömbösek ezek iránt a tevékenységek iránt? Az egyház gyakran nem vesz tudomást ezekről a területekről, közösségekről. Csakhogy a világ lakosságának nagyrésze ide tartozik. Ezen a héten Eszter és Márdokeus szemszögéből látni fogjuk: Isten azt akarja, hogy kreatívak legyünk a bizonyágtévésünkben, még ott is, ahol ellenál-lásba ütközünk a nyílt missziómunka végzése során.

Magyarázat

Eszter és Márdokeus élettörténete – mely több szempontból is hasonlít Dániel és József élettörténetéhez – emlékezteti Isten követőit, hogy nem kell lelkészeknek vagy vallási vezetőknek lenniük ahhoz, hogy Isten ügyét szolgálják. Ezek a leírások azért szerepelnek a Szentírásban, hogy **bebizonyítsák: a közszolgálatok és állami intézmények által Isten népének képviselői szolgálhatják az evangélium ügyét, és hatást gyakorolhatnak a társadalomra, hogy az embereket Isten szeretetéhez vonzzák.**

Eszter és Márdokeus hűségesei maradtak a zsidó ősöktől örökölt lelki értékekhez és bölcsességhez, így több ezer ember életét mentették meg. Gyakran, amikor bibliai történeteket olvasunk, átsiklunk a részletek felett, és nem érzékeljük a bizonyos szituációkban rejlő feszültséget – Eszter és Márdokeus története is ilyen. Rendkívül stresszes és bizony-

talán volt az életük. Az ő esetükben az igehirdetés vagy a közvetlen missziós tevékenység nem szolgálta volna Isten általános küldetését, amelynek célja a szeretetteljes kapcsolatokba vonni az embereket. Nem kellett mást tenniük, mint állást foglalni az élet mellett a halállal szemben, s mindezt úgy, hogy a birodalom egyik alulértékelt kisebbségéhez tartoztak. Mindezek ellenére Isten befolyása, Eszter és Márdokeus hajlandósága Isten emberiség számára kidolgozott általános tervével kapcsolatosan, lehetővé tette, hogy a királyné és a nagybátyja – aki örökbefogadó apja is volt – áldás legyenek a népnek, részesei annak a történelmi eseménynek, amelyet a Biblia lapjai és a Purim ünnep örökít meg (Eszter 9:18–32).

Sokan, akik ezt a tanítói mellékletet olvassák, olyan országban élnek, ahol biztosított a vallásszabadság, és nem kell aggódniuk amiatt, hogy az életük veszélyben forogna, ha bizonyosságot tennének a hitükről. Sokan azonban nem örvendhetnek ennek az előjognak. Jézus számos követője él olyan körülmények között, hogy Istenbe vetett hitének nyílt megváltása miatt börtönbe kerülhet, vagy akár a saját és a családja élete is veszélyben forog. E veszély ellenére sokan aktívak az élet azon területein, ahol bizonyos befolyással rendelkeznek. Isten elhívja őket, hogy oly módon éljék meg a hitüket, amely sokak számára nem tűnne missziós tevékenységnek. Megtörténhet, hogy a legjobb mód, amely által ezek az emberek Istent szolgálhatják, hitük nyílt megvallásának kerülése. Ellenben halk, háttérből végzett szolgálatuk befolyásolja mindazt, ahogyan az emberekkel bánnak, segítve ezzel a fejlődésüket. Ez a küldetés nem kevésbé fontos, mint az evangélium explicit hirdetése azokon a területeken, ahol Isten szolgálói nagyobb szabadságnak örvendenek. Figyelemreméltó a bátorság, amely a bizonyágtéveshez és a hit megvallásához szükséges azokban a szituációkban, ahol mindezt nem lehet nyíltan, szabadon végezni. Majd csak az új földön fogjuk megtudni, mekkora volt a befolyásuk ezeknek az embereknek számos élet megmentésében szerte a világon.

Van még egy a misszió szempontjából fontos tanulság, amelyet Eszter és Márdokeus történetéből levonhatunk. Egyikőjük sem volt teológus vagy képzett lekipásztor. Egyszerű emberek voltak, akik fontos pozícióba kerültek a birodalomnak abban a korában (Eszter 2:7). Fogalmuk sem volt arról, hogy milyen fontos szerepet játszhatnak a zsidó nép történetében. A szövegből egyértelműen kiderül, hogy mind Eszter, mind Márdokeus becsületesen élt és cselekedett (Eszter 2:19–23; 4:15–16). Az élet kihívásai ellenére Isten odaszentelt munkásai maradtak, szorgalmukkal

és becsületességükkel hírnévre tettek szert (Esz 6). Amikor a körülöttük élők – különösképpen Hámán és szolgálái – összeesküdtek ellenük, szerzett hírnevük kulcsszerepet játszott a túlélésükben.

Ha Eszter és Márdokeus nem lett volna következetesen és felelősségteljesen élő ember, aki tisztességgel szolgálja a körülötte élőket, ez a történet nagyon másként alakult volna. Becsületességük folytán olyan pozícióba kerültek, amelyből különböző szívességeket kérhettek, és egy élet-halál kérdésben nyíltan kinyilváníthatták a véleményüket (Esz 5:8; 7:3–4). És nemcsak meghallgatták, hanem követték is a szavukat (Esz 8).

Ez a tanulság számunkra ma. Jézus követőinek többsége nem a Hetednapi Adventista Egyház alkalmazottja, és csak kevesen lelkipásztorok, teológiatanárok és káplánok. Eszter és Márdokeus története bizonyítja, hogy sokszor nem a hivatalos szolgálattelvőknek van a legnagyobb befolyásuk egy közösségben. Általában az egyház egyszerű tagjai, akik világi vállalkozásokban dolgoznak, vagy az állami közigazgatás alkalmazottai, rendelkeznek a legnagyobb misszionárius lehetőségekkel. Sose becsüljük le a szerepet, amelyet a kapcsolataink játszhatnak hosszútávon! Isten küldetésének története tele van olyan – sokszor kimondatlan – eseményekkel, amelyek az Eszter és a Márdokeus történetére emlékeztetnek. Habár lehet, hogy nincs akkora befolyásuk, mint Eszternek és Márdokeusnak, Jézus követőinek többsége továbbra is olyan helyzetben van, ahová a lelkészek és az egyház többi alkalmazottai nem juthatnak el.

A feladatok végzése során tanúsított tisztesség és alaposág vonzani fogja az embereket, ami újabb lehetőségeket teremt befolyásunk gyakorlására. Sokszor nincs is szükség Istenre vonatkozó kifejezett utalásokra ahhoz, hogy a felé az élet felé vonzzuk az embereket, amelyet Isten is szeretne minden ember számára. Tartsuk ezt szem előtt, és emlékeztessük erre a körülöttünk élőket is.

Ha egybegyűjtenénk a Biblia összes szakaszát, amely Isten hűséges követőiről szól, felfedeznénk, hogy e történetek zömének főszereplői megszokott körülmények között élő egyszerű emberek. A Biblia bizonyítja, hogy Isten küldetése minden embert érint, és mindenki részt vehet ebben a küldetésben. Nem feltétlenül szükséges otthagynia valakinek a karrierjét, hogy Istent szolgálja. Tulajdonképpen az esetek többségében elég, ha az ember a munkahelyét missziós területként fogja fel. Ez a perspektíva nem feltételezi minden esetben az explicit evangelizációt a munkatársak körében. A legtöbb esetben elég, ha tisztességesen helytállunk a munkánkban, becsületesek vagyunk, és engedjük, hogy az így létrejött kapcsolatok természetes módon fejlődjenek. Megvan tehát a le-

hetősége annak, hogy akik ekképpen közelednek embertársaikhoz, időnként olyan helyzetben találják magukat, amelyben bátorságra van szükség a nemcsak a saját személyüket érintő döntések meghozatalához. Ha Istennel szoros kapcsolatban élnek, ez felkészíti őket helytállni az ilyen helyzetekben.

Alkalmazás

A gyülekezetnek rendszeresen imádkoznia kell azokért a testvérekért, akik a nyílt hitgyakorlás szempontjából veszélyes helyen élnek. Imában kérjük számukra bátorságot, hogy megéljék a hitüket, és bölcsességet, hogy megfelelőképpen ki is fejezzék ezt a hitet abban a környezetben, ahol a szolgálatukat végzik. Az egyháznak rendszeresen közben kell járnia a kegyelem trónjánál azok érdekében, akiknek korlátozva van a szabadságuk, hogy befolyásuk által az ottani, zárt társadalomnak is része lehessen Isten életében és szeretetében. Hasznos lehet minden hónapban egy hetet elkülöníteni arra, hogy imában odaszenteljük magunkat ezeknek a missziós céloknak.

Együtt, innovatív módon bátorítanunk kell Isten minden követőjét, aki nem hivatalos alkalmazottja az egyháznak. El kell ismernünk a szolgálatukat, amelyet a rendelkezésükre álló eszközökkel végeznek. Az egyháznak a képzésbe is be kellene fektetnie, hogy a gyülekezet tagjai megértsék: szolgálatuk akkor is missziószolgálat, ha nem tesznek explicit módon bizonyosságot. A Generál Konferencia rendelkezik a megfelelő anyagi és emberi erőforrással, hogy kigondolja és gyakorlatba ültesse a „sátorépítés”-típusú megközelítési módszereket, amelyek által biztosítható a képzés ebben az irányban. Kidolgozott módszereket kell biztosítani a tagok számára, hogy a munkahelyükön a napi szolgálatuk misszió orientált legyen, s akkor drasztikus változások következnek be az evangélium világszéles terjesztésében!

13.

tanulmány

december 23–29.

Isten missziójának célba érkezése

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Lukács 11:23; 1Timótheus 2:4; 1Péter 2:9;
Jelenések 1:1-7; 14:6-12; 21:1-4

Alapige: „Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!” (2Pt 3:11-12)

A jelenések könyve a vég jeleneteit ábrázolja. Központi üzenete a Krisztus és Sátán közötti kozmikus konfliktus. Sátán elvesztette törvényes hatalmát a föld felett, és most azokat üldözi, akik hűségesek maradtak Istenhez. A csúcspont Jézus visszatérése, amikor szabadulást hoz gyermekeinek, mind az élő igazaknak, mind azon hűségeseknek, akik Ádám és Éva bukása óta meghaltak. A könyv bemutatja Sátán és a gonoszok tűz általi elpusztítását és azt, ahogyan Jézus megalapítja örökkévaló királyságát az újjáteremtett földön.

A Jelenések tanulmányozói lelkesen kutatják és igyekeznek azonosítani a megjövendölt jeleket és eseményeket, amelyek jellemzik az egyháztörténelmet a Kr. u. 1. századtól napjainkig, az idők végezetéig, és ezt jól is teszik.

E negyedév utolsó anyagában ugyanakkor azt is látni fogjuk, hogy *A jelenések könyve* missziós irat, amelynek középpontjában a missziót végző Isten áll. Ő arra szólít minket, hogy a misszió egyháza legyünk. Elhívott, hogy a „jelenvaló igazságot” hirdessük a világnak, és ez mindaddig fennáll, amíg mindenki meg nem hozza a döntést Isten mellett vagy ellen.

A jelenések könyve: Isten missziója az utolsó napokban

A Jelenések bevezető sorai jelzik az olvasónak, hogy ez a könyv Isten misszióját helyezi a középpontba.

- 1** Olvassuk el **Jel 1:1-7** verseit! Mi bizonyítja, hogy ez az irat Isten végidei missziójára fókuszál?

Az első versektől egyértelmű, hogy a Jelenések forrása és középpontja Jézus. Jel 1:4-5 utal az Istenség három személyére, akik együtt munkálkodnak az emberiség megmentésén. Az örökkévaló Atya, aki volt, van és eljövendő. A szakasz megnevezi a Szentlelket, aki hatalmasan munkálkodott az 1. századi gyülekezetek között. Majd János emlékeztet Jézus Krisztus státuszára: Ő a „*hű tanúbizonyosság*”, „*elsőszülött a halottak közül*” (Jel 1:5, ÚRK), aki e bolygó tulajdonjogával rendelkezik. Meghiúsult Sátán kísérlete, hogy a földet használja fel királysága megalapítására. Isten győzelmet aratott felette, Teremtőnk kiontott vére pedig lemossa bűneinket és szégyenünket.

- 2** Olvassuk el **Jel 1:6** és **1Pt 2:9** verseit! Mit jelentenek a megváltottakra vonatkozó címek e versekben?

Isten küldetésének középpontjában nem egyszerűen az áll, hogy a pusztuló embereket biztonságba helyezze. Az üdvösség új és tiszteletre méltó pozíciót biztosít, mivel Isten képmása helyreáll bennünk. A megváltottak királyi rangra emelkednek, mert Jézus kiontott vére által vérségi kapcsolatban állunk a világegyetem Királyával. A királyi család tagjaként csatlakozunk az isteni család küldetéséhez a többi ember üdvösségre vezetésének munkájában. Ez tesz minket papokká. Krisztus az egyházát „királyságnak”, az egyes tagjait pedig „papoknak” alkotta. Országá polgárának lenni annyi, mint papként élni.

Jel 1:7 versében a küldetés sürgető voltát látjuk: Jézus eljön, és a nemzetek sírni fognak, mert elvesznek. Az Úr vágyakozik azok után, akik elidegenedtek tőle. *A jelenések könyve* éppen ezért Istennek az emberek felé irányuló küldetésével kezdődik.

Isten nemcsak megteremtett, de meg is váltott minket, méghozzá elképesztő áron. Miért ad ez az igazság hatalmas reményt, függetlenül a jelenlegi helyzetünktől?

A *jelenések könyve* erőteljesen és szemléletesen mutatja be a nagy küzdelmet, amit talán 12:12 versében láthatunk a legdrámaiban: „*Azért vigadjatok, egek és akik abban lakotok! Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt az ördög hozzátok nagy haraggal, mint aki tudja, hogy kevése ideje van*” (ÚRK)! Nehéz elképzelni, hogyan érthetne meg bárki bármit is a Szentírásból, ha nem látja meg benne a nagy küzdelem motívumát, amely az utolsó napokban csúcsosodik majd ki.

- 3** Olvassuk el **Jel 14:6-12** verseit! Milyen kép bontakozik ki előttünk? Mi köze van ennek a szakasznak a küldetésünkhöz és az üzenetünkhöz?

A misszió centruma, Isten missziójának a központi eleme maga az üzenet, Isten üzenete: az evangélium. Ez valójában maga a misszió. A világot figyelmeztetni kell arra, hogy mi vár rá, és minden embernek döntést kell hoznia vagy az élet, vagy a halál mellett.

- 4** „*Aki velem nincs, ellenem van; és aki nem velem takar, tékozol*” (Lk 11:23). Miről beszél itt Jézus, ami közvetlenül érinti a missziós küldetésünket?

A *jelenések könyvének* hármas angyali üzenete képezi a magját, az esszenciáját annak, amit hetednapos adventistaként hirdetniünk kell a világban. Ennek középpontjában két fontos üzenet áll: „az örökkévaló evangélium” (Jel 14:6) és a Teremtő imádása. Ez a kettő jellemzi a szenteket: „*Itt van helye a szentek hosszútűrésének, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét*” (Jel 14:12, ÚRK)! Bármi mást teszünk is az emberek megsegítése érdekében, legyen az akármilyen jó, soha nem szabad szem elől téveszteniünk különleges elhívásunkat és küldetésünket, ami arra indít, hogy az elveszett világnak hirdessük az „örökkévaló evangélium” reménységét, valamint figyelmeztessük a világot arra, ami egy nap bekövetkezik.

„*Aki velem nincs, ellenem van*” (Lk 11:23). Hogyan érted, amit Jézus itt mond? Miért kell ezeknek a szavaknak arra készítenünk minket, hogy megvizsgáljuk, mi igazán fontos a számunkra?

Jézus azt mondta a tanítványainak és nekünk: *„Menjete el azért, és tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”* (Mt 28:19-20, ÚRK). Ezt hívjuk nagy misszióparancsnak, ami sok tekintetben megegyezik a hármas angyali üzenettel. Felhívás *„a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek”* (Jel 14:6, ÚRK). Ez *„a jelenvaló igazság”* (2Pt 1:12), ami a nagy misszióparancsban is megtalálható.

5 Olvassuk el **1Móz 12:3; 1Tim 2:4; 2Pt 3:9** és **1Jn 4:8** verseit! **Miért számít Istennek minden embercsoport?**

Krisztus szeretete az egész emberiségnek szól, egyetlen népcsoportot sem zár ki. Ellentétben azzal a teológiával, amely azt tanítja, hogy Krisztus csak az eleve elrendelt kiválasztottak rétegéért halt meg, a Biblia világosan kimondja: halála minden emberért történt, függetlenül faji, etnikai vagy bármilyen más tényezőtől. Ha ember vagy, Krisztus érted is meghalt. Pont. Egyetlen kérdés marad mindenki számára: *Milyen válsaszt vált ki belőlem az Ő halála?*

Amikor Jézus visszatér, csak két tábor lesz: akik Sátán hatalmának adták oda magukat a vallási és politikai intézményeken keresztül, ahogyan azt Jelenések 13. és 17. fejezetében láthatjuk, illetve akik teljesen alávetették magukat Jézus Krisztusnak, akiknek a hitét az mutatja, hogy *„megtartják az Isten parancsolatait”* (Jel 14:12).

Az embereknek kezdettől fogva volt bizonyítékuk arra, hogy kicsoda Isten: igazságos és szerető Atya (Róm 1:18-21). Ezért az elmúlt koroktól fogva mindenkit az alapján ítél meg az Úr, hogyan működött együtt vele, miként élte az életét – függetlenül attól, hogy mennyit értett meg az üzenetből (Róm 2:11-16). A vég idején viszont egyre erősödik a polarizáció, a két táborra szakadás, és nem fogják többé tiszteletben tartani a lelkiismereti szabadságot. Az emberekre nyomást gyakorolnak, hogy Sátán pártjához csatlakozzanak. Ezért haladéktalanul hirdetni kell az evangéliumot, le kell leplezni Sátán tényleges szándékait.

Maradjunk még annál a pontnál, hogy Krisztus személyesen érted halt meg! Mi válthat ki egy emberben olyan gondolatot, hogy lehet olyasmi a múltjában, amiért Krisztus keresztalála nem volna elegendő válság?

Mi számít sikernek a misszióban? Könnyen abba a kísértésbe eshetünk, hogy a keresztségek számával vagy a gyülekezet gyors növekedésével azonosítjuk a sikert; hogy az a siker, ha a föld minden törzséhez és népcsoportjához eljuttatjuk az igazságot, amit felgyorsíthatunk a rádió, az internet és a televízió segítségével. Miközben ezek jó célok, emlékeznünk kell arra, amit Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek írt: „*Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést*” (1Kor 3:6, ÚRK). Más szóval, nekünk a folyamatra kell összpontosítanunk, a növekedés pedig Istentől jön.

Már láttuk, hogy Isten küldetésének célja az elveszettek megmentése a föld minden népcsoportjában azáltal, hogy Jézus hűséges tanítványai lesznek és részt vesznek az Ő küldetésében.

6 Olvassuk el a következő igéket! Mit árulnak el azok jelleméről, akik Krisztus követőivé válnak?

2Kor 11:2 _____

Ézs 30:21; Jn 10:27; 16:12-13 _____

2Thessz 2:9-11; Zsid 3:12-13; 1Jn 1:8 _____

1Jn 1:9; Jel 7:14, 19:8 _____

Jézus tanítványai tiszták és hűségesek maradnak Jézushoz, mint a menyasszony a jegyeséhez. Követik Jézust, ahová a Szentlélek csendes, halk hangja által vezeti őket. Ebben az is benne foglaltatik, hogy a másokért végzett missziós munkába vezet minket. A tanítványokban nincs megtévesztés. Nem vezetik őket félre bénító kétségek, hamis tanítások, sem az erkölcstelenség. Eközben nem érzik magukat erkölcsileg felsőbbrendűnek másoknál. Felismerik, hogy nem tökéletesek, igénylik Isten megtisztító kegyelmét és irgalmát. Mindezeket megértve nyitottak arra is, hogy más hívőktől kiigazítást és útmutatást kapjanak. A misszió sikeréből az következik, hogy az emberek ilyen tanítványokká válnak.

Mit jelent az, hogy „mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé” (2Kor 11:2)? Hogyan válhatunk mi, bűnösök ilyenné Isten előtt? Miként vezethetünk erre másokat is?

7 Olvassuk el **Jel 21:1-4** és **21:22-22:5** verseit! Milyen jelenetek játszódnak le a szemünk előtt?

Paradicsomi hely lesz az új föld! A halál és a bűn eltűnik, Sátán és a gonoszság megsemmisül. Találkozni fogunk szerető Megváltónkkal és szeretteinkkel. Az új földet minden nemzetiség és nyelv képviselői népesítik majd be. A Generál Konferencia Misszióbizottsága meghatározta a Globális Misszió mértékeit, amelyek alapján megállapítható, hogy egy népcsoportot elértnek vagy még el nem értnek lehet-e nyilvánítani. „Elért népcsoportnak” számítjuk azt, amely megfelelő létszámmal és erőforrásokkal rendelkezik ahhoz, hogy külső segítség igénybevétele nélkül hatékonyan tegyen tanúságot az adott közösségben; az istentiszteletek szervezeten folynak, anyanyelvi Bibliával és irodalommal rendelkeznek; vannak közöttük olyan, a népükből származó egyházi vezetők, akik tolmács nélkül képesek bizonyosságot tenni a többieknek. Ezzel szemben „el nem ért népcsoportnak” számít az, ahol nincs kellő létszámú hívó adventista közösség, és nem rendelkeznek elegendő erőforrásokkal ahhoz, hogy külső segítség nélkül hatékonyan tegyenek bizonyosságot a saját népcsoportjuknak.

Minden helyi gyülekezetnek és egyházterületnek be kell azonosítania azokat a népcsoportokat a társadalmukban, amelyeket el kell érniük. Itt az ideje, hogy befektessünk Isten missziójába, tanítványokká tegyünk minden népcsoportot, siettessük Megváltónk visszatérését, aztán majd együtt éljünk velük az új földön, amelyet ígért nekünk az Úr!

Kihívás: Hogyan sietteted Krisztus visszatérését? Elülteted-e a remény magvait azok szívében, akiknek szükségük van a jó hírre? „Öntözöd” az elvetett magot az új hívőkben? Segítesz nekik megérteni, mit jelent a Krisztusnak való hűséges engedelmesség? Imádkozzunk lehetőségeikért, hogy az újjáteremtett föld ígéletét elmondhassuk a napi imálistán szereplő embereknek!

Kihívásra fel! Talán néhány „tanítványod” készen áll arra, hogy elfogadja Krisztust. Ennek része a gyülekezethez vagy a hívők csoportjához való csatlakozás. Képzeld magad a helyükbe: Milyen lenne, ha először járnál a gyülekezetekben? Milyen élményben lenne részed? Mennyire felkészült a gyülekezeted az új emberek fogadására és mások tanítványnyá tevésére?

Péntek, december 29.

„Vágyom arra, hogy nagyon sok munkás dolgozzon azokért, akik nem ismerik hitünk bizonyítékait. Sokan nagy világosságot kaptak a három angyal üzenetének hallatán, és most a világ minden részén hirdetniük kell ezeket az üzeneteket. Szeretném megtenni a magam részét, utat nyitni mások előtt, hogy hordozzák az igazság fényét. Segítsen bennünket az Úr, hogy felvehessük a kellő fegyverzetet! A hívőknek egyesülniük kell az ünnepélyes munkában, amellyel közvetítik a világnak az utolsó, figyelemzető üzenetet” (Ellen G. White: *Letter 390*. 1907, kiadatlan levél)!

Ebben a negyedévben Isten missziójának különböző szempontjait és kérdéseit tanulmányoztuk. Ezen a héten *A jelenések könyvét* vizsgáltuk, hogy megértsük, milyen az Istennel való helyreállított kapcsolat, ami a misszió beteljesülésében éri majd el a csúcspontját az újjáteremtett, helyreállított földön. Bár igaz, hogy a föld történelmének legborzasztóbb ideje lesz az, amikor örökre elpusztul a bűn és a szenvedés, de Isten a katalizmán túli időre irányítja tekintetünket, és vigaszt, bátorítást nyújt a helyreállított föld ígéletében.

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 24–30;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „A munkanélküliek és hajléktalanok megsegítése” c. fejezet

1. Ki törli le minden arcra a könnyeket?

2. Mi történik, amikor Isten megbocsát a gonosznak?

3. Ki ellen megy csatára, és kit gyújt meg az Úr?

4. Mit tesz az Úr az ellenséges néppel? Mi lesz e nép bölcseinek bölcsességével?

5. Melyek az élet legértékesebb dolgai, amiket nem lehet megvásárolni vagy eladni?

Tanítói melléklet

Általános áttekintés

Jézus második eljövetele, amelyet földünk újjáteremtése fog követni, a bibliai történelem csúcspontja. Jelenések 21. és 22. fejezetéről elmondhatjuk, hogy a legboldogabb végkifejletet jövendőli meg, és bizonyos értelemben valóban a legboldogabb végkifejletről van szó. Ebből a perspektívából a második eljövétel és az új föld Isten küldetésének befejeződése. A vég tehát örök élet és boldogság Istennel. Más értelemben viszont ez a vég nem „a vég”, hanem kezdete és folytatása annak, amit Isten elgondolt az emberiség és a föld számára, egy kezdet, amelyben a megváltottak elmélyítik Isten-ismeretüket, és az örökkévalóságon keresztül kutatják a menny Urának jellemét.

Az alábbiakban megvizsgáljuk Isten önmagára vonatkozó kinyilatkoztatását, és tesszük ezt három lépésben (mindenik szakaszhoz a „küldetés” egy-egy meghatározása szükséges): **(1)** Az első szakasz magába foglalja a világ teremtését; Isten kapcsolatba lép az Éden-kertben a teremtményeivel. Már az Édenben az volt Isten küldetése, hogy a szeretet kapcsolata által kinyilatkoztassa önmagát az embernek. Az ember bukása azonban megváltoztatta ezt a valóságot, elvezetett a bűnös, kínokkal, fájdalommal és halállal teli világ kialakulásához. **(2)** Ez a nagy változás odavezetett, hogy Isten új elemekkel egészítette ki a küldetését, pontosabban: szükségessé vált a testet öltés, Jézus élete, halála és feltámadása. A testet öltés az, ami lehetővé teszi az eljövendő új föld valóságát. **(3)** Isten küldetésének utolsó szakasza a második eljövettel éri el a csúcspontját.

A második eljövétel azonban nem jelenti az emberiség történelmének – Isten történelmének – végét. Értelmetlenség lenne az örök életről beszélni, ha a második advent mindössze a világ történelmének végét jelentené. Ellenben az örök élet a végtelen lehetőségek új kezdete.

Magyarázat

Hetednap Adventistákként gyülekezeteinkben és evangelizációink során nagy hangsúlyt fektetünk a második eljövételre. A világnak kétségbeesett szüksége van a második advent nyújtotta reménységre. Hasonlóképpen fontos az új föld bibliai leírása: nem egy fellegekben lebegő országról van szó, hanem az újjáteremtett földről, amely sok tekintetben hasonlít a mai világunkra. A lényeges különbség az új és a mostani föld között az, hogy az új földön a bűn és a halál nem okoz többé gondot.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Ádám és Éva az Isten által mutatott úttól eltérő irányban indult el, az emberiség és a föld szembe találta magát a szenvedéssel és a halállal. Isten nem ezt a sorsot szánta az emberiségnek, viszont lehetőségként adott volt ez a választás, mert a szeretet kifejezéséhez elengedhetetlen a szabad akarat. A jelenben Isten küldetésének ebben a szakaszában vagyunk. Isten küldetése magába foglalta a kinyilatkoztatás különböző formáit, amelyeket a történelem során az ember érdekében alkalmazott, amint erről a Biblia is beszámol. A kinyilatkoztatás legmagasabb formája Jézus, Isten Fia testet öltése a földön (Jn 1:1–14). Isten küldetésének lényeges része a testet öltés ideje alatt teljesedett, és pedig Jézus élete, halála és feltámadása, amely lehetővé teszi, hogy az embernek örök élete legyen.

Jézus kétezer évvel ezelőtti, szeretetteljes, megváltó áldozata ellenére még mindig ennek a világnak a mocsarában vergődünk. Isten küldetése, hogy örök életet adjon az újjáteremtett világban, továbbra is a jövő eseménye. A testet öltéssel kapcsolatos isteni cselekvés Jézus második eljövetelekor éri el csúcspontját, amikor az elhunyt mindenkori hívők feltámadnak, és az élő szentekkel együtt elválnak (1Kor 15:12–34). De még ez sem Isten megváltó munkájának végeredménye. A végső beteljesedésre akkor kerül sor, amikor a földet Isten újjáteremti, ahogy azt a Jelenések könyve utolsó két fejezetében olvassuk.

Isten küldetésének középpontjában a kapcsolatok állnak. Jelenések 21–22. fejezeteiben mi, olvasók megláthatjuk egy töredékét Isten azon vágyának, hogy kézzel fogható módon örökké velünk legyen. A Biblia utolsó két fejezetében Istenről olvashatunk, aki közvetlenül a földön, az emberekkel szemtől szemben él (Jel 21:3; 22:4). Isten és ember együttélése az istenség jelen küldetésének végső célja. Meghaladja a képzelőerőnket, hogy milyen lesz szemtől szemben együtt élni Istennel, a bibliai leírás viszont annyit elárul, hogy szép élet lesz, amelynek ihletnie kellene a Szentírás olvasóit, hogy már most vágyjanak kapcsolatban élni vele.

Ebből a perspektívából azt a következtetést vonhatnánk le, hogy Isten küldetése az új föld megalkotásával véget ér. Valóban, a megváltási terv ebben a szakaszban elérte célját. Mégis, bizonyos szinten, Isten küldetése folytatódik, túl azon, amit mi, emberek a képzelőerőnkkel fel tudunk fogni. Nos, az új föld a vég vagy a kezdet? Röviden: mindkettő.

Emberek, teremtett lények vagyunk, ennek mindig tudatában kell lennünk. Sohasem állíthatjuk magunkról, hogy mindentudók vagyunk, mint Isten. Ez a tudatosság azt feltételezi, hogy embereként szüntelenül tanulni és fejlődni fogunk, és egyre többet értünk meg abból, hogy ki

Isten és kik vagyunk mi az Istennel, az emberrel és a földdel való kapcsolatunkban. Következésképpen, ha Isten küldetését úgy határozzuk meg, mint Isten vágyát az emberiség iránti szeretetének kinyilatkoztatására (melynek célja e szeretet kreatív módon történő terjedése), kijelenthetjük, hogy Isten küldetése nem ér véget, inkább folyamatos, örök valóság.

Ez a perspektíva jobban tükrözi a Biblia Istenről körvonalazott képét, mintha a mellett a gondolat mellett érvelnénk, hogy az új föld Isten küldetésének végét jelenti. Ellenkezőleg. Az új föld egy új kezdet, amely – kiindulva abból, hogy mi volt előtte – folyamatosan átalakul egy egyre mélyebb és beteljesültebb szeretetté, amely a kapcsolatokban nyilvánul meg. Ebben az értelemben Isten küldetése örök tevékenység, amelyben előjogunk részt venni. A második eljövettel Isten küldetésének egy szakasza véget ér, de ez a vég egy újabb szakasz kezdete. Következésképpen, az új föld nem csupán beteljesedés, hanem folytatás is.

Isten küldetésének új földi szakasza ugyanakkor a gazdagság és öröm időszaka, amely beteljesíti mindazt, amiről János 10:10 versében olvassunk. A bibliai leírás alapján az új földet a változatosság fogja jellemezni, lakói különböző kulturális környezetből érkeznek (Jel 21:24). A látnok János isteni ihletésre ekképpen írja le a megváltottakat: boldogan együtt esznek és isznak, megkóstolják az élet fájának gyümölcsét, és isznak az Isten trónjától folyó élő vízből (Jel 21:6; 22:2). Az új föld az a hely lesz, ahol a kreativitás a leggazdagabb képzelőerőt is meghaladja. Isten ott lesz az emberek között, kapcsolatban lesz velünk, és innovatív módon kifejezi szeretetét irántunk. Nem csoda, hogy János mindezt látomásban látva könyörgött Istennek, hogy mihamarabb eljőjön (Jel 22:20). Ugyanez a vágy ihlet minket is ma, hogy megosszuk az emberekkel Isten tervének örömhírét, melyet a megváltottak számára fektetett le.

Alkalmazás

A hetednapi adventisták büszkék arra, hogy a második adventről szóló üzenetük azonosságuk központi eleme. Hálásnak kell lennünk ezért az üzenetért, és hirdetnünk kell az egész világnak. Kétségtől való szükség van rá.

A második adventre vonatkozó igazság hirdetése több mint ennek az üzenetnek a terjesztése. Az embereknek látniuk is kell, hogy mit jelent számunkra a jelenben megélni a második eljövételre és az új földre vonatkozó üzenetet. Ha valóban hisszük ezt, az eredmény több lesz, mint evangelizációs igehirdetés; gyökeresen megváltozik most, a jelenben az életmódunk. Akik elolvassák Jelenések 21. és 22. fejezetét, és megér-

tik a benne leírt kapcsolatok szépségét, már most vonzódnak ehhez az életstílushoz. Természetesen ennek az életmódnak a bűn és a halál miatt vannak korlátai, viszont ezek a kényszerítő tényezők nem akadályozhatják meg az új föld előíze tapasztalatának megosztását. Azok számára, akik személyesen is megismerték Isten szeretetét, és hisznek a Szentírás ígéretében, az örök élet már most elkezdődik.

Amikor a második eljövételre vonatkozó reménységünk és az új föld valósága életmódunk részévé válik, keresztény minőségünkben mindennapi életünket a remény távlatában éljük, akkor is, ha reménytelen világ vesz minket körül. Ez a perspektíva segíthet a hívőnek személyesen megélni és másokkal is megosztani a menny örömét és békéjét, amely jószágban, türelemben és szelídségben nyilvánul meg; segíthet az embereknek felhasználniuk a talentumaikat és a képességeiket, hogy kreatív módon bizonyosságot tegyenek Isten szeretetéről, ahogy azt a Teremtő a kezdetek kezdetén eltervezte. Egy ilyen szeretettel teljes élet megélése már most, a jelenben, azt bizonyítja, hogy Isten hűséges követője meg van győződve: ez az az út, amely a bőséges élethez, az új föld tapasztalatának megéléséhez vezet.

Reggeli dicséret

OKTÓBER

1. V. 1Kor 14:20
2. H. Hós 11:8
3. K. 2Kor 12:9
4. Sze. Eféz 4:32
5. Cs. 1Móz 25:28
6. P. 1Kor 3:14
nny. MS 18:52, SM 18:58, AR 19:04
- 7. Szo. 1Móz 5:24**
nny. MS 18:50, SM 18:56, AR 19:02
8. V. Zsolt 40:2
9. H. Kol 2:6
10. K. Zsolt 85:11
11. Sze. Zsolt 24:3-5
12. Cs. Eféz 4:24
13. P. Zsolt 139:14
nny. MS 18:39, SM 18:44, AR 18:50
- 14. Szo. 1Móz 12:2**
nny. MS 18:37, SM 18:42, AR 18:49
15. V. Péld 20:28
16. H. Ésa 41:10
17. K. 1Thes 5:16
18. Sze. Péld 17:6
19. Cs. 2Kor 4:8
20. P. 5Móz 4:9
nny. MS 18:26, SM 18:31, AR 18:38
- 21. Szo. Lk 11:1**
nny. MS 18:25, SM 18:29, AR 18:36
22. V. Jel 7:12
23. H. Zsid 13:5
24. K. 2Kor 7:4
25. Sze. 1Jn 3:1
26. Cs. Józ 1:7
27. P. 2Tim 1:5
nny. MS 18:15, SM 18:19, AR 18:26
- 28. Szo. 2Pt 2:9**
nny. MS 18:13, SM 18:17, AR 18:25
29. V. 1Pt 3:7
30. H. 2Kor 3:18
31. K. Mt 7:12

NOVEMBER

1. Sze. Jer 31:3
2. Cs. Zsid 13:2
3. P. Péld 17:6
nny. MS 17:04, SM 17:08, AR 17:16
- 4. Szo. Eféz 4:24**
nny. MS 17:02, SM 17:06, AR 17:14
5. V. Zsolt 91:4
6. H. Kol 3:16
7. K. 1Kor 13:5
8. Sze. Gal 2:20
9. Cs. 1Sám 1:27
10. P. Zsolt 139:16
nny. MS 16:54, SM 16:58, AR 17:06
- 11. Szo. Zsolt 13:6**
nny. MS 16:53, SM 16:56, AR 17:05
12. V. 2Thes 1:3
13. H. Kol 3:23
14. K. Péld 27:23
15. Sz. 1Jn 3:1
16. Cs. Lk 2:52
17. P. Ésa 14:14
nny. MS 16:46, SM 16:49, AR 16:58
- 18. Szo. 5Móz 28:13**
nny. MS 16:45, SM 16:48, AR 16:57
19. V. Lk 2:40
20. H. Mt 5:43-45
21. K. Gal 6:7
22. Sze. 2Pt 1:5-6
23. Cs. Péld 3:13-14
24. P. Róm 8:38-39
nny. MS 16:40, SM 16:43, AR 16:52
- 25. Szo. Fil 4:6-7**
nny. MS 16:39, SM 16:42, AR 16:51
26. V. Jób 22:22
27. H. Jób 1:5
28. K. 1Móz 3:8
29. Sze. 1Móz 12:2-3
30. Cs. Zsolt 4:8

DECEMBER

1. P. Zsolt 139:13-14
nny. MS 16:36, SM 16:38, AR 16:48
- 2. Szo. Gal 6:1-2**
nny. MS 16:36, SM 16:38, AR 16:48
3. V. Lk 2:19
4. H. Mt 25:21
5. K. 1Pt 5:7
6. Sze. 2Kor 5:17
7. Cs. Péld 20:22
8. P. Péld 3:12
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:46
- 9. Szo. Lk 9:13**
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:46
10. V. 1Pt 4:8-9
11. H. Jn 3:16
12. K. Zak 12:10
13. Sze. 1Kor 10:11-12
14. Cs. Zsid 13:2
15. P. Lk 18:27
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:46
- 16. Szo. Péld 22:6**
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:47
17. V. 1Móz 33:13-14
18. H. Jn 14:12
19. K. 2Móz 20:2-3
20. Sze. 2Móz 20:4-6
21. Cs. 2Móz 20:7
22. P. 2Móz 20:8-11
nny. MS 16:37, SM 16:38, AR 16:49
- 23. Szo. Mt 5:16**
nny. MS 16:37, SM 16:39, AR 16:49
24. V. 2Móz 20:12
25. H. 2Móz 20:13
26. K. 2Móz 20:14
27. Sze. 2Móz 20:15
28. Cs. 2Móz 20:16
29. P. 2Móz 20:17
nny. MS 16:41, SM 16:43, AR 16:53
- 30. Szo. Mt 11:28-29**
nny. MS 16:42, SM 16:44, AR 16:54
31. V. 1Jn 3:17